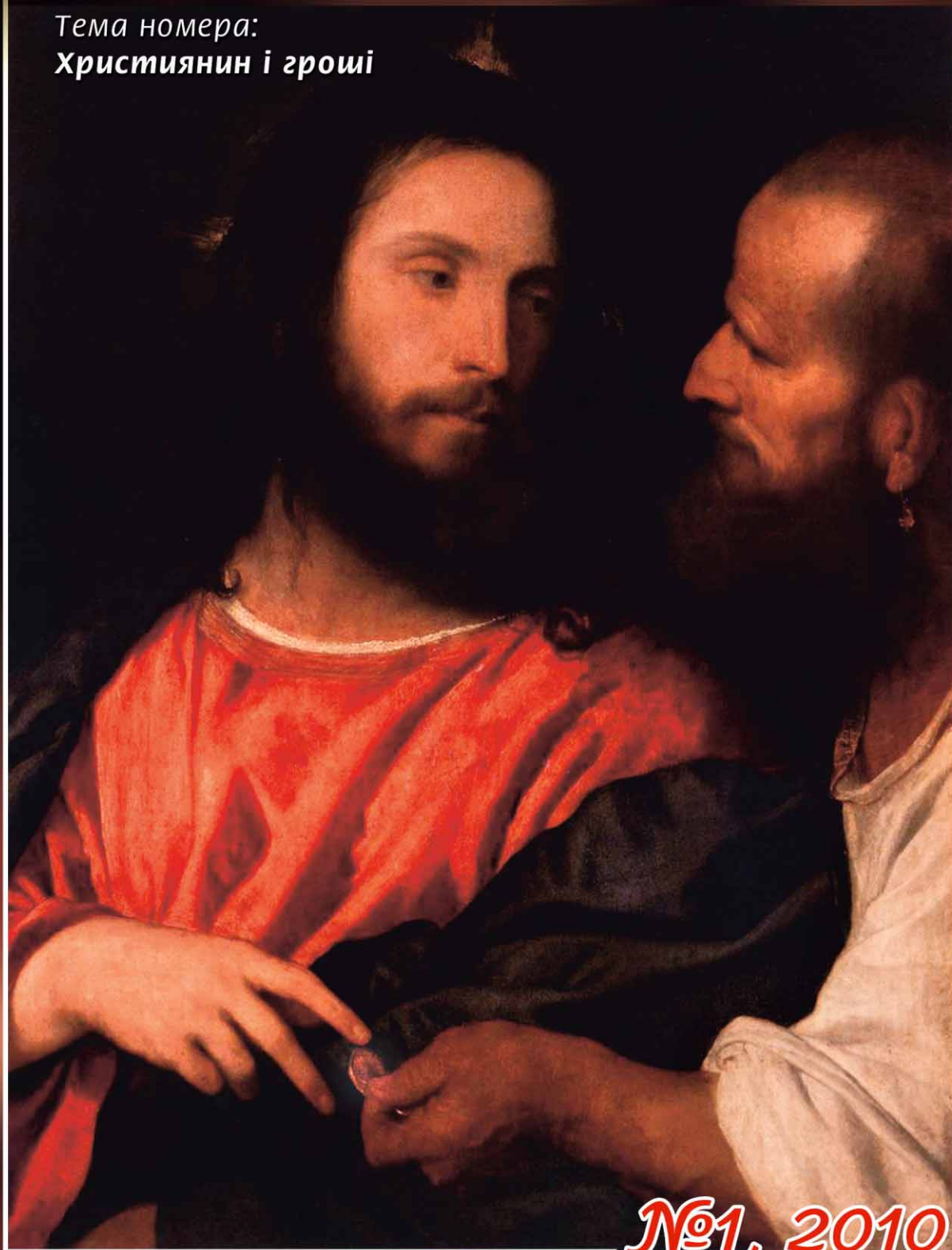

БЛАГОСВІСНИК

Тема номера:
Християнин і гроші

№1, 2010

Великоднє привітання

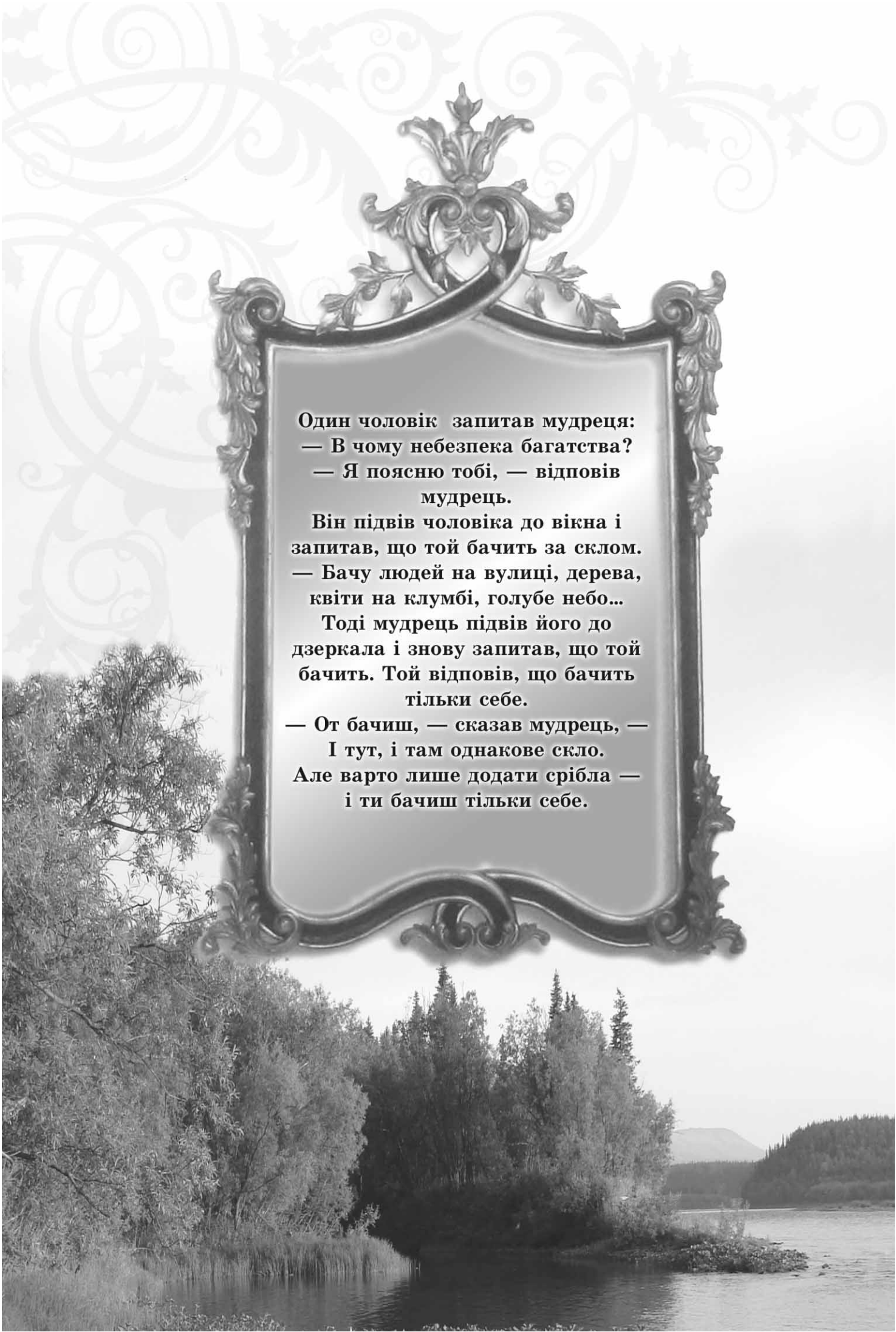
Вже вкотре розцвіла вишнева гілка,
І не вмовкає пісня солов'я
З тих місць, де народилася сопілка,
Де над струмком кружляє перепілка, —
І тішиться тонка душа моя.

Вдягається земля в зелені шати,
Теплом війнуло з голубих небес.
Вже на черемсі одяг, наче з вати,
І хочеться усіх вас привітати:

**«Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!»**

Василь ПРОЦЮК

**Один чоловік запитав мудреця:
— В чому небезпека багатства?
— Я поясню тобі, — відповів
мудрець.**

**Він підвів чоловіка до вікна і
запитав, що той бачить за склом.
— Бачу людей на вулиці, дерева,
квіти на клумбі, голубе небо...**

**Тоді мудрець підвів його до
дзеркала і знову запитав, що той
бачить. Той відповів, що бачить
тільки себе.**

**— От бачиш, — сказав мудрець, —
І тут, і там однакове скло.
Але варто лише додати срібла —
і ти бачиш тільки себе.**

БЛАГОВІСНИК

№ 1(67) 2010

січень-березень

Журнал виходить
щоквартально

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

**Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК**

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovis@online.ua

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001

МФО 303440

в КБ "Приватбанку"
м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Віктор МОКІЙЧУК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Василь МАРТИНЮК
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА
Наталія КОРНІЙЧУК

Представник журналу
в Канаді:

Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada
тел. (519)685-99-88

Надруковано:

Релігійне товариство
«Місійна книжкова фабрика
"Християнське життя"»
(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,
м. Луцьк; тел. (0332) 710874

Наклад 4000 примірників

У номері:

<i>Я. Пейсті.</i> Цар, який боявся Івана	4
<i>Б. Вілкінсон.</i> Підхід до грошей	8
<i>Ю. Вавринюк.</i> Гра, яка виявилася не грою	11
<i>М. Синюк.</i> Валаамова родина	12
<i>Г. Шмідт.</i> Десятина: для євреїв чи для всіх	14
<i>Д. Вілкерсон.</i> Щедрий слуга	16
<i>Д. Бівер.</i> Що робити, щоб успадкувати життя вічне ...	20
Заява Лозанського комітету	22
Багатство і бідність як засіб служіння Богові	26
Представляємо область: Луганщина	30
<i>А. Крот.</i> У правильному напрямку до Життя	36
<i>М. Лукадо.</i> Замки з піску	38
<i>О. Дьоміна.</i> «А світло у темряві світить»	40
<i>Я. Синюк.</i> Подорож зруйнованими фортецями	42
<i>Ю. Вавринюк.</i> Щасливий вік	44
Російські дороги фінських місіонерів	46
Поетична сторінка. Василь Процюк	50
<i>І. Бура.</i> Долиною тіні смертної	52
Новини	54-56

Художній та технічний редактор Віктор Мокійчук

У номері використані фото Юрія Вавринюка, Геннадія Андросова та інтернет-ресурсів

 При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.

 Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

 Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

За довгі роки праці у «Благовіснику» десятки разів доводилося відповідати на запитання: «Як там справи з журналом?» Зрозуміло, відповіді, в залежності від ситуації, були різними. Але коли я сам собі задаю це питання, найперше, що приходить на думку: «Де знайти кошти на друк, поштові витрати, заробітну плату?» І хоча наше видання є духовним, хоча ми, як християни, кажемо, що про це турбується Бог, мені, як керівнику, доводиться часто вирішувати досить прозаїчні та земні проблеми, які ані духовними, ані творчими не назвеш. Зрозуміло, що без грошей ніхто не надрукує журнал, пошта не відішле бандеролі. І це не тільки стосується журналу. Будь-яка церковна громада, яка згідно слова Божого є духовною одиницею, не може у своїй діяльності обійтися без грошей. Тому, на мою думку, запитання: «Чи є гроші гріхом?» — недоречне. Самі по собі, як засіб розрахунку за товари та послуги, вони нейтральні. Правильніше було б запитання сформулювати: «Як ставитися нам до них?» У християнстві на це питання відповідали по різному: від повної відмови від матеріальних цінностей до сучасного «вчення процвітання». Як же нам не помилитися?

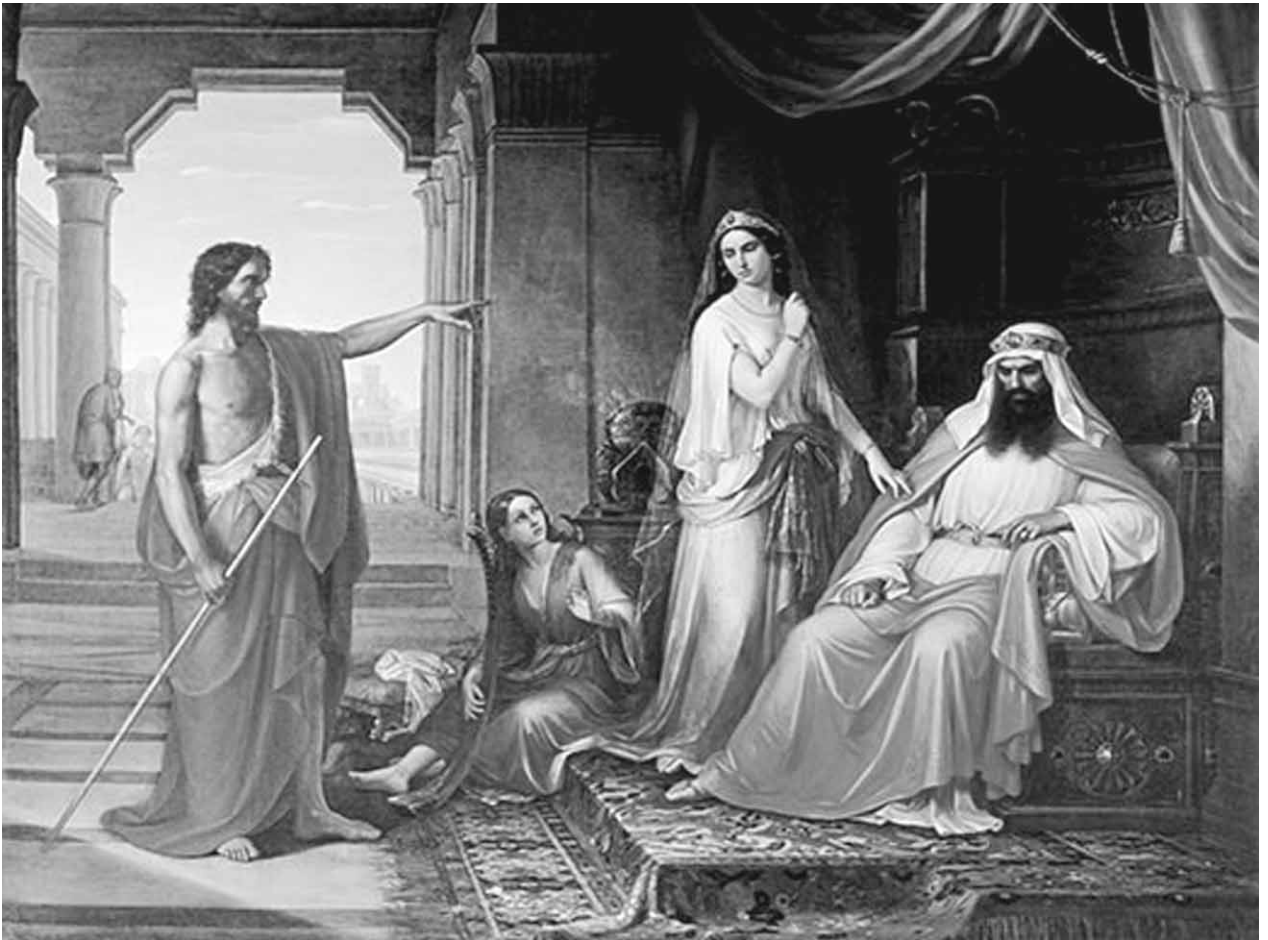
Згоден, що є чимало випадків, коли віруючі люди і навіть служителі церкви, м'яко кажучи, зловживають фінансовою дисципліною. Нерідко можна почути повідомлення про гучні і не дуже гучні скандали, пов'язані з церковними грошима. Тому не дивно, що деякі прості віруючі з недовірою ставляться до численних закликів жертвувати на ту чи іншу церкву, той чи інший проект. І часто ігнорують ці прохання, мотивуючи: «А хто його знає, куди ці гроші підуть!» Так, не завжди потрібно жертвувати, не задумуючись, не усім прохачам довіряти. Чи не для цього Бог дав нам мудрість? Але, з другого боку, повна відмова з цієї причини жертвувати є ні чим іншим, як виправданням власної скнарості.

Мене іноді дивує позиція деяких віруючих, які з обуренням вигукують: «А чого то за духовну літературу, за Слово Боже, за справи милосердя потрібно платити?!» Пояснення у мене одне: такі люди нічого не роблять у духовній праці, інакше вони знали б, що за ті ж надруковані Біблії, брошури, газети чи журнали потрібно заплатити друкарні; автомобіль, яким відвідують хворих, потрібно заправити паливом, церковне приміщення потребує матеріального ремонту, за його опалення вимагають реальні гроші. Список можна продовжувати.

За багато років праці в християнській газеті та журналі я переконався: Бог ніколи не залишить без відповіді навіть такі земні та «недуховні» проблеми, як брак грошей. Ми, попри усі тимчасові та непрості фінансові труднощі, ніколи не запізнилися з випуском видань через відсутність коштів. Так, позичали, просили зачекати, просили пожертвувати, але Бог завжди допомагав вчасно урегулювати проблему. І все ж мені, як редактору, так би хотілося, щоб отих проблем було менше, щоб працівники редакції витрачали робочий та особистий час не на пошуки грошей, а на духовну та творчу працю, щоб не оправдовуватися перед деякими читачами, чого то видання таке дороге.

Не прийміть, шановні читачі, ці слова як вимагання пожертв. Найменше всього ми хочемо когось примушувати жертвувати. Наше бажання: щоб Ваші пожертви були щирими та невимушеними, а відношення до грошей було справді біблійним. Яким саме? Про це і хочемо поговорити на сторінках журналу.

Цар, який боявся Івана

«Ірод боявся Івана, знаючи, що він муж праведний і святий, і беріг його. І, його слухаючи, він дуже бентежився, але слухав його залюбки». Так написано про царя Ірода в Євангелії від Марка, 6:20.

Не можна читати оповіді про Ірода без трепету та надмірного відчаю. Взагалі, не хотілося б її згадувати, але, оскільки трагічна історія четвертовласника Ірода є серйозним нагадуванням про пагубну природу гріха, ознайомлення з нею буде корисним для нас.

Життя Ірода свідчить нам про те, що один несповіданий гріх здатний утримати людину від Царства Божого і погубити її навечно у пеклі. Така печальна доля людини, про яку сказано, що вона робила немало для виправлення свого життя. Але, на жаль, вся трагедія полягає у тому, що цього було недостатньо.

Як контрастує з Іродом постать Івана Хрестителя! Іван не шукав слави у людей і міг з радістю сказати, свідчачи про Месію-Христа: «Він має рости, я ж маліти» (Ів. 3:30). Про Івана сказано, що він не створив жодного чуда, але все, що сказав Іван про Ісуса Христа, було істинним.

Незважаючи на те, що Іван не шукав слави у людей, все ж з яким благоговінням слухав його народ! Сказано, що й сам Ірод боявся Івана. Ірод був царем, а Іван скромним проповідником, одягненим у найбідніший одяг з верблюжої шерсті. Праведність і святість Івана, його непорочне життя змусили царя Ірода, який мав багатство і владу, тремтіти перед ним.

У своїй розповіді про Ірода я хотів би спершу вказати на позитивні риси його характеру. З процитованого тексту видно, що Ірод шанував праведність і святість, бо сказано, що «Ірод боявся Івана, знаючи, що він муж праведний і святий». Це дуже добре в Іроді. Приємно бачити в людині повагу до праведності, навіть якщо вона сама не має її, тому що сама ця повага може викликати бажання володіти нею. Є люди, які настільки осквернили себе, що зненавиділи все святе і божественне. Далі ми бачимо, що Ірод поважав і людину, в якій він знайшов справедливість і святість, а це ще одна позитивна риса. Можна поважати праведність як таку, але коли вона втілена в людині, то можна таку людину

зненавидіти. Є люди, які шанують все святе, але, зустрівшись зі святим, вони починають переслідувати його. Ірод боявся Івана і настільки поважав, що певний час беріг його, охороняв від злоби та люті Іродіади, своєї співжительки.

Крім того, про Ірода сказано, що він слухав Івана, тобто його проповіді. Коли хтось з нас, звичайних людей, слухає проповіді Євангелії, то в тому немає нічого дивного, але коли цар слухає, тоді це вважається чимсь особливим. Не дуже часто буває, щоб царі земні чи правителі землі слухали євангельські проповіді, а Ірод слухав Івана з великим інтересом. Про Ірода можна сказати ще більше: він слухав слово і робив багато чого, про що повчав його Іван Хреститель. Сказано, що він слухав Івана з задоволенням і багато чого робив, прислухаючись до його слів.

Скільки в наш час є людей, які слухають Слово Боже, але не виконують його. Вони слухають, але нічого не роблять. Вони чують

заклик іти до Христа — але не приходять на Його дивну вечерю. Яким печальним є стан таких людей!

Про Ірода варто зауважити, що він продовжував слухати Івана з великим задоволенням, його захоплення проповідями не було короткочасним, видно, що воно тривало досить довго, незважаючи на те, що слово Івана викривало злі вчинки Ірода.

Зі слів Євангелії видно, що пророк справив неймовірне враження на царя. Ірода освітло світло істини, і все ж він залишився тільки майже переконаним. Ірод залишив при собі один гріх, з яким не хотів розлучатися. Це одне зло погубило його. Ірод залишив свій улюблений гріх, хоча знав, що з ним треба розлучитися. Він кульгав на обидва коліна, був схильний до добра, але пристрасть тримала його у своїй владі. Так, в Ірода ми знаходимо позитивні риси характеру і навіть певні ознаки покаяння, але, на жаль, це ще не все. Зі смутком ми маємо вказати на інший бік

Дочка Іродіади

О, як вона натхненно танцювала!
Аж цар в долоні щиро заплескав.
Вже є у ній оті жіночі чари
Для неї теж час зоряний настав.

А Ірода дівчисько здивувало:
Розщедрився, воістину, як цар:
«Пів царства дам» — не так уже і мало.
«Проси що хоч!» — це справді долі дар.

А що ж просить? Лише б не здешевити,
Лише б із рук не випустити шанс.
До матері — ця знає що просити,
Ця зробить всім достойний реверанс.

Ця добре знає послуги і ціни,
Вона зторгує будь-який товар.
Вона пройде крізь все: вогонь і стіни
І це для неї царствений базар.

Ну, що ж просити: золото чи землі?
Ах, скільки в голові казкових мрій!
...Прищурились зловтішно очі темні:
«Проси Івана голову мерщій!»

Спохмурнів цар, почувши дивну мову.
Здивовано вельможі загули.
Але він вірний царственному слову.
І голову в тарілі принесли.

Яку же лють в душі потрібно мати
І полобити так гріховну хіть,
Щоб, позабувши золото й палати,
Пророчу голову
в півцарства оцінить!

Воно й не дивно бачити подібне:
В духовнім світі так, як на війні.
В усі часи, в динаріях чи в гривнях,
Пророчі голови завжди були в ціні.

Юрій Вавринюк

характеру цієї людини, який і привів його до вічного осудження.

Ірод, люблячи та поважаючи Івана, не повернувся до Господа, на Якого вказував йому Іван. Це й був його головний недолік. Іван ніколи не звертав увагу людей на свою особистість, він завжди вказував на Христа. «Ось Агнець Божий», — казав він. Певною мірою Ірод був послідовником Івана, але, на жаль, не послідовником Ісуса Христа. Можна любити проповідника і захоплюватися ним, і все ж не бути послідовником Христа. Збережи нас, Господи, від такої помилки! Проповідник є лише вказівним стовпом, котрий провадить нас до Ісуса. Ви повинні йти за Христом, тому що Він є основою і завершальним етапом усього нашого служіння. І ви можете стати подібними до Ірода, якщо благодать Божа не приведе вас до Спасителя, тому що Він — джерело життя, Він може вибавити вас від гріха.

Другим недоліком Ірода було його небажання прагнути до святості. Він поважав святість у житті інших, але в самому собі не мав цієї святості. Як багатозначно назвав його наш Спаситель, сказавши: «Ідіть і скажіть цій лисиці...» (Лк.13:32). Ірод був людиною лукавою, самолюбною, сповненою хитрості й підступу, боязливим та сором'язливим у присутності високоповажних осіб, водночас зверхнім і злим щодо безпомічних.

Іноді зустрічаєшся з такими «лисицями». Вони наче й хочуть потрапити у Царство Боже, але люблять ходити шляхом, що веде до пекла.

Є ще одна пляма у характері Ірода: він ніколи не любив Слова Божого як такого. Він любив і поважав Івана, мовляв: «Дивіться, як сміливо він проповідує! Таку людину приємно послухати!» Але сам Ірод ніколи не приймав у своє серце Божого Слова.

Скільки людей, як Ірод, охоче слухають Слово, але не приймають його. Вони відносять це Слово до інших, але не до себе.

Далі ми бачимо, що Ірод багато чого робив, слухаючи Івана Хрестителя, хоча, на жаль, зробив не все. Воістину, той, хто приймає Слово Боже, намагається з Божою допомогою виконати все, що воно говорить, а не частково. Ірод не був готовий на повне і остаточне покаяння, це надто дорого б йому коштувало.

Іншою плямою, яка оскверняла характер Ірода, був вплив пожадливості, який тримав його у своїй владі. Він був рабом гріха, повністю віддавшись Іродіаді, дружині свого брата. Іродіада була його племінницею, дружиною його брата, та все одно Ірод забрав її з дому свого рідного брата. Він сам залишив законну дружину, яка протягом багатьох років була його вірною супутницею.

О! Скільки стали жертвами цього жадливо-

го гріха перелюбу! Друже мій! Утікай від найменшого блуду! «Чи візьме людина огонь на лоно своє, і одіж її не згорить? Чи буде людина ходити по вугіллю розпаленому, і не поपालяться ноги її? Так і той, хто вчащає до жінки свого ближнього: не буде некараним кожен, хто доторкнеться до неї!» (Пр. 6:27-29). Так попереджує Слово Боже про цей жадливий гріх.

Я хочу звернути вашу увагу на печальний кінець життя царя Ірода. З усіма своїми позитивними рисами він закінчив його трагічно. По-перше, він вбив проповідника, якого поважав і з таким задоволенням слухав. Ірод став вбивцею, оскільки за його розпорядженням кати зітнули голову Іванові Хрестителю. Ірод звелів своєму зброєносцеві принести голову Івана як жертву своєму гріху.

Людина, яка залишає при собі хоча б один гріх, рано чи пізно позбавить голови голос істини. Ірод боявся Івана, шанував і слухав його з великим задоволенням, робив багато з того, що вимагав Іван, і все ж став його вбивцею.

Отож, можна схвалювати євангельське вчення, йти за ним і, однак, при певних обставинах зненавидіти його і переслідувати. О, це так жадливо! Ірод опустився ще нижче: він не лише обезголовив Івана, але віддав на смерть Ісуса Христа. Сказано, що Ірод, побачивши Ісуса, дуже зрадив, тому що бажав бачити Його. Здавалося, що в Іроді ніби відбулася якась зміна на краще. Він хоче бачити Христа, навіть задає Йому безліч запитань, але зауважте: Христос не відповів йому. Господь більше не мав чого сказати цьому чоловікові.

Не чекай, що Бог скаже тобі щось більше чи щось нове відкриє, поки ти не виконав того, що вже тобі сказано.

Зустріч Ірода з Христом закінчилася тим, що цар зі своїми воїнами, принизивши Ісуса та насміявшись над Ним, віддав Його в руки Пілата. Історія свідчить нам, що через певний час Ірод втратив усе, що мав. Він був хитрою людиною, яка прагнула у будь-який спосіб набутися владою і славою, але зрештою сама Римська влада принизила його, і він був із соромом позбавлений займаної посади. Таким був його кінець як володаря.

Багато хто, замість іти до Христа, хапався за владу, славу та людські почесті, і зрештою втратив усе — і Христа, і свою душу.

Один чоловік у час Середньовіччя був ув'язнений за свою віру. Він говорив, що любить євангельську віру, але плакав від страху через те, що його сплять на вогнищі. Через страх він відрікся від віри. Але опівночі згорів його дім. І хоч боявся спалення на вогнищі, сам згорів у власному домі. Та без утіхи, оскільки загинув не за свою віру.

Я впевнений, що жодна людина не скаже сьогодні, що хотіла б мати долю, подібну до долі цього царя. Але я з такою ж упевненістю можу сказати, що ти станеш «іродом», якщо не залишиш свій гріх і не приймеш Ісуса Христа. Якщо ти не хочеш йти шляхом Ірода, то стань на бік Христа, прийми Його і будь Його учнем. Іншого вибору немає: ти або служиш Богові, або ж дияволу, не можна служити двом панам, одного ти маєш залиши-

ти. І я щиро хочу, щоб ти залишив свій гріх, так, той самий, улюблений, який і погубить тебе. Бо навіть цей один гріх приведе тебе у вічну погибель.

Ярл ПЕЙСТІ

Коли номер вже був готовий до друку, ми отримали повідомлення про те, що Ярл Миколайович Пейсті відійшов у вічність.

8 березня 2010 року на 90 році життя відійшов у вічність Ярл Миколайович Пейсті. Віруючі всього світу чудово знають цього проповідника, який протягом багатьох років входив у їх домівки з євангельською вісткою на хвилях заснованого ним Російського християнського радіо. Багато хто пам'ятає також звукозапис Нового Заповіту, озвучений його голосом з приємним та незабутнім тембром.

Батько Ярла Микола Іванович Пейсті почав своє служіння у Петрограді незадовго до революції. Та згодом за християнську діяльність він був висланий у Фінляндію. Після Жовтневої революції проповідник повернувся в охоплену громадянською війною Росію вже з сім'єю. У складних умовах він трудився для Господа, організовуючи християнські общини.

Ярл народився в Усурійську в 1920 році. Згодом вони з батьками переїхали у Харбін, що в Маньчжурії. Коли у 1927 році в країні почалися репресії проти релігійних діячів, сім'я Пейсті повернулася у Фінляндію, а згодом виїхала в Америку. Потім з Америки вони знову повертаються в Маньчжурію для євангелізаційної праці серед російського населення. І саме тут 7 січня 1935 року 14-річний Ярл віддає своє серце Господу.

Згодом Ярл вступає в Національний біблійний інститут у США, який закінчує у 1943 році. Після рукопокладення на пасторське служіння він три роки служить у церкві й одночасно закінчує Нью-Йоркський університет.

У 40-их роках з'явилася можливість транслювати християнські передачі, і Микола Іванович разом з сином були одними з перших, хто скористався можливістю звернутися до російсь-

кого народу через радіо. Ці програми вперше прозвучали з міста Кіто в Еквадорі. У 1946 році батько з сином починають транслювати ці програми російською мовою. А у 1947 році після передчасної смерті батька Ярл Миколайович очолив радіослужіння. Протягом семи років він працює у російському відділенні Транс-світового радіо, де щотижня готує євангельські програми російською мовою.

З 60-их до 80-их років транслювання в СРСР велося з короткохвильових передатчиків, розташованих у різних точках земної кулі. Програми транслювалися зі станцій Монте-Карло, Португалії, Еквадору, Лівану, Філіппін, Південної Кореї та острова Сайпан. Після перебудови Російське християнське радіо отримало змогу передавати свої програми з радіоточок, розташованих на території колишнього Радянського Союзу.

У травні 1949 року Ярл Пейсті одружується з Піркко Суомела з Фінляндії, яка в той час навчалася в Нью-Йорку. Вона стала його вірною помічницею на багато років. Разом подружжя виховало десятеро дітей — шість синів і чотири доньки, які також беруть активну участь у служінні.

Після смерті Піркко у травні 1994 року син Джон змінив Ярла Миколайовича на посту директора місії, і до останніх років життя проповідник жив і трудився в невеличкому містечку Естес Парк, що у штаті Колорадо. З 1994 року в різних регіонах Росії з ініціативи проповідника почали створюватися реабілітаційні центри для тих, хто повірив у місцях позбавлення волі. Їх назвали на честь дружини Ярла Пейсті «Домами Піркко». Там колишні ув'язнені перебувають протягом року і отримують духовну підтримку та основні навички для нормального життя на свободі.

Ярл Миколайович Пейсті є автором багатьох християнських книг, зокрема «Дух Святий», «Хто приходить до Мене, не буде вигнаний геть», «Молитва Господня», «Хліб Життя» та ін.

Костянтин Ткаченко
www.pcseba.org

ПІДХІД ДО ГРОШЕЙ: НЕНАСИТНІСТЬ ЧИ НЕВІБЯГЛИВІСТЬ

Гроші... Здається, що це лише нарізані аркуші паперу, але вони перетворюють друзів у ворогів і викликають настільки серйозні проблеми у багатьох сім'ях, що психологи з сімейних питань однодушно вважають, що гроші є однією з головних причин розлучень.

Дехто вважає, що проблема сім'ї у тому, що чоловік любить планувати свої витрати, розкладаючи гроші в окремі конверти і ведучи їх облік, а дружина любить бездумно витратити їх. Але це тільки видима частина. Ця проблема має більш глибокі корені. Можливо, один винен в одному, а інший — в іншому. І тоді у шлюбі виходить тертя, коли йдеться про гроші. Один звинувачує свого партнера в одному, інший — в іншому.

Але на мить забудьте про свого чоловіка чи дружину і подивіться на себе. Я переглянув усе Писання, шукаючи ключовий уривок, який би розкривав те, чому в сім'ях виникають проблеми з грошима, і спинився на цьому: «Будьте життям не грошлюбні, задовольняйтеся тим, що маєте» (Євр. 13:5). На мій погляд, це найважливіше зауваження в Біблії щодо грошей. Фактично все зводиться до того, щоб ми були не грошлюбними, тобто не жадібними, і разом з тим невибагливими.

Проблеми, пов'язані з грошима, тісно переплітаються з цими двома словами.

Поговорімо про грошлюбство. У Біблії є два різні слова, які розкриваються сутність любові до грошей. Українською вони перекладені як грошлюбство та зажерливість (рос. любостяжаніе). І їх значення повністю протилежне. Це і є ті два корені, які нам треба дослідити. Слово «грошлюбство» виражає любов до грошей в цілому.

Такі люди люблять накопичувати гроші. Вони тримають їх у банках чи деінде і не хочуть витратити ні на що. Коли запитуєш їх, чому, то вони самі не знають, кажуть, що просто треба гроші зберігати на «чорний день». Слово ж «зажерливість» свідчить про любов до грошей, викликану конкретно причиною. Таким людям отримані гроші буквально «пропалюють» кишені, вони отримують гроші для того, щоб їх тратити. В домі таких людей все забите речами, і їх кількість постійно зростає.

Хто ви? Марнотратник? Тоді ви працюєте для того, щоб витратити. Чи ж ви скнара? І в першому і в другому випадкові, якщо ви втратили відчуття міри, Бог називає вас грошлюбцями, бо вас терзає пристрасть мати більше речей і більше грошей.

Апостол Павло застерігає Тимофія: «Корінь усього лихого — то грошлюбство, якому віддавшись, дехто відбилися від віри й поклали на себе великі страждання» (1 Тим. 6:10). У цьому уривку сутність любові до грошей полягає у тому, щоб їх накопичувати. Взагалі, хочу зауважити, любов до грошей це дуже природне відчуття для людини. Мені б дуже хотілося побачити таку людину, яка б відмовилася від 500 доларів, запропонованих їй просто так. Але коли людина починає надавати їм надто великого значення, тоді вона постає перед загрозою відходу від віри. Тобто спосіб життя такої людини перед Богом

змінюється, якщо її любов до грошей виходить з-під контролю. Я знаю безліч людей, які раніше жили у Господі, але через свою любов до грошей відсунули Бога на задній план, знехтували християнською працею, церквою, сім'єю.

Разом з тим, цей текст нам повідомляє ще про одну важливу деталь. Ці люди не просто відпали від віри, а самі на себе поклали великі страждання. Ми думаємо, що гроші принесуть нам задоволення. Але Біблія вчить нас, що любов до грошей — це джерело багатьох страждань.

«Наказуй багатим за віку теперішнього, щоб не неслися високо, і щоб надії не клали на багатство непевне, а на Бога Живого, що щедро дає нам усе на спожиток» (1 Тим. 6:17), — застерігає апостол Павло. Сутність цього уривку полягає у тому, на чому ми маємо ґрунтувати своє благополуччя: на рахунку в банку чи на Бозі. Якщо я покладаюся на свої гроші, то надіюся на самого себе. Якщо ж ми покладаємося на Бога, що щедро дає нам усе на спожиток, «то щоб робили добро, багатилися в добрих ділах, були щедрі та пильні» (1 Тим. 6:18). Якщо в корені всіх моїх проблем любов до грошей, то мені необхідно усвідомити, що я не хочу надіятися на Бога. Мною володіє страх, і я переконаний, що сам маю вирішувати свої проблеми. «Чому це я маю бути щедрим?» — можуть думати такі люди. Відповідь на це питання ми знаходимо у 19 вірші: «Щоб збирали собі скарб, як добру основу в майбутньому, щоб прийняти правдиве життя». Грецьке слово, яке перекладене тут як «збирати», буквально означає

«розміщувати в банку». Бог велить нам роздавати своє багатство, щоб при цьому ми мали змогу збирати собі інший скарб, бо збирати на землі — дуже ненадійно. Тому, якщо ти мудрий, то будеш накопичувати свої скарби там, де вони тобі дійсно знадобляться, тобто у вічності, на небесах.

То ж яка проблема людей, які сповнені грошолобства? У них немає віри, а отже, ними володіє страх. Вони бояться майбутнього і покладаються на свої гроші, які мають допомогти їм у майбутньому. Такі люди не впевнені у Бозі. І їх чекає невимовна печаль, коли вони звернуться до свого небесного рахунку, в існування якого насправді не вірять, і спробують щось з нього зняти, там буде пусто. Все залишиться тут, на землі.

Але у грошолобства є й інший бік — марнотратство. Ось як про це йдеться у Писанні: «І озвався до Нього один із народу: «Учителю, скажи братові моему, щоб він спадщиною поділився зо мною». А Він відказав йому: «Чоловіче, хто поставив над вами Мене за суддю або за подільника?» І промовив до них: «Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості, бо життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його» (Лк. 12:13-15). Зажерливість — це схильність набувати якомога більше різних речей. Але чому цього треба остерігатися. Та тому, що наше життя не залежить від достатку маєтку. Тут йдеться не про самі речі, а про наше ставлення до них. Ісус застерігає: «Бережіться пристрасті до речей, глядіть, як би це не поглинуло вас». Ми день і ніч працюємо, щоб придбати більше речей. Іноді ми вважаємо: «Якщо в мене буде та чи інша річ, моє життя стане кращим». Але Писання свідчить, що життя не залежить від того маєтку, яким ми володіємо. Саме про це говорить Ісус у притчі про багача, в якого «гойно нива вродила була. І

міркував він про себе: «Порозвалюю клуні свої, і просторніші поставлю, і позбираю туди пашню свою всю та свій достаток. І скажу я душі своїй: «Душе, маєш багато добра, на багато років складеного. Спочивай, їж та пий, і веселися!» Бог же до нього прорік: «Нерозумний, ночі цієї ось душу твою жадають від тебе, і кому позостанеться те, що ти був наготовив?» Так буває і з тим, хто збирає для себе, та не багатіє в Бога» (Лк.12:16-21).

Бог каже такій людині: «Ти нерозумний!» Людина може запитати: «Чому ж я нерозумний, я ж успішний бізнесмен!» Але кому дістануться всі твої багатства після твоєї смерті? Не тобі! Хоча багатство могло б бути й твоїм: «Збирайте собі скарби на небі!»

«Отож, умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолослуження» (Кол. 3:5). Тут слово зажерливість поставлене в один ряд зі словами, що означають моральну нечистоту. Тут йдеться про нестримну тягу до чуттєвої насолоди і пристрасть від володіння матеріальними цінностями. Бог називає все це ідолослужінням. Те, що ми ставимо вище від Бога, це ідопоклонство.

І знаєте у чому ключ до звільнення від зажерливості? Він криється знову ж у тому уривку, з якого ми починали і який цитували вже не раз: «Будьте життям не грошолобні, задовольняйтеся тим, що маєте» (Євр. 13:5). Ми маємо бути задоволені не тим, що придбали якусь річ, про яку довго мріяли. Але

задоволені навіть й тоді, коли ми не можемо придбати її. І саме це задоволення звільнить нас від бажання купувати все нові й нові речі. «Великий же зиск — то благочестя із задоволенням» (1 Тим. 6:6).

Чи можна бути благочестивим без задоволення? Так. І багато відомих мені християн є саме такими. Але бути благочестивим і задоволеним — вартує багато, «бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести» (1 Тим. 6:7).

Хочете почути ще дещо не зовсім приємне для нас. У Євангеліях від Матвія та Луки Ісус обіцяє нам всього два блага: їжу та одяг. Але цього так мало, нам треба ще так багато всього! Але якщо у вас невдоволення цими двома благами, то у мене ненаситне серце. Я бажаю більше від того, що мені потрібно, щоб бути

задоволеним. «А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадли-вості, що втручають людей на загладу й загибель» (1 Тим. 6:9). Бажання збагачуватися затягує і зрештою знищує нас. Якщо людина вільна від цієї пристрасті, якщо вона повністю задоволена тим, що має, вірить, що Господь турбується про неї, і збирає свої скарби на небі, віддаючи їх тим, хто потребує, то чи будуть у такої людини проблеми з грошима? Ні. Тому що проблеми з грошима пов'язані не з нашим банківським рахунком, а з нашим сердечним рахунком. Справа не в заробітку, не в бюджеті. Все це необхідно, але в кінцевому результаті Біблія вчить нас, що проблема не у нашій кишені, а у нашому серці.

Як же нам набути невибагливості і задоволення? Хто

може дати задоволення серцю, котре ніколи не буває задоволеним? Те ж саме грецьке слово «задоволення» ми несподівано помічаємо в іншому уривку: «Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі» (2 Кор. 12:9). Грецьке слово «досить», яке вживається тут, відповідає тому ж грецькому слову, яке використовується в уривках, процитованих вище. Його буквальный переклад — «мати достатньо сили». Тобто Господь говорить у цьому уривку до апостола Павла: «Сили Моєї благодаті для тебе достатньо, а ця сила проявляється у твоїй слабкості». Коли ми надіємося на Бога, у нашому серці Божа сила і ми надіємося на Його благодать, яка здатна зробити нас задоволеними, негрошололюбними і незажерливими. Ця сила походить від Нього. Звичайно, це не означає, що ми маємо оселитися в

печері і нічого не купувати. Це не означає також, що я не повинен бережно ставитися до того, що маю. Це означає, що я усвідомлюю, що Бога мені достатньо, що я маю повне задоволення у Ньому і переконаний, що Він забезпечує мене всім необхідним. Бог каже: «Моя благодать — це твоє задоволення і внутрішня сила». І тому проблеми, які виникають у вас з грошима не можна вирішити, примноживши рахунок у банку. Їх можна вирішити, лише змінивши своє серце. Перестаньте боятися майбутнього, але довіртеся Богові. Не турбуйтеся більше, але покладайтеся на Бога. Не накопичуйте багатства для себе, діліться з тими, хто потребує. Тоді ваше серце стане вільним та задоволеним.

Брюс ВІЛКІНСОН

«ЧОРНИЙ» ДЕНЬ

Невигадані історії

— Дядьку Мироне, куди це ви знову? — окрикнув Петро свого літнього сусіда, котрий важко дихаючи, носив у машину якісь ящики. — Дайте-но допомогу вам, — підбіг до старого і вихопив з його рук важку ношу.

— Та справу маю ще одну, — відказав Мирон і важко дихаючи опустився на лаву.

— Знову бідних провідувати? — напівіронічно-напівспівчутливо спитав Петро і додав, — Та ви погляньте, час який. Зараз кожен про себе дбає. Та й ви б собі копійчку яку відклали, на чорний день, як то кажуть.

Дідусь криво посміхнувся і махнув рукою на лаву, наче запрошуючи сусіда присісти, а сам поринув у глибоку задуму...

* * *

— Яка ще десятина! Та то Старий заповіт! Ми не під законом, нашо нам воно? — дід

Мирон наче спостерігав за собою збоку. І сам соромився своїх слів. А тоді, ще якихось десять років тому, він був готовий відстоювати їх як непогнущу істину.

— Я ж жертвую, і не менше від усіх. — казав він тоді сам собі. — Ще й діток одинадцятро на ноги поставити треба. Та й працюю-то, рук не покладаючи, не те що деякі. — І все це було правдою. Досвідчений і добросовісний тесля був у пошані. Та й заробіток був непоганий. І сім'ю було чим прогодувати, і відкласти ще щось вдавалося. Про чорний день тоді не думалося, мріяв про світлі — дітей одружити треба, а там і онучата...

— І чорний день застав зненацька, як то завжди буває. — сказав уголос.

— А що сталося? — спитав Петро.

— Та пропали гроші всі. А було-то їх немало — більше ста

тисяч «совецьких» рублів. І то були найчорніші дні в житті.... Хоч я й війну пережив, сиротою лишився, і гоніння, і тюрму пройшов за віру. Та те все якось легше далось. А тут... Ото й вирішив (після того, як відболіло трохи): не буду складати нічого, буду все, що лишається, людям в ім'я Боже віддавати.

Петро поглянув на ящики, складені в багажнику автомобіля. Не раз він допомагав сусідові носити їх. Не раз чув слова вдячності від людей. Та все ж не міг повністю погодитися зі своїм дивним сусідом.

— Ну а на смерть? На смерть відкладаєте? Це ж теж на «чорний», так би мовити, день...

— Та хіба ж чорний, синку? — сказав дід Мирон, глянувши угору. І в його стомлених вицвілих очах заясніло небо — найсвітліша мрія і найцінніший скарб.

ГРА, ЯКА ВІЯВЛАСЯ НЕ ГРОЮ

Раніше часто чув про дитячу гру «Монополія». Ніколи не цікавився нею, не вникав у її особливості. А нещодавно, прийшовши ввечері з роботи та повечерявши, піддався на вмовляння дітей зіграти з ними. Одним словом, вирішив згадати дитинство. Мені пояснили правила гри, додавши, що дрібні нюанси зрозумію пізніше. Для тих, хто незнайомий з «Монополією», поясню суть. Це гра для майбутніх ділових людей, бізнесменів. Кожен учасник отримує від банку певну суму грошей, за які може на свій вибір купувати акції підприємств. Важливий початок гри, бо саме він закладає умови майбутнього успіху чи неуспіху бізнесу. Гравці по черзі кидають гральний кубик і, залежно від очків, що випадають, роблять хід на відповідну кількість кроків. Клітинка, на якій зупиняється гравець, відповідає певній фірмі, заводу, виробництву, яке можна купити. Якщо клітинка переходить у власність якогось гравця, то пізніше, інший гравець, який зупиняється на ній, повинен платити власнику відсотки. В ході гри підприємства або його відсотки можна продавати, купувати. Одним словом, відточуються бізнесові здібності.

Спочатку гра виявилася мені не дуже цікавою, брав участь заради дітей, які були щасливі від такого партнерства, але потихенько втягнувся і навіть відчув особливий азарт. Поволі почав зауважувати маленькі секрети, десь виявилися приховані, про які і не здогадувався, підприємницькі завдатки. Але все таки брак досвіду зробив свою справу: мене випереджували. Особ-

ливо вирвався вперед один гравець, який несподівано став чи не повним монополістом у бізнес-грі. А ще мене вразило те, як змінилися під час гри мої діти і я сам, як з хороших друзів та близьких родичів ми перетворилися на ворожих конкурентів. Я виявив у собі та дітях такі риси, які не роблять нам честі. Я зауважив, що можу легко обманути заради «навару», «змахлювати». І хоча за гру я сів заради дітей, щоб зробити їм приємне (навіть тато з нами грає!), батьківська любов кудись поділася, натомість з'явилися конкуренти по бізнесу. Я вже не звертав уваги на почуття учасників гри, головне, хапонути хороший кусок. Більше того, якщо з якоїсь бізнесової обладки, яку мені пропонували, хтось отримував більший зиск, аніж я, навіть відмовлявся від тимчасового прибутку. Нарешті, гра мені набридла і я вирішив залишити її. Але не просто вийти з гри. Свої акції та прибутки віддав дочці, яка програвала. Але вже пізніше усвідомив, що справжньою причиною було не милосердя: я хотів, щоб за допомогою мого подарунка вона «завалила» того гравця, який виявився більш успішним у бізнесі.

Звичайно, я не ангел, як і кожна людина, маю певні вади. Але ця гра показала мені, що навіть я сам погано знаю себе і оточуючих. За нормальних умов ми усі добрі та правильні. А от коли справа торка-

ється грошей, раптом проявляються приховані риси характеру, які лякають нас самих. Скільки сімей, родин були зруйновані тільки тому, що не могли поділити батьківської спадщини чи спільних грошей! Скільки близьких людей стали ворогами тільки тому, що вирішили вести спільний бізнес! А один християнин-бізнесмен навіть прямо сказав: «У бізнесі немає братів».

Звичайно, мова йде не про всіх. Є християни, які і в бізнесі залишаються християнами. Але гра «Монополія» показала мені, якими небезпечними можуть стати гроші та гонитва за ними. Як вони можуть зруйнувати нас самих та стосунки з рідними та близькими людьми. Для мене це була всього лише гра, несправжні гроші, несправжні заводи та підприємства. А якщо справжні? А якщо мова йде про реальні гроші та реальні бізнес-проекти? Нерідко на цьому закінчується наша біблійна правильність і ми дозволяємо егоїстичним пристрастям керувати нами, нашим розумом, серцем та вчинками. Недаремно Слово Боже застерігає нас від того, щоб не потрапити в залежність від прибутків та грошей.

Я так і не став завдяки «Монополії» успішним бізнесменом. Але вона багато чому навчила мене. Дав би лише Бог цей урок використати на благо собі та ближнім.

Юрій ВАВРИНЮК

ПРО ВАЛААМОВУ РОДИНУ, АБО СЕРЦЕ, ПРИВЧЕНЕ ДО КОРИСТОЛЮБСТВА

«Я гнівався був за гріх користолюбства його, та й уразив його, заховав Я обличчя Своє й лютував, та пішов він, відступний, дорогою серця свого» (Іс. 57:17).

«Вони покинули просту дорогу та й заблудили, і пішли слідом за Валааомом Беоровим, що полюбив нагороду несправедливості» (2 Петр. 2:15).

Спочатку була розмова. Розмова дуже коротка з досить промовистим закінченням: «Ну ти й зажерся...» Той, кому були адресовані ці слова, — худорлявий, невисокого зросту, відвернувся й пішов геть.

Погодьтеся, як для початку — трохи небіблійна лексика. Втім, чи справді так? Отже: все у слові, а слово, яке стане канвою наших роздумів, — «зажерливість» (до речі, це біблійне слово) або зиск, або нажива, або користолюбство, або... Цей синонімічний ряд можна продовжувати. Не заглиблюючись у тонкощі семантики,

обмежимося коротким поясненням суті.

Користолюбство — пристрасть до надбання матеріального, жадібність до грошей, багатства, вигода, зажерливість... Останнє слово з цього ряду позиціонується Словом Божим як ідолослужіння (див. Кол. 3:5).

Як характеризує це слово Біблія? Зауважимо, що окремі люди або навіть цілі народи, яких стосувалося це слово в біблійних ілюстраціях, завжди мають відтінок Божої неприязні, Його докорів і заклику до покаяння.

Отже, апостол Петро, за суджуючи таку рису людини, говорить про ганебну користь, тобто таку, що приносить ганьбу людині, і закликає служити людям «не для ганебної користі, а ревно» (1 Петр. 5:2). Апостол Павло називає це ганебною наживою, кажучи про певних людей, що «вони зводять цілі дома, навчаючи чого не слід, заради ганебної нажи-

ви» (Тит. 1:11). Апостол Юда називає це «обманом Валааомової заплати...» (Юди 1:11).

Бог, особисто звертаючись до Свого народу через пророка Ісаю, називає користолюбство гріхом: «За гріх користолюбства Я гнівався» (Іс. 57:17).

Цей огидний перед Творцем гріх не тільки призводив до праведного гніву Божого, але й змушував Бога карати користолюбців, ховати Своє лице від них і обурюватися ними. Ще раз уважно прослідкуймо текст з Книги пророка Ісаї, 57:17!

Не секрет — користолюбство, зажерливість, пожадливість тіла, пожадливість очей — невід'ємні атрибути світської системи цінностей. Цьому дивуватися не доводиться. Викликає подив інше — Біблія, як джерело неупередженої інформації, говорить про пристрасть до зиску категорії людей, які, здавалося б, взагалі повинні стояти далеко від цієї проблеми. Це люди,

наділені певною владою, — державною або релігійною (духовною). Саме про них декілька найбільш ілюстрацій.

У Книзі Вихід, 18:21, знаходимо пораду для Мойсея, яка прозвучала з уст його тестя. Він радить своєму зятю — духовному і політичному вождю Ізраїлю: «А ти вибери зо всього народу мужів здібних, богобоязливих, мужів справедливих, що ненавидять зиск, і настановиш їх над народом» (2 М. 18:21). Тут йдеться про особливі владні повноваження. Ці люди мали виконувати функцію суддів, а саме — вирішувати щоденні проблематичні питання, які виникатимуть у народі. Зауважмо, що характеристика ділових та моральних якостей цих людей закінчується особливим приписом — «мужів... що ненавидять зиск», тобто не користують зиском.

Судова гілка влади повинна бути очолена людьми, які не просто негативно ставляться до явища корупції, але ненавидять цей порок в людині. Ненависть у цьому випадку є позитивною рисою особистості, якій довірено право вести судові процеси в народі.

Тепер щодо влади духовної. Ось характеристика служителя, якому Бог і церква доручає духовну владу. «Бо єпископ мусить бути бездоганий, як Божий доморядник, не самолюбний, не гнівливий, не п'яниця, не заводіяка, не корисливий» (Тит. 1:7).

Як бачимо, перелік негативних рис, які не мають бути притаманні служителю, закінчується тим же словосполученням — не користують зиском! Чому було до вподоби Духу Святому, щоб на сторінках Слова залишилося таке застереження служителям?

Відповіддю будуть ілюстрації з Біблії. Валаам, Ахан, Юда, Ананія та Сапфіра. Про що говорять читачам Слова Божого ці імена? Тільки про те, що ці люди мали серця, прив'язані до користують зиском

(див. 2 Петр. 2:14). Це ж стосується і лжепророків, і лжевчителів, які будуть і є поміж людьми і в церкві. «І через користують зиском будуть ловити вас облесливими словами, суд на них давно готовий...» (2 Петр. 2:3). Виявляється, можна «проорокувати», вишукуючи облесливі слова з конкретною ціллю — не волю Господа відкрити людині, а відкрити її гаманець для власного зиску. Ось як проорокує таким «проорокам» Господь через Михея: «Так говорить Господь на проороків, що вводять народ Мій у блуд, що зубами своїми гризуть та покликають: «Мир!» А на того, хто їм не дає що до рота, на нього святую війну оголошують. Тому буде вам ніч, щоб не стало видіння, і стемніє вам, щоб не чарувати. І над тими проороками сонце закотиться» (Мих. 3:5-6).

Найтрагічніше, що стається зі служителями-користують зиском — їх вперте небажання зупинитися на шляху, що веде до загибелі, навіть коли усвідомлюють своє жахливе становище. «Бо краще було б не пізнати їм дороги праведности, аніж, пізнавши, вернутись назад від переданої їм святої заповіді!» (2Петр. 2:21).

Чому так стається? Відповідь — їхнє серце привчилося, при звичаїлося до користують зиском. Як залежний від наркотичного впливу не може зупинитися навіть перед загрозою смерті, так і серце, залежне від користують зиском, не має сили відмовитися від цього. «...Падає він, але відкриті очі його» (4 М. 24:16). Розуміє, очі відкриті, бачить свій стан, але падає.

Шлях користують зиском — це шлях обманутого серця. «Обмануте серце ввело його у заблудження...» (Іс. 44:2) «... І пішов він, відступний, дорогою серця свого» (Іс. 57:17).

Чи є вихід для Валаамових «родичів» — тих, хто йде його дорогою, залишивши пряму дорогу? Мабуть, варто почати

їм від зворотного. Залишити дорогу Валаамову й повернутися на прямі дороги Слова. Це надзвичайно тяжко для користують зиском-залежного серця. На цьому шляху навіть ослиця, яка заговорить людським голосом, не завжди допоможе. Це шлях не характеру, не фінансових проблем, не обставин життя — це шлях спокушеного серця. А сердечні стежки випростовує Бог.

«Я бачив дороги його (користують зиском) і вздоровлю його, і його поведу...» (Іс. 57:18).

Отже, «серце чисте сотвори в мені, Боже, і віднови в мені духа праведного, не відкинь від мене Твого Духа Святого» (Іс. 51:10). Давид вибрав цей шлях. Він увінчався успіхом, тому що «серця скрушеного та покірливого Ти не відкинеш, Боже» (Іс. 51:19).

Ангелу (служителю) Лаодикійської церкви, що матеріальними багатствами наглухо закритися від Христа, Син Божий промовляє: «Ось стою і в двері стукаю, якщо хто почує голос Мій і двері відчинить, то увійду...»

Прислухаймося і почуймо, щоб одного разу, стоячи ззовні, не стукати з благанням: «Господи, відчини нам!» І не почути у відповідь: «Відійдіть! Я ніколи не знав вас».

Микола СИНЮК

ДЕСЯТИНА: ДЛЯ ЄВРЕЇВ ЧИ ДЛЯ ВСІХ?

Публікуючи матеріал про десятину, ми розуміємо, що тим самим ризикуємо викликати невдоволення деяких читачів, які вважають, що така практика не є новозавітною і що, мовляв, «колись так не було», це сучасне західне вчення. Тому ми звернулися до авторитетного автора, через служіння якого у 20-30-ті роки минулого століття на Західній Україні були народжені сотні п'ядитесятиницьких церков. Це Густав ШМІДТ. Саме він висловлює свою точку зору на питання десятини у церквах.

Без жертви немає життя! Жертва і навіть самопожертва лежать в основі зародження життя, в переконаннях та у великих ідеях. У природі ми бачимо цьому докази. Так, пшеничне зерно повинно померти, щоб принести плід.

Народ, який не здатний на жертви, приречений на загибель. Під час війни люди приносили на вівтар Батьківщини не тільки свій маєток, але й своє життя, щоб довести любов до земної вітчизни.

А як же із жертвами на релігійному ґрунті? Нам здається, що у цьому плані теперішні християни можуть багато чому повчитись у поган, котрі, поважаючи своїх богів, готові були приносити їм жертви не лише матеріальні, але віддати в жертву навіть себе. Ідея десятини, якій зараз багато хто відмовляє у правдивості, була добре відомою поганським народам. Дикі народи, і навіть греки та римляни, жертвували своїм богам десятину власних прибутків.

Нас, звичайно, має цікавити більш за все те, що з цього питання говорить Біблія.

Авраам, предки якого служили поганським богам, дав Мелхіседеку десятину від усього, що дарував йому Бог. Яків також пообіцяв Богові десятину, коли Він повернув його додому (див. 1 М. 28:22). Через Мойсея Бог повелів ізраїльтянам давати десятину від насіння землі та від плодів дерев, від великої та малої худоби (див. 4 М. 18:21-31, 3 М. 27:30-

32). І ми знаємо з історії Ізраїлю, що у ті часи, коли десятинна давалася, благословення Бога перебувало на народі.

Систему десятини в Ізраїлі Бог суворо настановив, і дотримання її було складовою частиною вірності народу Богові. Але з докорів пророків у невірності Ізраїлю (див. Мал. 3:7-12) ми можемо зробити висновок, що десятинна не завжди виконувалася. Бог не ставить Своему народові неправильних або завеликих вимог, і тому необхідної десятини він повинен дотримуватися. Те, що десятинна не є надмірною вимогою, впливає з того, що Бог вимагає від Свого народу ще й інших добровільних пожертв (див. 3 М. 1:1-3).

Значення десятини

Щоб усвідомити значення десятини, потрібно перш за все знати мету, заради якої Бог встановив десятину в Старому

Заповіті. Біблія говорить: «А Левієвим синам Я дав ось кожену десятину в Ізраїлі на спадщину взамін за їхню службу, бо вони виконують службу скинії заповіту» (4 М. 18:21). Далі говориться, що й левити повинні давати десятину для Господа (див. 3 М. 18:26). Отже, десятинна встановлена для підтримки слуг у храмі Божому.

Доки ізраїльтяни лишалися вірними Богові, вони платили десятину, як тільки відверталися від Бога, то зараз же припиняли робити це. Подібну ситуацію можна спостерігати і в наші дні. Хто повністю віддав себе Богові, той на пожертвування дивиться як на дещо зовсім зрозуміле і навіть як на власний привілей. Байдужі будуть завжди старатися відшукати у Біблії виправдання для своєї байдужості та скупості. Хто шкодує дати десятину, від того важко чекати жертвості.

Коли у теперішні часи заходить мова про десятину, то з уст тих, хто служить мамоні, почуєш: «Ми ж нині живемо не під законом, а під благодаттю, і тому Господь не чекає від нас десятини». Таким потрібно заперечити: «Закон вище

благодаті? Якщо під законом, коли царювали лише обов'язки при мінімумі благословення, була така жертвність, то чи не повинні ми, маючи нині незмірні благословення благодаттю, бути готовими приносити ще більші жертви?»

Нижче наведені приклади вказують нам на значення та важливість десятини:

1. Закон є лише тінню майбутніх благ (див. Євр. 10:1), тобто він є ніби рамкою, у котру будуть вкладені майбутні блага. Отже, ми бачимо, що постанови закону зовсім не скасовані Новим Заповітом, але в них влилася лише благодать, дарована на Голгофі, котра стала змістом кожного закону, включаючи і десятину. Десятинна під законом була лише обов'язком і не містила в собі ніякої радості чи благословення, тоді як під благодаттю, вона наповнилася чудовим змістом, роблячи того, хто добровільно дає, учасником благодаті у Царстві Божому.

2. Жертви під законом стікають усі до однієї великої жертви на Голгофі. Нині кожний грішник, віддаючись Богові, приносить жертву за свої гріхи, звертаючи свій погляд на Голгофу, і отожднює себе з жертвою на Голгофі.

3. Посада первосвященника також не скасована, а лише вдосконалена в особі Христа, Котрий, одного разу увійшовши у Святеє Святих, представив нас там, як представляв священник народ Старого Заповіту (див. Євр. 9:24. 28; 10:9-21).

Десятинна — основа наших пожертв

Десятинна — це мінімум, котрим ми можемо і повинні служити Господу. Крім десятини, нам потрібно ще жертвувати на справу Божу, як це робили ізраїльтяни Старого Заповіту, щоб ні у Домі Божому, ні в справах Божих не було нестачі.

На заперечення, що у Ново-

му Заповіті немає основи для давання десятини, ми вкажемо лише на слова Христа фарисеям, що вони дають десятину з дрібниць, а про суд та любов Божу не дбають. Він говорить їм: «Горе вам, фарисеям, бо ви десятину даєте з м'ясти та рути й усякого зілля, але обминаєте суд та Божу любов; це треба робити і того не лишати» (Лк. 11:42). Ці слова Христа чітко вказують нам, що Христос не лише не зменшує значення десятини, але вважає її потрібною, звелівши її не припиняти.

У листах апостолів про десятину прямо не згадується, як не згадується там і про обов'язки ходити на зібрання, про обов'язки брати участь в будівництві молитовних будинків, підтримувати проповідника і т. і., бо усі ці питання залишені нерозглянутими як зрозумілі самі собою. Якщо апостол Павло у листах до коринтян нічого не згадує про десятину, то це не означає, що він вважає її непотрібною. Якщо ми уважно прочитаємо 1 Кор. 16:2, то не буде неправдою, коли за цими словами побачимо десятину. Тут іде мова про збори поза постійними зборами на потреби громади, і тому апостол, говорячи про їхні розміри, каже: «...нехай кожен із вас відкладає собі та збирає згідно з тим, як ведеться йому...» (1 Кор. 16:2). Також і в 2 Кор. 9:7 нічого неможливо вичитати проти десятини, бо все це відноситься до пожертвувань понад десятину, розмір яких — «нехай кожен дає, як серце йому дозволяє». Це не означає, що ми можемо давати скільки нам захочеться, а відповідно до того, як прихилить наше серце до цього Господь.

З листа до коринтян ми можемо узагальнити, що десятинна давалася на будівництво церков та підтримку і розвиток справи Божої. Крім десятини, ще приносили пожертви і на інші цілі, наприклад, для потреби братів у Єрусалимі.

Цікаво, що і в ті часи були також не раді, що казали: «Навіщо відсилати гроші в інше місто, невже ми тут маємо мало бідних?» Це небажання до пожертв та спроба відшукати виправдання для своєї скупості спонукала апостола Павла написати коринтянам слова: «Хто скупко сіє, — той скупко й жатиме, а хто щедро сіє, — той щедро й жатиме. Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє, — не в смутку й не з примусу».

Як тоді, так і тепер, тим, хто підіймає голос проти пожертв, варто пам'ятати слова апостола Павла: «Бог любить того, хто з радістю дає» (2 Кор. 9:7).

Пожертвування приносить благословення

Благословення є головною ознакою нашого тісного спілкування з Богом. Якщо ми добровільно несемо тягар та обов'язки поширення Євангелії, даючи кошти з того, що нам посилає Господь, то ми викликаємо на себе благословення Боже. Про благословення та його розмір не дано судити, його посилає Господь, його Він і міряє. Цього часто не бажують визнавати діти Божі і нерідко розуміють це після випробувань.

Диявол усіма способами намагається утримати дітей Божих від пожертвування, щоб затримати розвиток проповіді Євангелії.

Все-таки, як стало можливим, що Євангелія поширилася серед поган, а після війни — й у Східній Європі? Це стало можливим лише тому, що тисячі тисяч дітей Божих зрозуміли необхідність десятини і цим полегшили працівникам ниви Божої їх працю проповіді Євангелії.

Якщо обмежимося пожертвою лише десятини, то особисто ми ще нічого не даємо від себе Господеві. Якщо ми займемо будь-яку суму і зобов'яжемося повернути її з процентами, то, віддаючи її, ми

нічого не даруємо позикодавцю, а віддаємо лише те, що йому належить. Так є і з десятиною стосовно Бога. Наше життя і наш маєток — все це блага, позичені нами у Бога, бо ми самі нічого не заслужили і не заробили. Бог бажає мати десятину з усіх матеріальних благословень, включаючи наше здоров'я та силу до праці — це Його умова. Якщо ми не віддаємо Богові десятину, то крадемо її у Бога (див. Мал. 3:8-10). Подібно до ізраїльтян, багато дітей Божих обкрадає Бога, обманюючи Його.

Порахуйте лише, скільки ви до свого навернення по жертвували дияволові та світові, викинувши численні суми на тютюн, горілку, вбрання та інші задоволення. Якщо Бог дорожчий для вас, ніж прикраси світу цього, то чому ж ви не приносите Йому пожертвувань більших, ніж у свій час князю світу цього?

Є такі брати, що запрошують до себе з далеких місць братів, не думаючи про те, чи має брат гроші на дорогу. Правда, немало і протилежних прикладів. Пригадується один брат з Польщі, у будинку якого один проповідник мав зібрання. Під кінець богослужіння цей брат сказав проповіднику: «Господь на конюшні має пару коней, і Він сказав мені, що я повинен запрягти їх і відвезти тебе на станцію». Коли проповідник здивовано поглянув на брата, що дав йому таку пропозицію, то той відповів: «Раніше, ніж навчитися, як жити, я дорого заплатив за навчання. Я давно навернувся до Господа, але мені постійно не вистачало то засобів, то часу зробити щонебудь для Бога. Мені вистачало, щоб добре одягнути мою сім'ю, щоб покращити своє господарство, відкласти у касу на майбутнє, а для Бога нічого не лишалося. Але ось почалася війна. Під час війни я втратив все: і худобу, і коней, хата моя згоріла, гроші пропали. Після війни почав відбудову-

ватися, а для Бога знову-таки нічого не лишалося. Незабаром господарство почало налагоджуватися, я знову почав жити добре та складати гроші на чорний день. Тут почали більшовики на Польщу наступати і відібрали все накопичене. Тоді я зрозумів мову Господню і віддав Богові все своє господарство: моїх коней, корів, весь маєток, все, що мені потім довірив Господь».

Було б добре, щоб всі діти Божі прислухалися до слів цього брата та взяли собі з них науку.

Бог не змушує нас ні до десятини, ні до жертвувань, але Він буде судити нас відповідно до справ наших: «Бо мусимо всі ми з'явитися перед судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він, — чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:10).

Дорогі читачі, зважуйте себе перед лицем Бога, чи чините ви за волею Бога, чи є ви добровільними дарувальниками, а чи знаходитесь у кайданах мамони. Звільніться скоріше від цього полону, віддавши Господеві, що Йому належить, щоб проповідь Євангелії могла поширюватися і щоб могла досягнути тих сердець, котрі перебувають у смертній тіні.

*Журнал
«Примиритель»,
№7 1938 р.*

Відділ медіаслужіння пропонує новий диск з кращими проповідями Рустама Фатуллаєва в MP3 форматі.

У нас також ви зможете придбати проповіді в MP3 форматі М. Паночка, Д. Беспалова, Р. Шкіндера, А. Кліновського, В. Франчука, В. Куриленка, С. Вінковського, О. Попчука, І. Азанова, П. Кулакевича.

Каталог висилаємо безкоштовно. Замовлення можна зробити листом, дзвінком, SMS-кою чи завітавши до нас. Ваше замовлення буде вислано накладною оплатою. Вартість пересилки складає 15 грн - до 10 касет або CD, 20 грн - до 30 касет або CD, 25 грн - більше 30 касет або CD.

Пожертвування за одну касету складає 5 грн. Збірник проповідей в MP3 одного автора — 25 грн за один CD.

НАШІ РЕКВІЗИТИ:
Відділ медіаслужіння
ЦХВСУ, вул. Г. Онискевича,
3, м. Київ, 03115
(приміщення Київського
Біблійного Інституту)
Телефони: (044) 592-70-93,
(093) 774-03-50
e-mail: audio_v@ukr.net
www.316.com.ua

ЩЕДРИЙ СЛУГА

Одного разу я стояв перед Господом у молитві з обтяженим безліччю турбот серцем. Я був настільки стомленим, що сльози буквально лилися з моїх очей. І Дух Святий служив мені, але не так, як я думав. Господь ніжно звернув мою увагу на такий уривок з Писання: «Хто скупю сіє, той скупю й жатиме, а хто сіє щедро, той щедро й жатиме! Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає! А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком, як написано: «Розсипав та вбогим роздав, Його справедливість триває навіки!» А Той, Хто насіння дає сіячеві та хліб на поживу, нехай дасть і примножить ваше насіння, і нехай Він зростить плоди праведності вашої, щоб усім ви збагачувалися на всіляку щирість, яка через нас чинить Богові дяку» (2 Кор.9:6-11). Господь сказав, що все, чого я потребую, міститься в цьому уривку.

Бог забезпечив нас усім необхідним для життя та побожності

Коли Бог кличе нас на якусь працю, то Він «має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком» (2 Кор. 9:8). Окрім того, Бог «може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас» (Еф. 3:20). Подумайте про те, що тут обіцяно: коли ви нездорові і стомлені, і думаете, що не можете зрушити ані на крок вперед, Бог може вселити у вас таку бадьорість, що ви будете мати все необхідне — у будь-який час і в будь-якій ситуації! Ця обіцянка містить в собі силу, яка збереже вас від падіння. Я знаю багатьох хри-

стіян, які надзвичайно бояться впасти і не досягнути мети. Вони бояться, що диявол збирається якимсь чином вловити їх — і цим засмучують Бога!

Немає значення, якою силою є ваша спокуса чи наскільки ви впали духом через брак сил. Слово Боже каже вам, що Бог «може вас зберегти від упадку і поставити перед Своєю славою непорочними в радості» (Юди 24). Бог ніколи не хотів, щоб ви були духовно вбогими і відчували брак Його запасів, приготування для кожного. Навпаки, щедрий служитель насолоджується відкриттям про всі великі запаси, які приготував для нього Бог!

Чому багато християн так легко падають духом, стомлюються і знемагають, роблячи

добро? Чому ж так багато віруючих відчувають слабкість, відчай, спустошення і вважають, що більше не мають сил іти далі? Тому, що вони не мають того відкриття, яке Дух Святий дав Павлу та новозаповітним святим — відкриття про всі запаси, які Бог зробив доступними для тих, хто прийме їх вірою! Ми читали про це багато разів, але це залишалося для нас ніби мертвими буквами.

«Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком» (2 Кор.9:8). «Збагачувалися» тут буквально означає «постійно зростали; мали в кінці більше, ніж на початку». Іншими словами, Божа благодать зростає, коли битва стає більш жаркою. Коли ти слабнеш, Його сила приходить ще більше! І коли твоя ноша стає важчою, Його міць і сила відповідно зростають! Однак Бог дає цю силу тільки тим, хто прагне її і використовує! Бог ніколи не покладає ні на кого зі Своїх дітей жодної ноші, не приготувавши запасів для того, щоб дати більш, ніж необхідно, щоб понести її.

Віддавати все, що маємо

Оскільки Бог обіцяв забезпечити нас усім з надлишком,

Він чекає від нас, що ми будемо віддавати Йому все, що маємо — від щирого серця! Бог не приймає скупого служіння ні від кого. «І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям!» (Кол. 3:23). «Від душі» означає докладаючи всіх своїх зусиль. Павло пише: «Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає!» (2 Кор. 9:7). Апостол вбачає двояке застосування цього давання: воно стосується як наших матеріальних пожертвувань, так і віддання нашого життя для Божої праці.

Павло писав, що церква в Македонії буквально благає його дозволити їм зробити збір для бідних та страждених святих в Єрусалимі. Ці македоняни були настільки віддані Господу, що давали від усієї своєї бідності! В той час вони страждали більше, ніж в Єрусалимі, через війну. Їх економіка була зруйнована, все вийшло з-під контролю. І тим не менше, серед цієї анархії і хаосу, вони давали все, що мали — навіть понад свої можливості — щедро! Павло свідчить, що македоняни віддавали набагато більше, ніж гроші, вони «віддали себе перш Господеві та нам із волі Божої» (2 Кор. 8:5).

Павлу не треба було залякувати цих людей, змушуючи жертвувати; він не вимагав від них дотримання закону і не впрошував віддавати десятину. Вони були настільки захоплені Ісусом і так поклада-

лися на Його вірність, що давали добровільно, ревно, щедро!

Якщо ви даєте тільки тому, що така заповідь чи завжди розмірковуєте над тим, чи є десятина новозаповітним поняттям, чи це зі Старого Заповіту, то ставлення вашого серця до цього повністю неправильне! Якщо ви віддаєте десять відсотків, тому що цього просить пастор, це також неправильно. Жодне з таких давань не є даванням від щирого серця! Один чоловік сказав мені: «Після того, як я віддаю свої десять відсотків, рештою можу розпоряджатися, як завгодно, і сподіваюся, що Бог благословить мене, як обіцяв, тому що я віддав свою десятину!» Ні! Багато хто спроможний платити більше, ніж десятину. І Бог хоче, щоб ми давали стільки, скільки можемо. Серед Божого народу немає місця скупості. Покажіть мені християнина, який дає тільки те, що, як він вважає, вимагається від нього — і я покажу вам християнина, який шкодує свій час, енергію і працю для Бога. Якщо ви скупі з Богом, Бог буде скупим з вами. Якщо ви неохоче ходите в церкву — раз на тиждень, з обов'язку — Бог буде обходитися з вами таким же чином, заледве даючи хоча б якийсь благословення взагалі.

Якщо ти опускаєш своє жертвування в кошик і думаєш: «Цим можна було заплатити за бензин, але я маю це віддати», — тоді залиш це при собі! Бог не визнає це! Він хоче, щоб ми віддавали «не в смутку й не з примусу» (2 Кор. 9:7). «Дехто щедро дає, та ще додається йому, а дехто ховає

над міру, та тільки бідніє» (Пр. 11:24).

Ти можеш сказати: «Я ж дійсно люблю Господа і роблю все, що можу, щоб все віддати Йому. Але моє тіло слабке та змучене! Я стомився — мій дух пригнічений, я просто не в змозі з цим впоратися». Немає жодної емоції, жодного відчаю чи слабкості, яких би не відчував на собі апостол Павло. Послухайте його свідчення: «У всьому нас тиснуть, та не потиснені ми; ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач; тіло наше не мало спочинку ніякого, у всьому бідуючи: назовні бої, страхіття всередині, у виснажуванні та в праці, часто в недосипанні, у голоді й спразі, у холоді та в наготі; переслідують нас, але ми не полишені; ми повалені, та не погублені» (див. 2 Кор 4:8-10, 7:5, 11:24-27). Та все ж, проходячи через це, Павло мав відкриття про ресурси, доступні для нього. І він знову й знову рвався у бій, тому що черпав з ресурсів свого Небесного Батька (див. 2 Кор. 4:1, 8:10, 6:9-10).

Без нарікання і з радістю

Бог чекає від нас лише життєрадісного служіння — без нарікання і ниття! Якщо ти збираєшся цілком віддатися Господу і Його служінню, ти маєш робити це з радістю. «Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає!» (2 Кор. 9:7).

Я запитую тебе: «Чи не стало твоє служіння Господу нудьгою та тягарем для тебе?» Чи не є воно для тебе просто ношею, яка залишає тебе частіше печальним та стомленим? У Книзі Повторення Закону описується жахливе прокляття, яке проказав Бог

на тих, хто не буде слухати Його Слова, але замість того зануриться у страх і звернеться до ідолів. Це прокляття включає в себе заміщення, нещастя, пригнічений дух, нездійснення сподівань, втрату всієї радості і недостаток у всьому. За що таке жахливе прокляття на Божий народ? «За те, що не служив ти Господеві, Богові своєму, у радості та в добрі серця, із рясноти всього» (5 М. 28:47).

Лише за один день 23 тисячі синів ізраїльських загинуло в пустелі через своє нарікання. Павло назвав їх гріх «випробуванням Христа» і застерігав: «Не випробовуймо Христа, як деякі з них випробовували, та й від зміїв загинули. Ані не нарікайте, як деякі з них нарікали, і загинули від погубителя» (1 Кор.10:9-10).

Ти втратив будь-яку надію? Стомлений, пригнічений та близький до того, щоб здатися? Я пропоную тобі разом зі мною відповісти на такі запитання:

— Чи Слово Боже не обіцяє відповісти на всі твої потреби? Чи не сказав Ісус, що Він ніколи не залишить тебе? Чи не сказав, що Його вухо відкрите до твоїх молитов і що Він виконає бажання твого серця?

— Хіба не сказав Він, що збереже тебе від падіння і поставить бездоганим перед престолом Отця? Чи не казав Він, що буде давати тобі все, чого ти потребуєш кожного часу? Чи не обіцяв Він тобі для посіву Євангелії своє насіння, яке тобі необхідне?

— Чи не більше Він хоче тобі давати, ніж ти готовий прийняти? Чи не більший Він від того, хто у світі? Чи хоче Він зробити для тебе набагато

більше, ніж ти просиш і про що думаєш?

— Хіба не благими є Його думки щодо тебе? Чи відає Він добром тим, хто шукає Його? Чи відомі Йому всі твої шляхи? Чи Його око не над тобою вдень і вночі? Чи не заступається Він за тебе прямо тепер?

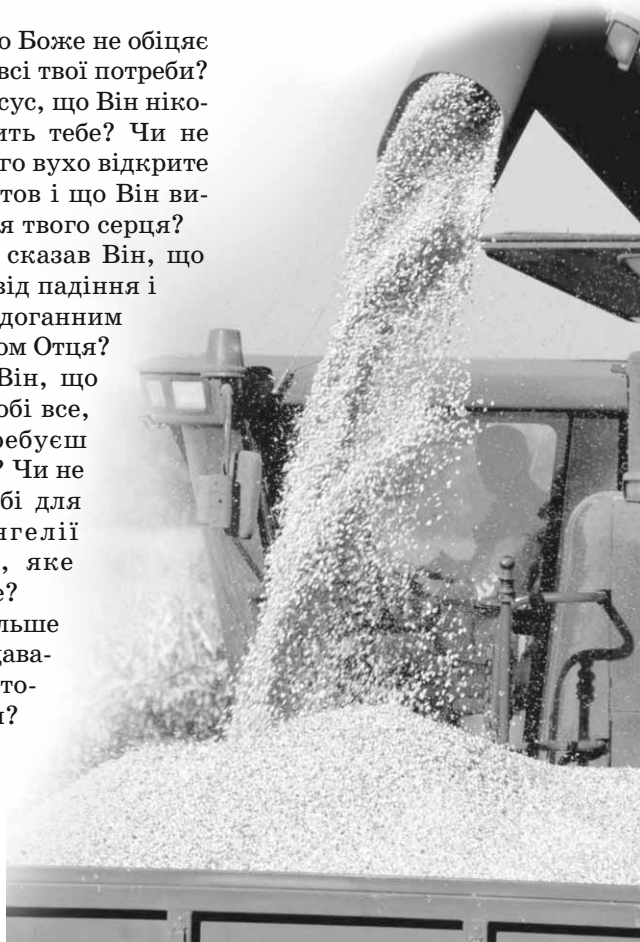
— Хіба не готує Він для тебе місце у славі? Чи не гряде на хмарах, щоб забрати Свій народ?

Твоєю відповіддю на все це має бути: «Так, звичайно!»

— І зрештою, чи може будь-хто чи будь-що на небесах чи на землі відлучити нас від любові Божої у Христі Ісусі? — Ні! Ніколи!

Я називаю це — щедрий Спаситель! І всі ці невичерпні ресурси Він зберігає для нас, «щоб усім ви збагачувались на всіляку щирість, яка через нас чинить Богові дяку» (2 Кор.9:11).

Девід ВІЛКЕРСОН

**Інтернет-магазин
«Джерело» пропонує
християнську
літературу поштою.**

**Ви можете замовити
Біблію українською
або російською мовою,
сувенірну продукцію,
поштові вітальні
листівки.**

**До Вашої уваги:
вийшла друком нова
збірка віршів Л. Лазько.
Реалізуємо
газові хустинки
та шарфики.**

**Детальніша інформація
за телефонами:
0677869642 (м. Київ)
0973884308
(м. Кузнецовськ)
0432539271 (м. Вінниця)
www.dжерело.co.ua
jivavoda@rambler.ru**

ШО РОБИТИ, ШОБ УСПАДКУВАТИ ВІЧНЕ ЖИТТЯ?

«І коли вирушав Він у путь, то швидко наблизивсь один, упав перед Ним на коліна, і спитався Його: «Учителю Добрий, що робити мені, щоб вічне життя успадкувати?» (Мр. 10:17). Дотепер ні у своєму житті, ні у служінні я не зустрів жодної людини, ні бідної, ні багатой, яка б прибігла до мене, впала на коліна і благала б мене відповісти на питання: «Що мені робити, щоб народитися згори?» Цей чоловік був наполегливим! Деякі, можливо, уявляють собі, як цей юнак раптом підбігає до Ісуса і спокійно, холодним, стриманим, поважним тоном запитує Його, що треба робити, щоб успадкувати вічне життя. Але це було зовсім по-іншому. Цей юнак серйозно ставився до питання спасіння!

Він не лестив Ісусові, не назвав Його «благим Господом». Я вважаю, що цей чоловік був чесним. Він знав, що якщо назве Ісуса Господом, буде змушений робити все, що Він звелить! У багатьох християн сьогодні немає такого ставлення. Вони називають Ісуса Господом і кажуть, що їхній пастор — лідер, однак не роблять того, що їх просить Господь, і

що вчить пастор. Вони посміхаються і кажуть «амінь» під час проповіді, але не застосовують цього у своєму житті. У них є вуха, щоб слухати, але вони не виконують того, про що каже їм Дух. Часто такі люди вважають, що та чи інша проповідь не до них, а до тих, хто «набагато гірший від них самих». Вони лицеміри!

Тепер послухайте, як Ісус допомагає цьому ревному юнакові, який хоче отримати спасіння. «Знаєш заповіді: Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво, не кривди, шануй свого батька та матір». А він відказав Йому: «Учителю, це все виконав я ще змалку». Ісус процитував останні шість з десяти заповідей, кожна з яких торкалася стосунків між людьми. Юнак відповів, що дотримується цього з дитинства. Я думаю, що так і було. Ми бачимо його серце, що прагне Бога. Однак Ісус спеціально пропустив перші чотири заповіді, що стосуються відносин людини з Богом — по-перше, не мати інших богів чи ідолів, крім Господа. Іншими словами, ніщо у нашому житті не може бути більш важливим, ніж наша прив'язаність,

любов та посвячення Богові. Цей юнак не виконував цих заповідей і не хотів цього робити. Ісус виявив ідолів у його житті. «Ісус же поглянув на нього з любов'ю, і промовив йому: «Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай, і матимеш скарб ти на небі! Потому приходить та й іди вслід за Мною, узявши хреста» (Мр. 10:21). Зауважте, Ісус полюбив цього хлопця! Але як Він виявив Свою любов до нього? Зробивши Євангелію простішою, не бажаючи образити його? Чи ж Він вирішив не говорити йому про ідолів у його серці, якими стали становище, влада і гроші? Чому Він просто не попросив його помолитися молитвою грішника, сподіваючись, що згодом він сам залишить цих ідолів? Зрештою, він же був найкращим кандидатом з його ревністю, щоб спастись. Ісусу треба було лише закинути сітку, і в Нього був би багатий і видатний послідовник! Але Ісус полюбив його. І сказав йому істину — дуже різке слово, ризикуючи втратити натхненного і впливового чоловіка. Ісус подивився йому у вічі і сказав, що дечого йому не вистачає — не ревності, але го-

товності у серці та розумі залишити все, що в нього є.

Якщо ви щиро любите, ви будете чесні, навіть якщо це передбачає неприйняття. Багато християн і проповідників лествять через страх бути відкинутими людиною. Вони хочуть визнання. Я теж був таким. Всі, з ким я зустрічався, любили мене, бо я казав їм те, що вони хотіли почути. Я ненавидів викриття і неприйняття і хотів, щоб всі були щасливими. Тоді Бог викрив мої егоїстичні мотиви. Він показав, що моя любов спрямована на мене самого, а не на людей, що оточують мене. Мене більше хвилювало їхнє визнання, ніж їхні потреби.

Повернімося до юнака. «Він засмутився тим словом, і пішов, зажурившись, бо великі маєтки він мав! І поглянув довкола Ісуса, та й сказав своїм учням: «Як тяжко отим, хто має багатство, увійти в Царство Боже!» Цей чоловік, який був таким наполегливим, тепер відходить засмученим! «О, Ісусе, як Ти міг зробити таке? Людина прийшла така захоплена, а після Твоєї проповіді пішла засмучена. Хіба Ти не знаєш, що потрібно закінчувати служіння на високій ноті? Твоя проповідь має надихати людей і спонукати їх до того, щоб вони почувалися добре, а не пригнічувати їх. Якщо Ти будеш ставитися так до ревних людей, особливо до тих з них, які були багаті та впливові, то вони перестануть приходити на служіння. Піди за ним, зм'якши свої слова; через певний час він усе зрозуміє!» — ось що міг би почути сьогодні Ісус від членів церковної ради! Вони б викликали Христа на раду і вимагали б Його відставки. Як Він посмів образити таку важливу людину, яка дає в церкву велику десятину! Хіба Він не знає, що триває програма будівництва? Можливо, Ісус не розумів динаміки побудови великого та успішного служіння? У будь-якому разі, Він не знав її на-

стільки добре, як деякі служителі тепер. Можливо, Він на мить забув, як впливати на людей і завойовувати нових друзів. Можливо, Йому треба було зм'якшити свої повчання і проповідувати без викриття гріхів. Говорити проповіді, які підвищують почуття власної гідності.

Чи не схожі ці припущення на розуміння сучасних церков? Ми потрапили у пастку, вважаючи, що нам не треба нічого робити для того, щоб прийняти рішення. Правильні ж рішення базуються на істині. Ми маємо зрозуміти, що Бог ніколи не закликав нас розширювати Євангелію, спрощуючи її для людей, в яких є ідоли. Ідоли мають бути зруйновані. Ісуса треба прийняти не лише як Спасителя, але й як Господа.

Тепер погляньмо, що зробив Ісус після того, як багатий юнак пішов. Він не побіг услід за ним, щоб повернути його. Він повернувся до своїх учнів і сказав їм: «Мої діти, як тяжко отим, хто надію кладе на багатство, увійти в Царство Боже!» (Мр. 10:24).

Ідол — це те, що ви любите, на що надієтеся і чому приділяєте більше увагу, ніж Богові! Цей юнак не хотів залишити свого ідола і йти за Ісусом. Для деяких людей ідолами є популярність серед собі рівних; для інших — спорт, їжа, телебачення чи музика. Цей список можна продовжити. Те, що може бути ідолом для одного, не обов'язково є ідолом для іншого. У Книзі Левит, 26:1, Бог каже: «Не зробіте собі божків та ідола, і кам'яного стовпа не поставите собі, і каменя з фігурами не покладете в вашім Краї, щоб кланятися перед ними. Бо Я Господь, Бог ваш!» Ви самі робите собі ідолів, люблячи і довіряючи чомусь більше, ніж Богу!

Зверніть також увагу, Ісус не сказав: «Якщо ви послухаетесь слів Отця Мого і віддасте ці гроші, Він воздасть вам у сто

разів більше!» А ми це робимо. Для того, щоб люди відгукнулися на слово Господа, служителі обіцяють їм стократну винагороду від Бога. Таким чином, мотивом стає — дай для того, щоб отримати! Якби це було так, тоді Ісус вчинив неправильно! Йому варто було звернути увагу юнака не на те, що йому це буде вартувати, а на те, що він отримає взамін. Ісус не намагався заманити юнака благословеннями Царства. А тепер зі здивуванням погляньмо на те, що Він далі сказав Петру та решті учнів: «А Петро став казати Йому: «От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом». Ісус відказав: «Поправді кажу вам: немає такого, щоб дім полишив чи братів, чи сестер, або матір чи батька, або діти, чи поля ради Мене та ради Євангелії, і не одержав би в сто раз більше тепер, цього часу, серед переслідувань, домів, і братів, і сестер, і матерів, і дітей, і піль, а в віці наступному вічне життя» (Мр. 10:28-31).

Тепер Ісус подивився на тих, які вже залишили все, щоб йти за Ним, і сказав: «Ви отримаєте у сто крат більше, ніж залишили... а у віці наступному життя вічне». Якби мотивом ходіння Петра, Івана, Якова чи Андрія за Ісусом були гроші, вони ніколи б не залишили свій бізнес. Вони не знали нічого про обітницю стократною нагородою. Вони вперше чули про це. Вони знали, що в Ісуса було слово життя, і тому залишили все — гроші не були ідолом у їхньому житті. Бог ніколи не вимагав від людини бути досконалою, щоб йти за Ісусом. Він лише вимагав покори Йому! Як бачимо, цей молодий законник володів більш досконаліми характеристиками, ніж Петро. Однак Петро був готовий зробити все, про що попросить його Господь. Ось що мав на увазі Ісус, коли закликав нас залишити все, щоб йти за Ним.

Джон БІВЕР

ЗАЯВА ЛОЗАНСЬКОЇ БОГОСЛОВСЬКОЇ РОБОЧОЇ ГРУПИ ЩОДО «ВЧЕННЯ ПРОЦВІТАННЯ»

У 1974 році під керівництвом відомого євангеліста Біллі Грема у швейцарському місті Лозана був заснований так званий Лозанський рух — рух, метою якого є всесвітня євангелізація. Протягом останніх двох років один із підрозділів цієї організації — Лозанська богословська робоча група — вивчала ситуацію щодо «феноменального поширення «вчення процвітання» та зростання добробуту в усьому світі в цілому, і зокрема, в Африці». Хоча це вчення, яке зародилося на ґрунті американського економічного добробуту, набуло світового поширення, особливо широко та активно проповідується в Африці, де на фоні жахливого контрасту між дуже багатими та дуже бідними, набуває спотворених форм. Пропонуємо увазі читачів скорочений варіант заяви, яка була оприлюднена в грудні 2009 року як підсумок обговорення цього питання.

За нашим визначенням, «євангелія процвітання» — це вчення про те, що віруючі мають право на здоров'я і багатство як на благословення і що вони можуть отримати ці блага на основі позитивного сповідання віри і «посіву насіння» через сумлінну сплату десятин та пожертвувань.

Ми визнаємо, що процвітання дійсно має біблійне коріння і ми підтверджуємо деякі елементи цієї істини нижче. Ми не хочемо бути виключно негативними в цьому питанні. Однак, визнаючи деякі позитивні моменти, ми вважаємо, що вчення «євангелії процвітання» в цілому є хибним і серйозно спотворює Біблію, що часто практика вчителів цього вчення є неетичною і з Христом не має нічого спільного, що

їх вплив на пасторів багатьох церков є загрозливим і веде до духовного занепаду, і навіть може дезорієнтувати людей і спотворити суть євангельської вістки та засобів досягнення вічного спасіння.

Ми виступаємо за подальший розгляд цих питань в межах Христової Церкви і просимо Лозанський рух зробити чітку заяву, що відкидає всяку надмірність і ексцеси у цьому вченні як несумісні з євангельським і біблійним християнством.

1. Ми заявляємо про величну благодать і силу Божу і радіємо збільшенню церков і всіх служінь, через які люди постійно зростають у вірі в живого Бога і Його надприродну силу. Ми віримо в силу Святого Духа.

Разом з тим, ми відкидаємо, як небіблійне, твердження про те, що чудесну Божу силу можна застосовувати автоматично або за розпорядженням людини і її сучасних технік, або маніпулювати цією силою людськими словами, діями чи ритуалами.

2. Ми підтверджуємо, що є біблійне вчення щодо благополуччя людини, що Біблія говорить про матеріальний достаток (здоров'я і добробут) як про благословення Боже.

Разом з тим, ми відкидаємо небіблійні заяви про те, що духовний успіх може бути вимірний з точки зору матеріального благополуччя і що багатство — це завжди знак Божого благословення (оскільки воно може бути отримане за допомогою примусу, обману і корупції), а бідність, хвороби або передчасна смерть

Мовою документів

— це завжди знак прокляття Божого чи людського або відсутності віри.

3. Ми підтверджуємо, що біблійне вчення робить наголос на важливості праці і на розумному використуванні ресурсів, які Бог дав нам. І якщо поміркована наука про процвітання заохочує ці речі, це може мати позитивний вплив на життя людей. Ми не віримо в небіблійний аскетизм, який відкидає земне благополуччя, і небіблійний фаталізм, що бачить убогість як долю, з якою треба покійно змиритися.

Разом з тим, ми відкидаємо як небезпечну науку, що суперечить суверенній благодаті Божій, про те, що успіх у житті цілком обумовлений нашим прагненням, боротьбою, домовленістю або потугами розуму. Ми відкидаємо ті елементи в науці про процвітання, які практично ідентичні «позитивному мисленню» та іншим методам і технікам «самопоміги».

Ми також з прикрістю спостерігаємо, що вчення про процвітання робить наголос на індивідуальному багатстві й успіху, залишаючи осторонь тезу про підзвітність своїй громаді.

4. Ми визнаємо, що доктрина процвітання має свій успіх в умовах жакливої убогості і що для багатьох людей це вчення залишається єдиною надією на краще майбутнє або полегшення теперішнього життя в умовах постійного розчарування. Ми не задоволені тим, що є бідність, і ми підтверджуємо точку зору Біблії, що така убогість також обурює Бога. Ми визнаємо і погоджуємося, що в багатьох ситуаціях Церква втратила свій впливовий і пророчий голос у суспільному житті.

Проте ми не вважаємо, що наука про процвітання вирішує проблеми і дає біблійну відповідь на злидні людей, яких цим вченням інтенсивно годують. Ми бачимо:

— багато чого з цього вчення прийшло від північноамериканських джерел, де люди, порівняно з африканськими народами, зовсім не знають матеріальної скрути;

— це значно збагачує тих, хто про-

повідує «євангелію процвітання», але залишає натовпи людей не в кращому становищі, ніж раніше, ще й з додатковим тягарем ошуканих надій;

— підкреслюючи так звані духовні або демонічного характеру причини бідності, воно звертає мало уваги (або взагалі ніякої) на ті причини, які мають економічне і політичне підґрунтя, в тому числі не береться до уваги несправедливість, експлуатація, нечесна практика міжнародної торгівлі й інше;

— таким чином, жертв убогства, якими, як правило, є бідні люди, роблять винними і дають їм відчуття, що їхні злидні є наслідком їхньої ж власної вини (чого Біблія не робить), а діяння тих, кого потрібно докоряти і засуджувати за їхню скнарість і зажерливість, яка й породжує злидні (про що Біблія не раз наголошує), — залишають поза увагою;

— деякі тези науки про процвітання насправді не розглядають питання допомоги бідним і не дають чіткої відповіді на реальні причини убогості.

5. Ми визнаємо, що деякі вчителі процвітання щиро прагнуть доказати на основі Біблії своє бачення як подолати бідність і тому поширюють це вчення.

Проте ми стурбовані тим, що такий підхід до Біблії є вибіркоким і маніпулятивним, що є серйозні перекося. Ми закликаємо до більш ретельного тлумачення текстів, до розгляду цієї науки з точки зору біблійної герменевтики і засуджуємо всяке спотворення текстів і їх подання поза контекстом. Особливо ми шкодуємо про те, що в багатьох церквах, де вчення про процвітання є домінуючим, коли проповідують Біблію, рідко тлумачать її так, щоб ґрунтовно пояснити людям шлях до спасіння через покаяння, через спасаючу віру в Христа для прощення гріхів, але все це підмінюють, зміщуючи акценти у бік матеріального благополуччя.

6. Ми радіємо феноменальному зростанню числа віруючих, що сповідують християнство у тих країнах, де є немало церков, які вітають вчення про процвітання.

Проте чисельний ріст чи мега-статистика не завжди є показником правдивого вчення або наслідком рятівної віри. Популярність не може бути доказом правди, і велика кількість людей може бути заведена в оману.

7. Ми спостерігаємо, що багато людей свідчать про те, що вчення про процвітання змінило їхнє життя на краще — сприяє росту їх віри, вдосконалює їх пізнання, а також позитивно впливає на повсякденне трудове життя. Це дійсно чудові свідчення, і ми дякуємо Богу, коли Його діти насолоджуються Його благословеннями.

Разом з тим, ми спостерігаємо, що через таку науку багато людей опиняється в омані і розпачі, і коли їхні сподівання довго не задоволені, вони «відмовляються чекати від Бога», або зовсім втрачають віру й взагалі залишають церкву.

8. Ми знаємо, що Бог іноді ставить лідерів на такі служіння, щоб вони досягали значної суспільної популярності і впливу.

Проте чимало аспектів способу життя і поведінки багатьох проповідників процвітання є жалюгідними, неетичними і безпосередньо пов'язаними з ідолопоклонством (на честь бога Мамони), а деякі аспекти

їхнього життя ми повинні відкинути як ознаки і дії фальшивих пророків. До них відносяться:

— вражаюче і надмірне багатство і екстравагантний спосіб життя;

— неетичні і маніпулятивні методи;

— постійний наголос на гроші, ніби в них велике благо;

— заміна традиційного заклику до покаяння та віри на заклик давати гроші;

— жадібність, що є ідолослужінням;

— життя і поведінка, що абсолютно несумісні ні з прикладом Ісуса, ні з тим зразком учнівства, що Він установив;

— нехтування незаперечними істинами Нового Завіту про небезпеку збагачення та гріха ідолослужіння і жадібності;

— нездатність проповідувати Слово Боже так, щоб збудувалось духовне Тіло Христове;

— нездатність проповідувати повну Євангелію: правду про гріх, про покаяння, віру і вічну надію;

— нездатність сповіщати всю волю Божу та подання її в спотвореному вигляді, щоб задовольняти слух людей;

— використання часу і засобів більше на кампанії для збору грошей, ніж для проведення справжніх євангелізаційних заходів.

*Публікується за
www.lausanne.org
Переклад з англійської
Володимира Квача*

Протягом усіх років своєї праці ми ніколи не мали за собою жодних місій, комітетів, церков, груп чи окремих особистостей, які б допомагали нам регулярно. Але Бог завжди знаходив джерела допомоги у потрібний час. Пам'ятаю один випадок у Росії, коли Він використав справжнього бандита. Хворий тифом, начальник махновських банд винайняв квартиру, де ми влаштували зібрання. Бесіда з ним зрушила його серце. Вранці він мав вирушати далі, але перед виходом з дому він поклав на стіл сторубльовий кредитний білет і зі словами на очах сказав: «Може, я скоро помру, гроші мені більше не потрібні. А ви подорожуєте з місця на місце і, можливо, будете мати потребу, тому, будь ласка, візьміть ці гроші. Повірте: це не награбоване, я заробив їх чесною працею, коли ще жив зі своєю сім'єю».

В іншому випадку допомогу надала жінка, яка видавала себе за навернену і глибоко віруючу душу. Але я забув, куди поклав ці гроші, і не міг скористатися ними. Через деякий час вони знайшлися у моєму чоботі, зовсім стерті і непридатні для використання. Я довго не знав, як вони туди потрапили, чому я не міг знайти їх раніше і використати. Відповідь отримав, коли знову прибув у цю місцевість. Ми дізналися, що ця жінка жила в таємному гріху, розбила сім'ю, забравши законного чоловіка від дружини. Тоді ми чітко усвідомили, що ці гроші були мерзотою для Бога, і Він не дозволив їх використати. Він не потребує засобів, добутих нечесним шляхом. Бог святий і джерела Його добродійств мають бути чистими і освяченими.

*М. Астахов-Салов,
з книги
«Секрет і сила молитви»*

«Всеукраїнська молитовна конференція 2010»

З 31 травня до 1 червня 2010 року у місті Запоріжжі пройде Всеукраїнська конференція за участю головного пастора однієї з найбільших церков світу пастора Йонг Хун Лі, який прийняв керівництво цією церквою від її засновника пастора Девіда Йонггі Чо.

Пастор Лі — доктор філософії та історії, професор Теології та Росту церкви. Більш як 30 років пастор Лі прослужив у США, де став організатором двох великих церков. Він — організатор та пастор церкви «Блага Вість» у Токіо, суттєво вплинув на розвиток християнської євангельської роботи

в Японії, створивши Об'єднання євангельських церков, в яке входить понад 200 церков. Саме пастор Лі буде головним спікером на конференції «Всеукраїнська молитовна конференція-2010», яка відбудеться у місті Запоріжжі, в приміщенні конференц-холу «Козак-Палац».

Організаторами конференції виступають: Об'єднання церков християн віри євангельської України Запорізької області, Об'єднання місіонерів СНД церкви «Йоїдо-Блага вість», церква «Йоїдо-Блага Вість», Сеул (Південна Корея).

Більш детальну інформацію про цю конференцію ви можете знайти на веб-сторінці в інтернеті:
www.urfgtv.com,
або зв'язатися по телефону з відповідальними за проведення конференції:
(061) 220-70-09, (0612)63-93-68
e-mail: igori.semenyuk@gmail.com

КНИЖКОВИЙ ДІМ "БАРВИ"

Книжковий дім "Барви"

- Енциклопедії, словники, довідники.
- Художня література.
- Дитяча література - віршики, оповідання, розмальовки.
- Теологічна література.
- Християнська музика, художні фільми.
- Проповіді у викладі Єпископа В. Боечка на CD та DVD.

Замовлення ви можете зробити за тел.: 8-0322-76-95-97

Безкоштовно надсилаємо каталог!

КНИЖКОВИЙ ДІМ "БАРВИ"

Багатство і бідність як засіб служіння Богові

Часто ми буваємо дуже категоричними у своїх судженнях. Якоїсь однієї помилки тієї чи іншої людини нам достатньо, щоб ми назвали її закоренілою у злі і перестали довіряти їй чи поважати її. У нашій свідомості чітко закарбувалася думка, що багаті люди — злі, а бідні — добрі. Може, це пережиток радянських часів, коли позитивний герой зображувався ідеальним, коли бідняки поставали перед нами щасливими, а багаті — нещасними.

Однак не багатство чи бідність є показником щастя, а близькі стосунки з Богом. Саме це можна чітко прослідкувати у долях двох досить відомих людей. Один з них був шахраєм, який втратив усе, але знайшов Бога і до кінця своїх літ був щасливим з Ним, хоча й дуже бідним. Інший ще в юності зустрівся з Господом і поклав Його принципи в основу свого життя і бізнесу. Зрештою він став дуже багатим і був щасливим від того, що міг цим багатством та іншими талантами служити своєму Богові.

Обидва — і багатий, і бідний — були щасливими, бо пізнали свого Отця та істинний сенс життя.

Найбільший шахрай минулого століття

Альвес Ріс був надзвичайно амбітним і корисливим, тому шахрайство вважав чимсь природним. Після року навчання на інженера він залишив інститут, одружився і поїхав в Анголу, тодішню колонію Португалії, яка дуже швидко розвивалася. Ріс зробив блискучу кар'єру в Анголі. Він швидко піднімався по службі і вже у 23 роки став головним чиновником з розвитку науки в колонії, а також зайняв пост директора залізничних шляхів. Однак невдовзі вирішив, що обтяжене клопотами життя державного чиновника не для нього, оскільки в той час уже став мільонером. Тому залишив свій пост і створив торгівельну фірму, яка стала швидко процвітати.

Та на початку 20-их років колонію потрясла серйозна економічна криза. І Рісу, який, правда, не страждав браком самовпевненості і фантазії, довелося шукати неординарний спосіб швидкого отримання грошей. І він дійсно знайшов його. Для цього використав чековий бланк свого нью-йоркського банківського рахунку, на якому не було грошей. Він купив на цей чек необхідну більшість акцій компанії. І оскільки чек доставлявся на місце призначення дуже повільно морським шляхом, Ріс заволодів власністю компанії і всією її готівкою. Отримавши такі повноваження, він зміг підняти престиж свого чека, а також фінансувати певні особисті проекти, але зрештою це шахрайство було

розкрито — і Альвес Ріс потрапив на лаву підсудних, де йому було висунуто досить суттєвий список звинувачень. Йому довелося продати все своє майно: дім, коштовності, автомобілі — і на ці гроші його випустили під заставу. Зробивши певні вправні «поправки» у справах компанії, він добився повного звільнення.

П'ятдесят днів, проведених у слідчому ізоляторі, не минули для молодого фінансиста даром, але уроки, які він засвоїв там, аж ніяк не відповідали законослухняності. На той час португальська валюта, як і валюти багатьох інших країн, знецінювалася. І уряд не вживав жодних заходів, щоб зберегти цінність своїх паперових грошей. За п'ять років їх кількість зросла у шість разів. Щоразу, коли уряду були потрібні гроші, він, не піднімаючи шуму, просто друкував більше банкнот. Та щоб суспільство не підозрювало, що їхні гроші втрачають цінність, нові банкноти друкувалися у суворій секретності. Саме це наптовхнуло Ріса на неймовірну зухвалість.

Тільки-но вийшовши з тюрми, він узявся за складання контракту між собою і владою Анголи, згідно з яким він зобов'язувався забезпечити інвестиції в бюджет Анголи, залучаючи спонсорів з-за кордону. У свою чергу він отримував право і брав на себе зобов'язання випустити секретний тираж банкнот, якими б міг користуватися на власний розсуд. Такий договір видавався доволі доцільним для людей, чия допомога була так потрібна Рісу. Дуже тонко

маніпулюючи обманом та інтригами, Ріс зумів добитися законного оформлення свого контракту, при цьому офіційні особи навіть не здогадувалися про зміст документу.

Вільям Ватерлоу, який очолював відому фірму, котра офіційно друкувала гроші для Португалії, був збитий з пантелику цим контрактом, але погодився у суворій секретності надрукувати першу партію банкнот, а їх було 20 тис. по 500 ескудо.

У лютому 1925 року банкноти увійшли в обіг. Згодом почали друкуватися все нові й нові партії. Ріс почав активно створювати компанії в Анголі. Невдовзі молодий фінансист став знаним як фінансовий геній, який здатний вивести колонію з економічного застою.

На той час, як Ватерлоу віддрукував банкнотів на суму в три мільйони фунтів стерлінгів, Ріс став найбагатшою людиною Португалії і практично володарем усієї Анголи. Він закупив акції Банку Португалії в кількості, потрібній для повного контролю над ним. Ще трохи — і він міг стати власником національного банку.

Але він не врахував втручання преси у його справи. Провідна Лісабонська газета розгорнула бурхливу кампанію проти діяльності банку Анголи. У зв'язку з цим інспектори Португалії несподівано нагрянули в один з філіалів банку Ріса і виявили махінацію. За кілька годин відкрився весь механізм шахрайства. Ріса заарештували. «Твердо вирішивши не програти, я атакував невинних людей, — казав згодом сам Ріс, — Я звинувачував Банк Португалії, Верховного Комісара, політиків та фінансистів. Всіх їх намагався втягнути у справу». І зрештою було заарештовано понад 20 людей. Знадобилося аж 6 років, щоб розчистити справу Ріса від хибних свідчень і неправиль-

них слідів. Зрештою, стомлений, всіма покинутий і з єдиною перспективою довічного ув'язнення, Ріс проковтнув пілюлю з отрутою, однак самогубство не вдалося — і він опинився в тюремній лікарні.

Через кілька койок від нього лежав хворий в'язень, який став читати йому Біблію. Ріс сперечався з ним, щодо істинності Слова Божого, але марнославне бажання довести свою точку зору змусило його читати Писання. «Я був холодним критиком, — згадував він, — але, на свій подив, прийшов до висновку, що оповідь про Христа можна прослідкувати в Писанні від Буття до Об'явлення. Достовірність Біблії змусила мене серйозно замислитися».

Думка про існування Бога почала постійно турбувати Ріса. Він зв'язався зі знайомим католицьким священником, який вислав йому літературу і дав певні поради, котрих ув'язнений чітко дотримувався. Але разом з тим він ще мав намір довести свою «невинність». Для цього були виготовлені нові подрібні документи, які раз і назавжди мали довести «невинність». Але цього разу виготовлення підрбок супроводжувалося наполегливими молитвами до Бога про успіх! Але замість успіху Ріса охопило дивне бажання, від якого він ніяк не міг звільнитися. Це було бажання чесно зізнатися

у всіх своїх злочинах.

І Ріс здався. Шахрай був засуджений на 25 років тюрми і каторжних робіт, два з яких мав провести в одиночній камері. Там він по-особливому переживав докори сумління через те, що були засуджені

його невинні співучасники. І саме там він почав глибоко досліджувати Писання, яке тоді відкрило йому нові горизонти.

З того часу Ріс відкинув все те, чим він гордився — свої злочини, свою геніальність, свої мнимі добродійства і почав благати Бога, щоб Він повністю змінив його. З того часу навіть одиночне ув'язнення стало для нього місцем спокою та нових можливостей. Під впливом великої зміни, яка відбулася з Рісом, один з його товаришів по тюремних нарах

Адріано Сільва також почав шукати Бога і в результаті став християнином. Потім після численних листів і побачень дружина і старший син Ріса самі відчули на собі силу і любов Христа.

Минав час і колишній злочинець став людиною, якій можна було довіряти, тому йому дозволили працювати «місіонером» серед сотень в'язнів. Також, використовуючи свої літературні здібності, він почав редагувати трактати португальською мовою і писати статті у християнські видання.

Альвес Ріс звільнився у 1945 році, відбувши 19,5 років покарання. І, як не дивно, з одного боку це стало для нього втратою, оскільки він змушений був залишити своє служіння для португальського тюремного братства, яке він виконував майже 20 років.

Після звільнення він прожив ще 10 років і став добре відомим проповідником в євангельських церквах у Лісабоні.

Невдовзі після звільнення до нього зачастили різні люди з кримінального світу, які пропонували колишньому «видатному шахраєві» різні махінації. Вони не могли повірити, що він навернувся до Христа і вважали, що це лише ширма, за якою він продовжує й далі займатися шахрайством. Йому навіть пропонували роботу в банку, котра дуже добре оплачувалася, за умови, якщо він залишить проповідницьку діяльність. Але гроші його більше не приваблювали. І коли Ріс помер у 1955 році, він не залишив після себе жодного багатства цього світу. Він навіть заповідав, щоб у труну його поклали у простирадлі, а костюм віддали старшому синові. Та все ж він зустрів смерть, будучи глибоко щасливою людиною, тому що знав, що Спаситель омив усі його гріхи, і тепер його погляд був спрямований не на земне, а на вічне.

Засновник харчової імперії

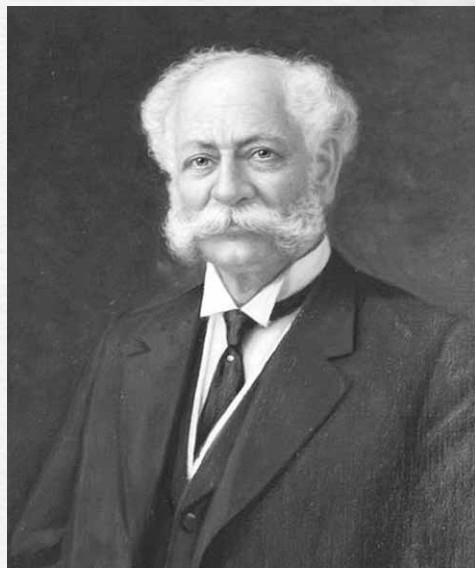
Генрі був первістком у сім'ї Хейнців, німців-емігрантів, які жили за шість миль від Пітсбурга. Його батьки, щирі лютерани, плакали мрію, що їхній син виросте і стане служителем церкви.

Та старший син Хейнців був настільки успішним і незамінним у справах на присадибній ділянці, а згодом і в сімейному бізнесі, що батькам довелося відмовитися від своєї мрії. Йому було тільки 10, як він вже примудрявся продати серед односельців візок овочів з городу, а у 12 років він вирощував так багато всього, що вже доводилося впрягати коня і продавати цілий віз. Уже в той час він умів швидко і подорослому вирішувати серйозні проблеми. Коли він закінчив школу, сад та город вже розрослися до розмірів ринкового виробництва і довелося наймати працівників, щоб допомогти його обробляти. Далі Генрі спрямував свої зусилля на те, щоб допомогти батькові налагодити виробництво цегли, з якої згодом були побудовані стіни всіх його фабрик.

У 1869 році, у 25-річному віці, він одружився зі щирою християнкою Сарою Янг. І вони разом продовжували служити Господу. В тому ж році була зареєстрована перша компанія, яка названа його ім'ям. Він орендував приміщення і налагодив виробництво консервованого хрону. Свіжий хрін було дуже важко терти. Генрі знав це, тому вирішив полегшити працю домогосподарок. Виготовлений продукт одразу почав користуватися неймовірним попитом.

Фірма постійно розширювалася, разом з цим зростала кількість проблем. Але попри все Генрі знаходив час для того, щоб проводити заняття

недільної школи у місцевій церкві. Він готувався до служіння, проводив уроки з дітьми, навчав і давав їм настанови з великою любов'ю, яку на все життя запам'ятали його учні. Навіть у найбільш критичні моменти свого життя, коли всі ресурси вкладалися у

розвиток нового заводу, він переконував себе, що необхідно жертвувати на внутрішньо-церковну роботу. Церква, яку відвідував Хейнц побудувала нове приміщення і мала ще внести досить солідну суму. На церковній раді, де був присутній і Генрі, було запропоновано кожному внести крупну суму грошей. Присутні добровільно вносили гроші, а у серці Хейнца відбувалася боротьба. Він був наймолодшим серед тих, хто зібрався, нещодавно одружився і його бізнес потребував термінових капіталовкладень. Він не міг собі дозволити так просто витратити велику суму грошей. Але він згадав свою обіцянку Господу — жертвувати добровільно і не ухилятися від обов'язків. Він віддав гроші, сказавши членам своєї сім'ї: «Якщо Господь бажає, щоб я так чинив, то так треба». З ранньої юності він усвідомив, що на першому місці у нього, як у християнина, мають бути інтереси Божого діла.

Минали роки, і компанії, яка виробляла продукти харчування, потрібно було придбати 125 акрів землі, а також розширити асортимент продукції. Та попереду була біда. Компанія терміново потребувала постачальників і згодом уклала контракт на покупку продукції однієї з ферм у штаті Іллінойс. Продукція була чудової якості і все йшло добре доти, доки одного року в США вродив небувалий врожай. Фермери привозили його на фабрику і вимагали оплати.

В той час країна перебувала на межі економічної кризи, ліквідовувалися підприємства, розпадалися банки і було неможливо отримати жодного кредиту. Тому Хейнц пустив у справу всі свої кошти. Певний період він справлявся з виплатами, та невдовзі його ресурси вичерпалися. І згодом фірма збанкрутувала. Хейнц залишився без копійки в кишені. Та навіть у такій ситуації йому вдалося зберегти віру і непохитну чесність, чим він виділявся з-поміж усіх бізнесменів. Хейнц намагався передусім виконати свої зобов'язання і поставив собі за мету підрахувати всі борги, які виникли у результаті розвалу фірми, і повернути їх, незважаючи на те, що суд звільнив його від сплати як неплатоспроможного.

У списку, який він назвав «Книга моральних зобов'язань», він перерахував усіх, кому фірма винна була гроші. Тому коли Хейнцу довелося знову налагоджувати бізнес з допомогою капіталовкладень родичів, його попередні кредитори зробили все, щоб допомогти, оскільки поважали і цілком довіряли йому.

Хейнц був видатним керівником, який користувався справжньою повагою серед своїх працівників, кількість яких постійно зростала. Компанія Хейнца була першою з американських компаній, яка турбувалася про комфорт для своїх працівників. Її заснов-

ник вимагав, щоб для працівників були організовані їдальня, роздягальня, їм надавалася безкоштовна медична та стоматологічна допомога, а також виплачувалося пожиттєве страхування.

У 42 роки він вже був главою найвідомішою компанією в країні. І тоді у ньому заговорила давня пристрасть до подорожей. Генрі давно мріяв побувати у Європі. Німеччина була батьківщиною його предків, Англія вабила безліччю духовних чудес.

У 1886 році Хейнц у супроводі дружини і чотирьох дітей відплив від берегів Америки.

Щонеділі він відвідував заняття недільної школи, порівнюючи їх зі своїми заняттями у Пітсбурзі. А вечорами приходив у переповнену церкву Метрополітен Табернакл, щоб послухати проповіді Чарльза Сперджена — «найскромнішу і найпростішу людину з усіх великих людей, з якими мені довелося зустрічатися».

Протягом усього свого життя видатний бізнесмен брав активну участь у служінні церкви, очолюючи недільну школу і надаючи фінансову підтримку різним церквам в організації недільних шкіл, а також брав участь у різних кампаніях з відвідування невіруючих для того, щоб запросити їх у церкву. В одній з таких кампаній було проведено навчання 2 тис. чоловік, які зайшли у понад 83 тис. бу-

динків. Він жертвував гроші на організацію недільних шкіл у Японії. У 1918 році Генрі очолив делегацію з 29 пасторів і бізнесменів, які відвідали 70 міст Японії, Кореї та Китаю. Він завжди охоче відвідував інші церкви і звертався до віруючих, підкреслюючи необхідність нести Добру Новину підростаючому поколінню через служіння недільних шкіл і організацію класів з вивчення Біблії для молоді.

Перед смертю Генрі у 1919 році на його фірмі вже працювало 6523 людей, діяло 26 заводів, відкрито 26 офісів та інших фірм. Фірмі належало 100 тис. акрів землі. Коли був опублікований некролог з приводу його смерті, в ньому справедливо зазначалася послідовність інтересів його життя: «Генрі Хейнц — віруючий, філантроп, підприємець...»

«Віра була служінням його життя», — говорив про нього декан пітсбурзького університету. І Генрі Хейнц чітко заявив про те, що розуміє під вірою, коли писав свій заповіт: «Чекаючи того моменту, коли закінчиться моя земна кар'єра, я хочу почати свій заповіт зі сповідання своєї віри в Ісуса Христа як особистого Спасителя, що було основою мого життя».

*За книгами Пітера
Мастерса
«Люди особливої долі» і
«Люди високої мети»*

Населення Луганщини складає 2,5 млн. Луганськ — обласний центр — нараховує близько 472 тисячі. Луганщина — густо населений край, місто від міста зовсім близько. До недавнього часу тут була дуже розвинена промисловість, зокрема вугільна. Тепер більшість заводів перестали функціонувати. Лише високі димари височать над містом, принісши єдине благо — повітря стало чистим. Сюди з часів царської Росії відправляли засуджених в колонії, потім приїжджали звідусюди різні люди для праці на шахтах. Усе просякнuto невірством, атеїзмом, комуністичною ідеологією. До цього часу тут помітну владу має комуністична партія, можна бачити, як по місту проїжджають автомобілі з червоними прапорами, портретами Леніна. Залишилися назви вулиць на честь колишніх лідерів атеїзму, а пам'ятників вождю революції по декілька в містах. Лише недавно почали перейменовувати деякі комуністичні міста (Свердловськ, Комунарськ, Стаханов, Ворошиловград). Хвиля евангелізації докотилася до Луганщини тільки тепер. Можна сказати, що місіонери запізнилися щонайменше на 10 років. Але ще є час і можливість виконати Божу волю, звичайно, якщо будуть прикладені всі зусилля.

Представляємо область

Статистичні дані Луганського об'єднання церков ХВЄ:

Районних центрів — 18.

Праця ведеться в 6 районах.

Членів церкви — 241.

У 2009 році водне хрещення прийняла 31 особа.

Церков, де ведуться регулярні богослужіння — 18.

Зареєстрованих церков — 9.

Домів молитви — 6.

Домів молитви, що будуються — 2.

Місіонерів — 35.

Рукопокладених пасторів — 6.

Виходить одна християнська газета
та одна телепередача.

Дім молитви в Успенці

Луганщина

Ростислав ВЕЛИЧКО, 40 років, старший пастор Луганського об'єднання церков ХВС, одружений, 6 дітей.

У 2001 році я приїхав на Луганщину з Росії. До цього я, залишивши на початку 90-х років рідну Волинь, десять років працював місіонером в Росії, у місті Лисосибірську. Сюди ми їхали командою: моя сім'я, сім'я Браунів, Саша Білогородський (нині пастор в Сєверодонецьку), і мій молодший брат Юрій (нині пастор у Лисичанську). До нас і дотепер приїжджають на допомогу сестри і брати з церкви в Лисосибірську, яка була заснована місіонерами з України.

Тепер ми будуємо дім молитви. Цього року плануємо увійти в тимчасове приміщення, поряд вже закладений фундамент під основне приміщення. У цьому були значні перешкоди. Місцеві жителі організовували мітинги, щоб заборонити нам будівництво. Але з часом все стало добре. Ми індивідуально познайомилися з сусідами, які змінили свою думку про нас і тепер не протестують.

У Луганській області дуже мало місць, де є можливість отримати оренду для церкви. У Луганську нам не можна робити ніякої реклами, фактично ми на півлегальному становищі. Тому свій дім молитви для нас має важливе значення, особливо в обласному центрі. Дім молитви — місце, куди в будь-яку годину може прийти страждена людина з тією чи іншою потребою.

Ставлення до євангельської церкви у цій місцевості дуже непросте, більше — негативне. Тут люди взагалі невіруючі, навіть не релігійні. На початку ми проводили євангелізації, то здавалося, що ми співаємо і говоримо до стіни. Не було ніякого результату. Могли цілий тиждень запрошувати людей, розклеювати афіші, але ніхто не приходив. Одного разу в центральному

парку ми з співочим гуртом з західної України виставили апаратуру і співали пісні, то навіть ніхто не зупинився хоча б просто із-за цікавості.

Луганщина — міцний форпост диявола на крайньому сході України, але він може і мусить бути зруйнованим. Основа успіху в цьому — коли наші церкви будуть активними (через молитву, піст, проповідь Євангелії як особисту, так і церковну, і члени церкви будуть проводити святе життя).

Сьогодні є чудова перспектива для нашої праці, зокрема в соціальній сфері. І це не тільки робота з алкоголіками і наркоманами, є багато людей, які пригнічені духовно, втратили зміст життя. Основна праця кожної церкви в Луганщині здійснюється саме серед алко- і наркозалежних людей. Ми намагаємося таких людей приводити в реабілітаційні центри. Вони отримують звільнення, це сприяє тому, що їхні батьки, родичі так само змінюють думку про євангельську церкву і каються. Крім місіонерів, вже є місцеві брати, яких ми готуємо і долучаємо до праці.

Ми регулярно провадимо загальні зібрання з постом і молитвою. Ці служіння по-особливному благословенні. Про це сьогодні треба говори-

ти в церквах не тільки у нас, а скрізь. Піст і молитва — це суттєве Боже благословення. Якщо і не видно вагомого результату, то чаша молитов наповнюється. Якщо не ми, то наші діти пожнуть те, що ми сіємо нині. Поки що ми охоплюємо працю менш ніж третю частину області, тому маємо суттєву потребу в місіонерах, принаймні хоча б в кількості 50. Ми молимося за це. Я чую, що є люди, які готові підтримати матеріально місіонера, але нема бажаючих їхати на працю. До речі, наші церкви організували фонд підтримки місіонерів, куди добровільно щомісяця члени церкви жертвують кошти. Завдяки цьому сьогодні ми вже самостійно можемо підтримати деякі місіонерські проекти. Якби сьогодні в майдані України був організований такий фонд, це б значно сприяло розвитку праці місіонерів. Звичайно, можуть бути нарікання від тих, хто не звик жертвувати, але я бачу, як багато християн дозволяють собі купувати дорогі речі, які по суті їм непотрібні. Тому пожертва в 10-20 гривень на місіонерську працю — це маленька крапля, але якщо таких крапель буде багато — потече струмок. Я бачу, що тепер багато молодих людей захоплені бізнесом, зусиллями

Ростислав Величко з дружиною, дітьми та матір'ю дружини

влаштувати особисте життя, але вони забувають Слово Боже, яке говорить що тим, хто покине доми, рідних, тому Господь дасть в сто разів більше. Я вже 20 років як місіонер і бачу, що Слово Боже справджується. Тому нерозумно триматися за земне, втрачаючи головну ціль життя християнина — служити Господу, спасати людей, розширяти Царство Боже.

Також помилково думати, що вже багато посіяно Слова Божого, і цього робити вже не треба. Те, що ми сіяли 20 років тому виростало і ми його пожали. Тепер піросло нове покоління, яке фактично не євангелізоване. Тож потрібно так само ревно сіяти Слово Боже. Праця євангелізації мусить бути безперервною. Сьогодні є чудова можливість для праці задля царства Божого! Кожен християнин може себе повністю реалізувати».

Павло МАРЧЕНКО, 33 роки, диякон церкви, одружений, 3 дітей.

Я проходив реабілітацію в Слов'янську. Після реабілітації два роки служив при центрі, потім мені запропонували їхати в Луганськ. Я звідси родом і прийняв цю пропозицію як від Господа. Тепер допомагаю Ростиславові Величку в служінні, виконую обов'язки керівника центру реабілітації в Луганську, а також відповідальний за будівництво дому молитви. Якщо оптимально розмістимо сидіння, то тимчасовий дім молитви буде вмщати не менше 200 людей. Основний дім, фундамент якого закладено поряд з тимчасовим, буде мати три поверхи. Нам дали місце фактично на місці смітника.

Жителі не хотіли навіть чути про церкву, сильно повстали проти нас, камінням кидали, ламали паркан, ми місяць змушені були цілодобово чергувати. Була справжня облога. Нам сказали: «Якби тут побудували якийсь розважальний центр, то погодилися б, а церкви нам не треба». Біля місця будівництва збиралося більше ста чоловік із плакатами і транспарантами, на зразок: «Геть сектантів з міста!» Але, з Божою допомогою, усе розв'язалося. Ми дуже молилися, стали спілкуватися наодинці з кожним сусідом. Ми побачили, що кожна людина по суті дуже слабка, потребує допомоги, їхній протест — то тільки зовнішня оболонка, маскування душі, зраненої гріхом. І кам'яні серця розм'якли. Тепер ми під час зустрічі вітаємося як хороші знайомі.

Тарас СЕНЬ, 29 років, пастор церкви, м. Свердловськ, один з перших місіонерів на Луганщині, одружений, 3 дітей.

У 2000 році я 19-річним хлопцем приїхав на Луганщину після закінчення КБІ.

Вже вісім років живу і труджуся в Свердловську. Орендуємо приміщення кіно-театру. Збирається в неділю 30-40 людей. Звичайно, добре мати гарний дім молитви, це відкриває значно більші можливості для праці, але до цього руки поки що не доходять. Бо багато іншої праці. Наприклад, п'ятий рік я проводжу щотижневу 15-хвилинну телепрограму, яка охоплює два райони. Спочатку я думав для цієї справи задіяти відомих служителів. Робив спроби з ними зв'язатися, але з того нічого не вийшло. Я молився і мені прийшло розуміння, щоб самому розпочати це служіння. Проповідувати по телебаченню для невірних значно складніше, ніж для віруючих. Спочатку проти цієї програми дуже повставали місцеві комуністи і православні священники. Але як Бог відкриває, то ніхто не зможе закрити. Ми проводили декілька разів безкоштовні дитячі табори для дітей-сиріт, інші благодійні заходи і запрошували місцеву телестудію все те висвітити у своїх програмах. Це мало позитивний вплив на наші відносини з директором телестудії. Я чув багато свідчень людей різних верств суспільства, які кажуть, що охоче дивляться наші телепрограми. Через телебачення мені відкрилися двері в інтернати, школи, училища, куди мене запрошують проводити тематичні лекції.

Раз на два місяці друкуємо християнську газету для невірних

чих «Христос есть ответ». Я маю свідчення, що люди наверталися до Бога, прийшовши до церкви саме через газету. Тепер розповсюджують газети у містах і селах всі церкви і місіонери нашого братства на Луганщині, тому збільшили її тираж до 30 тисяч. До нас періодично приїжджають студенти КБІ, саме вони активно допомагають розповсюджувати газети.

У центрі 70-тисячного міста Свердловська (порівняно за невелику ціну) я помістив великий рекламний банер нашої церкви на довгостроковий термін.

Ми намагаємося використовувати всі можливі сучасні засоби для евангелізації. Засоби масової інформації — це четверта влада, за допомогою якої можна змінювати мислення людей. Сьогодні проблема багатьох церков — недооцінка ЗМІ.

Я не жалкую про час, присвячений телепрограмам, газеті, календарям. Тому що через них посіяно Слово Боже, і свого часу воно проросте. До мене було через пророке слово сказано сіяти, не сподівайчись на швидкий результат.

Обласна молодіжна конференція

Валентин ХОЛОДЮК, 47 років, пастор церкви, селище Успенка (населення близько 10 тисяч). Одружений, 4 дітей.

Я народився в Успенці, в сім'ї віруючих. З дитинства навернувся до Бога. На всю школу я був один віруючий, бо на Луганщині проводилася дуже активна атеїстична пропаганда. Але Бог дав устояти. Наша родина була багатодітною, нас знали тільки з гарного боку.

У нашому селищі була баптистська церква, а потім п'ятидесятники почали проводити служіння окремо з 1990 року. Спочатку ми збиралися в моєму домі, а потім узяли ділянку і побудували новий дім молитви, в якому тепер збирається близько 50 людей. Мені дуже пам'ятний час будівництва дому молитви, коли ми відчували плече один одного. Будували самотужки, підручними засобами і матеріалами, але працювали дружно, весело. З першого дня я

знаю усіх, хто ходить до церкви, — це моя друга сім'я. Незважаючи на середній вік, змушений готувати собі заміну, бо маю проблеми зі здоров'ям, які сильно обмежують служіння. Я працював десять років на шахті, де отримав травму (крім інших важких травм, переніс ампутацію ноги). Я прийняв усе спокійно, без дорікань і заперечень. Три

місяці пролежав у лікарні. І для мене було яскравим свідченням те, що мене відвідували служителі всіх церков. Я відчув духовну єдність християн. Тепер я можу сказати твердо: ми всі брати в Христі! Мене підтримували духовно і матеріально навіть зовсім незнайомі люди.

Звичайно, якщо подивитися на останні 20 років, то нами зроблено чимало праці, посіяно багато Слова Божого. Був час, коли ми проводили масові евангелізації, тепер час трохи змінився. Якщо тепер зробити дорогу рекламу, велику евангелізацію, то люди все одно не прийдуть. Але я вірю, що люди будуть приходити до церкви, каятися. Для цього важливо індивідуально запрошувати, особисто показувати світло Христа. Мене радує молодь, наші дітки, формується нове покоління християн. Слава Господу!

Юрій Величко, пастор церкви, м. Лисичанськ, одружений, 4 дітей.

Я жив у Луцьку, потім закінчив біблійний коледж в Лисосибірську, в Росії. Там трохи працював, а потім приїхав в Луганськ. Одружився на дівчині з Лисосибірська і переїхав для праці в Лисичанськ. Я і мій брат Ростислав оженилися на рідних сестрах.

За сприяння покійного брата Віктора Федорова було розпочато будівництво дому молитви в Лисичанську. Тепер ми збираємося в новому домі, хоча його будівництво ще не закінчено. Крім районного центру, де нараховується 15 членів церкви, проводимо служіння в навколишніх селах. Зокрема в Приволлі, де вже

намітили робити окреме служіння щонеділі, щоб люди не їхали в Лисичанськ. У Білогорівці ми проводили евангелізації з участю співочих гуртів, а тепер там плануємо робити постійні служіння, бо є люди, що покаялися.

Поки що ми активно сіємо посів, зокрема й через нашу газету «Христос есть ответ». У селах люди залюбки читають газети. Ми служимо людям, як листоноші. Наприклад, приїхали у село і за якихось чотири години рознесли в ньому газети. Господь наказує нам, щоб ми працювали для Господа, не слабували, а сяли і сяли. Ми записуємо CD зі свідченнями християн і роздаємо їх усім, хто бажає. Хоча це вимагає певних коштів, але

ціна одного диска незрівнянна з тим, що людина може отримати після його прослуховування чи перегляду. Тому варто надалі ревно працювати.

Місіонери та служителі, які працюють у Луганській області, запрошують усіх, чиє серце відкрите для служіння Богові, відвідати цей регіон і допомогти у справі евангелізації.

Микола СИНЮК, директор місії «Голос надії».

У кінці 90-років керівництво нашої місії, а також керівництво Церкви ХВС України вирішило докласти якомога більше зусиль для того, щоб підняти духовний рівень церков, зокрема Луганської області та Криму. На той час у цих регіонах було дуже мало церков, які були буквально «розшарпані» антирелігійною пропагандою у радянські часи, а згодом і безвідповідальними служителями. І ми спрямували на них зусилля нашої місії.

У той час з Росії повернулася сім'я місіонера Ростислава Величка. Ми запропонували йому взятися за роботу на Луганщині. І він погодився розпочати там працю. З ним повернувся його брат Юрій з сім'єю, а також приїхали хри-

стіяни, які на вернулися там і мали бажання присвятити своє життя праці в Україні.

Згодом майже всі випуск-

ники одного з наборів місіонерської школи «Голос надії» вирушили в цю область. І таким чином з 2000 року духовна робота в цьому регіоні зрушилася. Почали зростати та згуртовуватися церкви, утворюватися нові місіонерські точки. Сьогодні в області трудиться 19 місіонерських сімей у Луганську, Алчевську, Северодонецьку, Лисичанську, Свердловську, Стаханові, Брянці, Успенці та інших населених пунктах.

На фото:
група місіонерів, що працюють у Луганській області, на конференції місії «Голос надії», 2009 рік (вгорі);
недільне богослужіння у церкві м. Северодонецька;
євангелізація у місті Лутугіно (справа).

Підбірку матеріалів про Луганську область підготував Геннадій Андросов.

У правильному напрямку до Життя

Моє дитинство проходило на Волині, у Луцьку. Народився у звичайній сім'ї робітників. З підліткового віку почав цікавитися сенсом людського життя, читав багато книжок. Всередині відчував якусь пустку, яку намагався чимось заповнити. Школа, в якій я навчався, була недалеко від дому молитви. Я часто проходив повз той будинок, але ніколи не приходила думка зайти всередину. Тоді я вважав, що тим, хто відвідують дім молитви, не можна робити багато тих речей, які мені були до впадоби.

Я вступив в університет, навчання давалося мені легко, але у пошуках сенсу

життя заходив щодалі в глухий кут. Мій тато був алкоголіком, у мамі були серйозні проблеми зі здоров'ям, я жив у гуртожитку і бачив, як люди фактично не живуть, а мучаться. Я приходив до невтішного висновку, що люди живуть як тварини. Невже, як той собака, промучусь і помру? Навіть якщо закінчу університет, що зможу зробити суттєвого, значущого? Я не міг знайти щось справді важливого, чому міг би присвятити життя. Чи не краще взагалі закінчити життя самогубством? Моя душевна криза загострилася настільки, що я покинув навчання в університеті.

А потім змінив декілька місць працевлаштування, але скрізь бачив обман, неправду, несправедливість. Чим далі, тим більше я розчаровувався в житті. Став працювати охоронником. Мій авторитетний охоронник, колишній міліціонер, афганець, нічого доброго мене не навчив, а лише красти, курити і пити горілку. Я думав, що ось піду в армію, буду в президентських військах і, можливо, там реалізую себе. Але через дрібницю (грип) мені дали відстрочку, а коли знову настав час перевірки здоров'я, у мене виявили хворі нирки. Через це мене взагалі не взяли до армії.

Я був майже у відчаї. Саме тоді одні «добрі» люди мені запропонували йти в кримінал. І я погодився, бо мені було все одно. Спочатку відчув певне задоволення від нового способу життя і помилково думав, що надбав справжніх друзів, які мене завжди захистять, виручать.

Але скоро прийшло нове розчарування. Мене спіймали на гарячому і посадили до в'язниці. При затриманні я чинив відчайдушний опір міліціонерам. Я сподівався, що мої друзі мене виручать, але цього не сталося. Мене посадили в найгіршу камеру, де я дуже мерзнув. Але в тому кам'яному холодному склепі я знайшов для себе втіху: Євангелію, яку почав уважно читати. Раніше я пробував читати Слово Боже, але тоді воно мене не зацікавило, а тут стало цікаво читати. Потім в камері попереднього ув'язнення я також продовжив читати Новий Заповіт. Забороняв іншим співкамерникам з листків Святого Письма крутити цигарки.

Я потрапив в Маневичі, де мене помістили серед «блатних», тому що, згідно моєї статті — вчинення опору міліціонеру — серед в'язнів заслужував на пошану. Але я дуже скоро побачив, що ті люди досить брехливі, зух-

валі, хитрі. Мені хотілося бути серед чесних. Я бачив, що у в'язниці є категорія людей, яких називають віруючими. Мене переконували, щоб з ними не спілкуватися. Але мене чомусь тягнуло саме до віруючих. Я з ними спілкувався, читав багато християнської літератури. Та я не мав покаяння, тоді й не знав, що це таке. Одного разу сильно захворів, застудив нирки, які й так були хворими. Один брат мені порадив просити в Бога зцілення. Я так і зробив — і Бог явив чудо. Я став здоровим! Слава Богу!

Одного разу мені прийшла думка: скоро мені прийде посылка від мами з трьома блоками цигарок і мені треба буде їх знищити. Справді, мені прийшла ця посылка. Я мав певну боротьбу, але все ж таки дістав ті цигарки і став рвати. Це все відбувалося на очах інших в'язнів, для котрих цигарки — своєрідна валюта, вони готові рідну матір продати за них.

Настав час, коли я зрозумів, що значить покаятися перед Богом, що й зробив свідомо одного разу, прийшовши на служіння. Мені в буденні дні ще не можна було відвідувати зібрання, тому що я не увійшов у заповіт Бога. Я залишився сам, брати пішли до церкви, інші — на неофіційний «сходняк». Я ж не пішов. Але за мною прийшли і попросили прийти на ту сходку. Спочатку я відмовився, бо вже прочитав місце Святого Письма, що «блаженний той чоловік, який не ходить на раду нечестивих». Я вже став віруючим і не хотів жити по «поняттях». Прийшов другий чоловік, який знову сказав, щоб я прийшов. І тут я згадав: «Не думайте, що вам відповідати...» — і я пішов. Мене поставили в центр гурту і стали допитувати. Коли я сказав, що став віруючим, вони погодилися, але поставили питання: чому я порвав три блоки цигарок? Я подумки молився до

Бога — і Бог дав мені таке слово: «Ви б дали своєму п'ятирічному синові цигарки курити?» Вони сказали: «Ні». Я сказав, що Ісус їх, як дітей, любить набагато більше, ніж вони своїх дітей: «І Він би вам не дав цигарок, і я так само не можу цього зробити». Вони від несподіваної відповіді не знали, що зі мною робити, після ще декількох запитань відпустили...

Мене достроково звільнили. Це так Господь зробив, бо в мене грошей не було, щоб за це платити. Я одразу прийшов на зібрання у церкву, що на вул. Вороніхіна. Прийняв водне хрещення, пережив хрещення Духом Святим, закінчив курси проповідників. Це було в 2007 році. Я став трудитися для Господа, як тільки міг. Потім познайомився з одним братом, який закінчив біблійний коледж в Лісосибірську (Росія). Я бачив, що він живе побожним життям, гарний проповідник, і я вважав, що в тому місті — найкраща біблійна школа. Я став молитися, щоб Господь влаштував так, щоб я зміг поїхати вчитися саме туди.

Я працював в Борбині на ремонті дому молитви, коли туди приїхав єпископ Іркутської області і запросив нас на будівництво дому молитви в Росію. Я молився, щоб Бог за один місяць допоміг нам вчасно закінчити роботу і щоб я мав час вступити в біблійний коледж, який був недалеко від нашого місця праці. Так і сталося. Слава Богу!

Я закінчив біблійний коледж, і куди мене Господь пошле, туди і їду. Зараз я труджуся в реабілітаційному центрі в місті Луганську, проводжу молодіжні зібрання. Планую займатися з молоддю євангелізацією, тюремним служінням. Не знаю, як Бог далі спрямує моє життя, але в усьому покладаюся на Нього.

*Вадим КРОТ,
Луганська обл.*

...І не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав... (Мт. 24:39)

Яскраве сонце, солоне морське повітря, ритмічний шум хвиль.

Маленький хлопчик грається на березі. Сидячи навпочіпки, він наповнює піском яскраво-червоне відерце, перевертає його, піднімає — і ось уже маленький архітектор, задоволений собою, розглядає споруджену ним вежу замку.

Весь день він буде трудитися: викопувати рів, зводити стіни. Кришки від пляшок стануть його сторожею, палички з морозива — мостами. Тут буде замок з піску.

* * *

Велике місто. Людні вулиці. Нескінченний гул машин.

Дорослий чоловік сидить за столом у своєму офісі. Він розглядає папери, сортує їх і дає доручення співробітникам. Він притискає плечем до вуха трубку телефону, пальці бігають по клавіатурі, набираючи один номер за іншим. Називаються цифри, підписуються контракти, і ось чоловік з почуттям глибокого задово-

лення переглядає дані про свої прибутки.

Все життя він буде трудитися: будувати плани, прогнозувати майбутнє. Проценти з вкладів стануть його сторожею, прибутки — мостами. Тут буде побудована імперія.

* * *

Два будівельники замків. У них багато спільного. З крупинок вони зводять величні споруди. З нічого вони створюють щось. Обидва трудяться цілеспрямовано і старанно. І праця кожного з них закінчиться, коли настане час припливу.

Однак на цьому схожість між двома будівничими закінчується. Хлопчик знає про кінець, а дорослий не хоче думати про нього. День наближається до закінчення, погляньмо ж, як веде себе хлопчик. Хвилі дюйм за дюймом підбираються все ближче до його творіння. Вони розбиваються майже біля самих стін замку.

Але хлопчик спокійний. Те, що відбувається, не дивує його. Весь день сплески хвиль нагадували йому про те, що кінець неминучий. Хвилі розповідали йому про свій секрет: скоро вони підхоплять його замок і понесуть з собою у море.

Дорослий же не знає про секрет, хоча йому було б варто знати про нього. Як і хлопчак на пляжі, він постійно чує ритмічний шум хвиль. Дні приходять і відходять. Пори року змінюють одна одну.

Кожний світанок, переходячи у надвечір'я, шепоче йому про цей секрет: «Час забере твої замки».

І ось один з них готовий, а інший — ні. Один спокійний, а інший панікує.

Коли хвилі починають підкочуватися все ближче й ближче, хлопчик починає плескати у долоні. Він не сумує, не лякається, не жалкує. Він знав, що це має статися. Те, що відбувається, не дивує його. І коли величезна хвиля, накопившись, руйнує його замок і змиває архітектурний шедевр у море, хлопчик посміхається. Він збирає свій нехитрий інструмент, бере батька за руку і йде з ним додому.

Дорослий же не такий мудрий, як дитина. Коли хвилі років починають хлюпотіти біля воріт його замку, його охоплює страх. Він починає бігати довкола своєї піщаної споруди, намагаючись захистити її. Він пробує відігнати хвилі від стін, які він зводив. Промоклий і тремтячий, він крізь зуби проклинає приплив, що нестримно наступає.

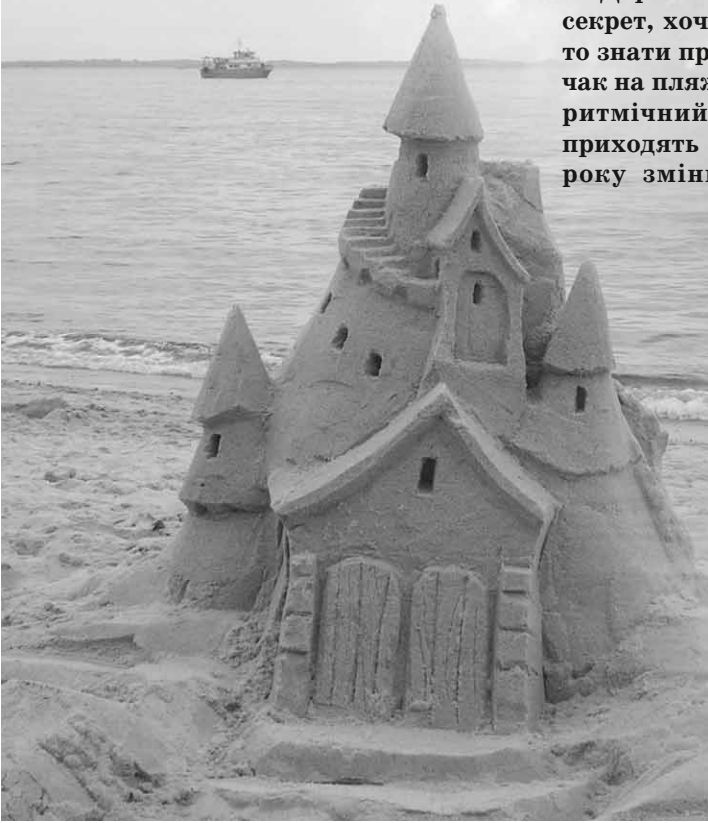
«Це мій замок», — пихтить він.

Морю не потрібно відповідати йому. Насправді ж, вони обоє знають, кому належить пісок.

Нарешті велика хвиля нависає над чоловіком і його маленькою імперією. На мить він опиняється в тіні водяної громади, яка в наступну секунду обрушується на нього.

Макс ЛУКАДО

Замки

Крихітні вежі його перемог рушаться і розповзаються, а чоловік, стоячи на колінах, стискає в кулаках своє минуле, яке перетворилося в аморфну масу.

Якби він тільки знав...
Якби він тільки прислухався.
Якби тільки...

Але, як і більшість інших, він не слухає.

Христос каже про тих людей, які виявилися неготовими, що вони не думали, не знали про те, що станеться. Він не називає їх злими, непокірними Богу чи такими, що воюють з Ним.

Ні, вони просто сліпі і не бачать, що сонце вже заходить. Вони глухі і не чують шуму прибою.

В останній тиждень Свого життя Христос присвятив частину Свого дорогоцінного часу тому, щоб ми засвоїли урок про хвили, які набігають на берег, і були готові до кінця. Ми бачимо Його співчуття до тих, про кого всі забули. Ми бачимо Його різкість щодо лицемірів. Тепер же ми бачимо ще одне Його пристрасне бажання: щоб ми були готові. «А про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець».

Важко не зрозуміти того, що Він каже: Він вернеться, але ніхто не знає коли. Тому будьте готові.

Про це йдеться у притчі про десять дів.

Про це говориться у притчі про таланти.

Про те ж оповідається і в притчі про овець і кіз.

Про це ми з вами маємо знати.

Але в той же час саме про це ми забуваємо.

Мені нагадав про це випадок, який стався зі мною у літаку. Я увійшов в салон, пройшов по проході між кріслами, знайшов своє місце і помітив, що пасажир по сусідству виглядає якось не зовсім звично.

Він був у халаті і в тапочках, вбранні, що доречно удома, у вітальні, але не на борту літака. Сидіння сусіда також відрізнялося від решти. Крісло, в якому сидів я, було звичайним, з тканинною обшивкою, а його — оббите шкірою.

«Імпортна шкіра, — сказав він, помітивши мій погляд. — Я купив її в Аргентині і сам оббив нею своє крісло».

Перш ніж я встиг сказати ще щось, він вказав на дорогоцінне каміння, яким були прикрашені підлокітники:

— А ці рубіни я купив в Африці. Вони коштують цілий масток.

Це був лише початок. Його складний столик був зроблений з червоного дерева, біля ілюмінатора встановлено великий телевизор, над ним — маленький вентилятор, а зі стелі звисала люстра у вигляді кулі.

Нічого подібного мені раніше не доводилося бачити.

У мене виникло досить природне запитання, яке я задав своєму співрозмовнику:

— Навіщо вам треба було витратити стільки часу і грошей на облаштування крісла в літаку?

— Я тут живу, — пояснив він. — Тут, в літаку, — мій дім.

— І що ж, ви ніколи не приходите звідси?

— Ніколи! Навіщо мені приходити і позбавлятися усіх цих зручностей?!

Неймовірно. Цей чоловік перетворив засіб пересування у свій дім! Вам важко повірити в це? Ви гадаєте, що я перебільшую? Що ж, можливо, я й не бачив подібного безглуздя на борту літака, але щось подібне в житті мені траплялося. Запевняю, вам також доводилося стикатися з цим.

Ви, безумовно, бачили людей, які ставляться до цього світу так, наче це їхнє постійне місце проживання, — але вони помиляються. Ви бачили, як люди витрачають час і силу на облаштування свого життя, ніби вони збираються жити тут вічно, — але цього не буде. Ви бачили людей, які так пишаються своїми досягненнями, наче сподіваються ніколи не розлучатися з тим, чого вони досягли, — але їм доведеться це зробити.

Всі ми маємо розлучитися з цим світом. Всі ми в ньому — лише проїздом. Одного разу літак приземлиться, і вас запросять пройти до виходу.

Мудро вчинять ті, хто буде готовий вийти, коли пілот оголосить про прибуття в пункт призначення.

Взагалі-то я знаю не дуже багато, але як треба мандрувати, мені відомо. Не беріть багато багажу. Їжте поменше. Поспіть. А коли опинитесь там, куди вирушали, вийдіть з літака.

І про піщані замки я знаю небагато. Дітям про них відомо куди більше. Придивіться до них і навчіться від них. А потім — будуйте, але робіть це, як дитина. Коли почне заходити сонце, а разом з ним настане приплив — заплещіть у долоні. Відсалютуйте життю, візьміть батьківську руку і вирушайте додому.

З піску

«А Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його...»

Свідчення

Оксана Дьоміна — християнка зі Львова, була в гостях у тітки в Москві. Тато й мама Оксани були важко хворі, тому тітка передала їм дуже багато різних ліків. При перевірці багажу Оксани в м. Брянську митники виявили ліки, заборонені для перевезення за кордон (на них не було рецепта). Тендітну і богобоязну дівчину одразу ж арештували, пред'явивши звинувачення в контрабанді. Згодом Оксану засудили на два місяці і вісім днів. Пропонуємо деякі записи з її щоденника, який вона вела, перебуваючи у слідчому ізоляторі.

Я їхала додому з Москви. Сідаючи в потяг, сказала сестрі, яка проводжала мене: «Настю, чим далі, тим більше я бачу, що в житті є багато обставин, до яких неможливо підготуватися... Смерть, хвороби, стосунки... Але я вірю і знаю, що, незважаючи ні на що, тим, хто любить Бога, усе допомагає на добро».

Через добу я спробувала почати думати про те ж, але вже з наручниками на руках...

Я до кінця не могла повірити в те, що сталося, і у звинувачення, яке мені висувалось. Здається, я пережила шок. У міліцейському відділку в мене забрали в основному всі речі, крім Біблії, книги православного протоієрея Шмемана, чашки-термоса і кави. Потім мене посадили в камеру. Перше, що я проказала у ній: «Ну ось, Господи, тепер тільки Ти і я». Через нездатність думати послідовно і пережитий шок я вирішила просто співати. Взяла Біблію в руку. Що читати, куди дивитися — не знаю. Слава Богу, мені дали кип'ят-

ку, і я змогла вперше за добу випити кави. Потім я зрозуміла, що не пам'ятаю жодної пісні. Молилася, і Бог привів мені на пам'ять лише одну пісню, якою я й жила перший місяць:

«На далёком холме, старый крест виден мне — Знак позора, страданий и мук...»

Мені хотілося знову й знову співати одну фразу: «Я душою прильнуло ко кресту, чрез него обрету я венец». Так хотілося буквально не просто притулитися до Христа, а злитися з ним.

Перші десять днів я провела практично сама, якщо не рахувати постійної співкамерниці Машки — так я назвала мишку. І Світлани, яку помістили до мене на півтора дні.

На четвертий день приїхав мій пастор Владислав зі Львова і Настя з Москви. Їм не дали зустрічі зі мною, але це для мене була велика підтримка!

Мені передали маленьку записку (від Альбіни Лозинської) з підбадьоренням: «Використовуй час». Як робити це, коли розум і серце наче в тис-

ках. Хвилювання за батьків, страх перед майбутнім покаранням (це міг бути термін від 2 до 7 років), відірваність від церкви, друзів, світла, неба, повітря, спілкування...

«Народ Мій... в якого у серці закон Мій... не бійся — Я Твій Утішитель...» А я боялась, правда, дуже боялась... Але дозволяла Богу і Його Слову говорити гучніше власного страху. «І коли я піду навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти зі мною», — іноді проказувала по кілька десятків разів, поки на серце не приходив мир Божий.

Одного разу я почула з сусідньої камери, як хтось попросив у конвоїрів Біблію, щоб почитати. Моє серце радісно забилося. І протягом кількох днів я давала тому чоловікові Біблію на 3-4 години. Потім до мене підселили Світлану. Вона одразу ж попередила: «Тільки не грузи мене своєю Біблією!» Я молилася за неї. І наступного ранку вона запитала: «Одне не дає мені спокою — що це за така величезна пустеля, якою Ізраїль ходив 40 років?» Розмова закінчилася лише увечері. А потім її забрали. Ми пройшли всю Біблію від початку до кінця. Вона прагнула Божого Слова і Його істини.

Знов у камері запанувала тиша. У себе над ліжком (я спала на другому ярусі) на стелі олівцем написала великими літерами: «Так бо Бог по-

любив світ...» — і весь вірш до кінця. І коли мені ставало важко, мої очі буквально впиралися у ці слова.

Потім я почала вивчати Друге послання до коринтян. Вірш, з яким я довго не могла погодитися: «Та самі ми в собі мали присуд на смерть, щоб нам не покладати надії на себе, а на Бога, що воскрешує мертвих,». «Мати присуд на смерть у собі» — що це і як? А як же мама, тато? Сім'я? Друзі? Майно? «Та самі ми в собі мали присуд на смерть ...» — чим жив Павло, коли писав про це? Як же розум і серце не хотіли помирати для себе, щоб почати жити для Бога! Я боялася смерті. Чесно. Я боялася померти. Але... Бог допоміг мені, показавши, що «минає стан світу цього...» і що «якщо зерно, впавши у землю, не помере, то не принесе плоду...»

Після перших 10 днів мене перевезли у Брянський слідчий ізолятор. Там, чекаючи поселення, я молилася і просила Бога: «Господи, посели мене до людей, у кого серце розбите, хто просто загубився у цьому житті». Мене поселили до Зої. Вона мусульманка з Чечні. Через кілька днів спілкування я вже читала їй Біблію. Те, що їй подобалося, вона одразу ж попросила переписати їй. Так Писання почало переписуватися у спеціальний зошит, який завела Зоя. Щодня ми говорили про Христа! Вже згодом, коли нас перевезли в іншу тюрму, Зоя написала мені (бо нас розвели в різні камери): «Я не можу тут говорити про Бога і читати те, що було переписано з Біблії, але не здаюся». Ще один дивний випадок стався через місяць після мого ув'язнення. Десь о 22.00 я сказала Зої: «Якби Бог послав мені хоч маленьку вісточку від батьків, я б кричала на всю тюрму від радості і дякувала б Богові!» Через 10 хвилин відкрилася

«годовничка» (маленьке віконце у дверях) і прозвучало моє прізвище. Мені протягнули конверт. А там безліч записок... Знайомих й невідомих

пасторів, і довгождана зі словами тата і мами. Я забула про крик радості. Я просто зариділа. Читаючи листи, нічого з першого разу не зрозуміла. Я просто ковтала букви, не усвідомлюючи їх реального значення. Я була в радісному шоці. 40 листів. 11 пасторів послужили мені. Як часто потім я перечитувала ці листи і як часто перечитували їх інші в'язні в інших камерах!

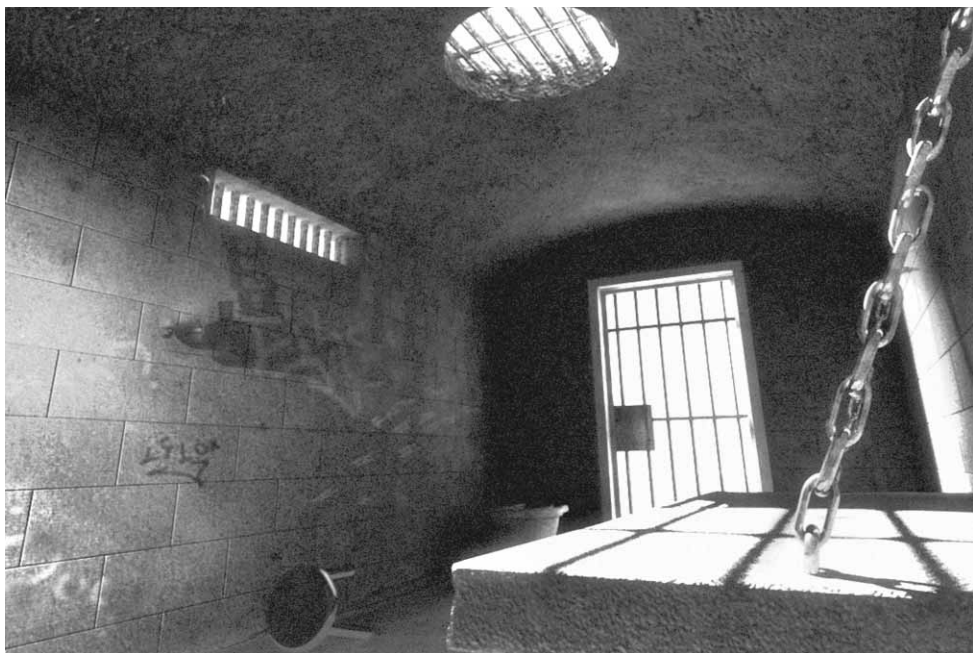
Я не помітила, коли в моєму серці з'явився спокій. Непорушний мир. Він з'явився ще до отримання листів. Зерно померло... Моя душа не просто притиснулася до Христа. Вона злилася з Ним. Я усвідомила, що Він не просто в мені, а я у Ньому. Ми — як одне.

В іншій камері нас було уже шестеро... Я сиджу і пишу свій щоденник. Даша читає 23-ій псалом, Света — мою книгу протоієрея Шмемана, Надя в'яже шкарпетки і слухає Дашу. Згодом були Лена, Валя, Катя, Таня, Галя... — дорогоцінні люди. Дівчата періодично змінювалися. Одних забирали, інших приводили. Розлучення завжди були зі сльозами і молитвами. У мене є шість адрес: я хочу листуватися з цими людьми. Одна з дівчат вже на свободі. Її звали Даша. У адресованих мені листах багато хто писав про заховані у темряві скарби. Коли я сказала цій дівчині: «Ти скарб», вона заперечила: «Ні, я вбивця». Але на це я відповіла: «У цьому часі і в минулому було саме так. Але ти розкалася у цьому. І тому у вічності, приготовленій Господом, ти — скарб!» — «Такого мені ще ніхто не говорив...» — відповіла Даша.

Ціна слів, ціна життя, ціна Христа, ціна хреста, ціна любові, ціна одних обіймів, ціна однієї молитви, ціна однієї проповіді — це ще одне життя, ще один скарб у темряві і з темряви.

Р. С. Добрий Боже! Я не шкодую ані про жоден день, ні про одну секунду, проведену в тюрмі... Бо ж ми з Христом були разом!

м. Львів

ПОДОРОЖ ЗРУЙНОВАНИМИ ФОРТЕЦЯМИ

Мій дім — моя фортеця. Так кажуть. Це звучить по-особливому: втішає, заспокоює. Але зауважте одну річ: наскільки популярними зараз стали подорожі зруйнованими фортецями?

Якщо говорити про сім'ї, не обов'язково про розлучені, помітно, що дуже багато із них подібні до зруйнованих фортець.

Наприклад, є фортеці, зруйновані часом. Вони всі подібні — те, чим вони відрізнялись одна від одної, стер час. У сім'ях теж буває так: кожен виглядає як окрема вежа або частина фундаменту, які не поєднані між собою мурами стін. І як вони колись були одним цілим — зрозуміло лише археологам. Якщо ви втратили той час, коли можна було без стуку зайти у завжди відчинені двері кімнати своєї дитини, але ви не заходили туди, не дивуйтесь тому, що вони тепер зачинені навіть тоді, коли ви стукаєте двічі. Якщо дім зруйнований часом, тим часом, якого його мешканці ніколи один одному не дарували, — у ньому живуть люди, які вже давно перестали розуміти один одного. Як можуть вони дати відповідь хоча б на один із викликів ворога?

Є фортеці, у яких не було героїв. Ніхто не прийшов захищати їхні мури, коли ворог стояв під ними. Героїзм — це не дещо із забутих древньогрецьких епосів, це — будні сім'ї, яка є міцною фортецею. Тато і мама, які є прикладом мужності та жіночності, мудрості та жертвності, рішучості та безкомпромісності у питаннях совісті та правди

завжди знайдуть захоплення у дитячих очах. Якщо ви хочете захистити свою дитину від негативного впливу суспільства, вам доведеться скласти конкуренцію популярним героям цього суспільства — його суперменам та бетменам, бондам і сучасним попелюшкам.

Є фортеці, збудовані для краси, а не для оборони. Їхні мури вимощені із найдорожчого каменю. Але вони не міцні. Так само й сім'ї, де все робиться напоказ, але в той же час нікого не цікавлять реальні, «негарні» проблеми, — незахищені. Діти відчувають, коли їхній внутрішній світ непотрібний, і не підуть зі своєю проблемою до батьків, а закриються у собі. А проблема буде рости, рости, допоки не проб'є спочатку тріщину, а потім і діру у гарних стінах муру.

Є фортеці, які зруйнувала безпечність. Вони не пильнували ворога, їхні вартові спали на своїх постах, їхні ворота були завжди відчинені. А тепер від їхньої слави лишилась руїна. Наш обов'язок у сім'ях — пильнувати ворогів своїх дітей, слідкувати за тим, у якій компанії вони спілкуються, де і з ким проводять свій час, що роблять, коли їм самотньо, як вирішують свої проблеми. Наркотики, алкоголь і погані компанії вартовий, який не спить на посту, побачить здаля. І займе оборонну позицію.

Є фортеці, будівничі яких нічого не тямали у будівництві фортець. І є сім'ї, у яких батьки нічого не знають про те, як виховувати своїх дітей, як оборонити їх від негативного впливу суспільства. Їм виховання здається чимось на зразок вирощування овочів: поливай, прополуй час від часу, і в пору збору урожаю твій буде не гірший, як у людей. Ці сім'ї рухаються на автопілоті. І ніхто не скаже, чи зможе цей автопілот зробити вдалу посадку під час бурі.

Те, як багато сьогодні зруйнованих фортець, свідчить, що сім'я не завжди спроможна захистити дітей перед викликами часу. Чому батьки не мають що сказати своїм підліткам, коли знаходять у їхніх рюкзаках цигарки та презервативи? Чому не знають, з ким і про що вони вже другу годину поспіль говорять по мобільному? І що о другій годині ночі шукають в інтернеті? Чому стіни дому, в якому діти намагаються знайти безпечний закуток для себе, продуваються із зовні вітрами, і постійні протяги видувають із нього рештки тепла?

«Коли дому Господь не будує, даремно працюють його будівничі при ньому».

Колись Ісус Христос сказав: «Кожен, хто слухає Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені. І лину-

ла злива, і розлилися річки, і буря знялася і на дім отой кинулась, — та не впав, бо на камені був він заснований. А кожен, хто слухає Моїх слів та їх не виконує, — подібний до чоловіка необачного, що свій дім збудував на піску. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася й на дім отой кинулась, — і він упав. І велика була та руїна його!» (Мт. 7: 24-27)

Окрім того, що важливо правильно вибрати, на чому будувати свій дім, свою фортецю, задумайтесь і над тим, на чому будувати своє життя. Своє власне, окреме, доросле. Ви хочете впливати на своїх дітей? А хто впливає на вас? Що впливає на ваші рішення? Може, це якісь, сформовані вами ще в запалі юності принципи? Ваші бажання та мрії? Відчуття, емоції, інтуїція? А може, це східний гороскоп чи програма телепередач на тиждень? І якщо ваш світогляд формують ті самі ЗМІ, від яких ви так відганяєте своїх дітей, а цілі задає реклама («будь успішним!», «будь щасливим!», «будь привабливим!»), задумайтесь про те, чи надійні ці основи. Роздивіться по сторонах, куди та кудюю ви йдете, чи безпечна ваша дорога — адже по ваших слідах ідуть!

*Яна СИНЮК,
м. Луцьк*

ВНИМАНИЕ! ПОЛТАВСКАЯ БОГОСЛОВ- СКАЯ СЕМИНАРИЯ НАЧАЛА НАБОР НА ЗАОЧНОЕ ОТДЕЛЕНИЕ!

Срок обучения — 3 года.

Специализация — «Служитель церкви» (пастор, миссионер, евангелист).

Занятия проводятся в форме 5 сессий в году, продолжительность каждой сессии — одна рабочая неделя (5 рабочих дней).

Получение учебных материалов и заданий осуществляется либо по почте, либо во время очередной сессии.

Вид обучения — платный.

На обучение в ПБС принимаются абитури-

енты независимо от возраста, национальности и пола. Преимущества при поступлении предоставляются братьям и сестрам, несущим постоянное служение в своей поместной церкви.

Если у вас нету возможности часто приезжать на сессии, в семинарии есть почтовая форма обучения.

КОНТАКТНАЯ ИНФОРМАЦИЯ:

Почтовый адрес:

Директору ПБС Михневичу П.А.
б-р Б.Хмельницкого, 19, г. Полтава, 36004

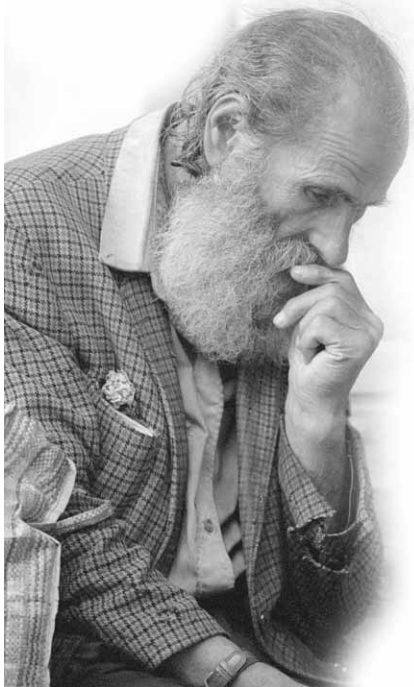
Телефоны: (0532) 655-055

097-444-22-74, 050-404-09-10

E-mail: poltavaseminary@gmail.com

Сайт: poltavaseminary.org.ua

Щасливий вік

Вчених економічна криза, здається, не торкається. Ось нещодавно вони опублікували результати чергового дослідження. Їх зацікавило питання: «У якому віці люди вважають себе найбільш щасливими?» Результати стали несподіванкою: виявилось, що найщасливішою людиною почуває себе у віці 74 роки. Правда, тут потрібно зробити важливе зауваження: дослідження проводилися у Німеччині та США.

Дослідження як дослідження, хіба мало нині різних наукових і навколонукових праць публікується. Але мене особисто ця замітка різонула по серцю. Я просто спроектував результати опитування на

населення України: в наших умовах вони набувають саркастичного забарвлення. Для наших 74-річних громадян вони як насмішка, як чорний гумор. Наші літні люди, за невеликим винятком, найбільш незахищені, найбільш вразливі і знедолені, аніж якісь інші вікові групи. Звичайно, при умові, що вони дожили до цього віку, бо далеко не всі досягають його.

Боляче. Гірко. Образливо. Ті, хто все життя віддав державі, суспільству, дітям на старість виявляються нікому непотрібними і навіть зайвими. Мізерна пенсія, астрономічні ціни, змарноване здоров'я, відсутність елементарних умов роблять пенсіонерів далеко не щасливими людьми.

Коли я подорожував дорогами США, зауважив, що на автомобільних фревеях частенько зустрічаються так звані «мобілхоли» — будиночки на колесах, облаштовані спальнями, туалетами, кухнями і всім необхідним для подорожі та життя. Яке ж було мое здивування, коли мені сказали, що 80-90 відсотків влас-

ників цих недешевих автобусинків — пенсіонери. Вони своє відпрацювали, мають хороші пенсії, от і насолоджуються життям та подорожами. І я мимоволі згадав наших українських пенсіонерів, яких політики згадують, на жаль, лише перед виборами.

А втім, чи було так завжди? Колишні часи також були не легкими. Працювали важко, надіялися тільки на себе. Якихось років 100 назад мало хто й чув про пенсії, а про соціальну допомогу тим більше. Але, мені здається, тоді старші люди почувалися більш щасливими, аніж тепер. Я не маю на увазі окремі випадки, що трапляються скрізь і завжди і про які нерідко можна прочитати в художній літературі. Тодішні люди знали простий секрет, як забезпечити щасливу старість: перш за все вони покладали найбільшу надію на дітей. Це була більш важлива та дієва гарантія, аніж сучасні соціальні проекти. Подбати про стареньких батьків для дітей було святим та безумовним обов'язком. Безперечно, не всі були ідеальними

Шановні радіослухачі!

Запрошуємо на зустріч у радіопередачі «Жива надія»,
що започаткована Іваном Зінчиком,
яка виходить в ефір щопонеділка о 21.30
на першій програмі Українського радіо.

дітьми, у родинях траплялися й особисті трагедії, але суспільство загалом трималося саме на тих високих моральних засадах, які забезпечували його стабільність. А для української традиції багатодітні сім'ї, богобійне життя, шанування старших були тим гарантом, який забезпечував старшим людям пристойну старість. Саме старші люди були носіями спадкоємності, моралі та національного духу. З ними радилися, до них дослухалися.

Нині до байдужого ставлення з боку держави додається все більш прогресуюча зневага молоді до людей літнього віку. Молоді люди живуть та поведуться так, немов би завжди будуть такими сильними, спритними та юними. І що цікаво: отут молоде покоління однакоє як в Україні, так і на Заході. Культ молодості та сили зробив різку межу між поколіннями, розірвавши віковичну спадкоємність. І якщо у розвинутих країнах забезпечення з боку держави на старість не впливає на життя пенсіонерів, то у нас цей розрив дає про себе знати різко та боляче. Але чи не винні в

цьому самі батьки? Батьки, які заради легкого життя не спішать обзаводитися дітьми, вважаючи одну, від сили дві дитини нормою. Батьки, чиїх дітей виховують не вони, а вулиця, телевізор, інтернет. Коли батькам немає що передати дітям, бо у серці порожньо. Від старшого покоління нерідко можна чути нарікання на адресу неслухняної молоді. Але хто її такою зробив? Хто їх так виховав (а чи точніше, не виховав)? Чи не батьківська недбалість стала головною причиною духовної та моральної деградації дітей?

Не беруся моралізувати чи давати поради батькам. Знаю лише один важливий закон, який пройшов багатовікове випробування: міцна, велика, здорова родина, правильно виховані діти, мудрість, передача від покоління до покоління, життя за Божими законами — це і є найкраща гарантія щасливої старості. Духовні та моральні цінності, вкладені в дітей, повернуться сторицею. Звичайно, добре, коли і держава згадає твої заслуги, коли і пенсія пристойна. Але ніщо не замінить багатства родинного тепла, доброго слова, почуто-

го від дітей та онуків, кухоль води, який з радістю та готовністю подадуть тобі в похилому віці.

І ще один важливий закон щасливої старості. Біблійний Давид казав: «Я був молодий і постарівся, та не бачив я праведного, щоб опущений був, ні нащадків його, щоб хліба просили» (Пс. 36:25). Праведність перед Богом, яка нині не в ціні, є гарантом мирного, тихого та забезпеченого майбутнього. Так що неправі ті, хто критикує віруючих за те, що вони надіються на якесь примарне щасливе майбутнє аж після смерті. Божі обітниці дають нам право ще тут, на землі, насолоджуватися життям та бути щасливими. Незалежно від держави, віку, пенсій та соціальних гарантій.

«Діти — спадщина Господня, плід утроби — нагорода! Як стріли в руках того велетня, так і сини молоді: блаженний той муж, що сагайдака свого ними наповнив, — не будуть такі посоромлені, коли в брамі вони говоритимуть з ворогами!» (Пс. 126:3-5).

Юрій ВАВРИНЮК

*«Блаженний той муж,
що сагайдака свого ними наповнив, —
не будуть такі посоромлені...»*

Російські дороги фінських місіонерів

Ім'я Ярла Миколайовича Пейсті протягом багатьох десятиліть було добре відоме російськомовним віруючим завдяки радіопередачам, які він вів із-за «залізної завіси». Для тисяч слухачів його проповіді були вісткою спасіння та підбадьорення. Батьки Ярла також були місіонерами-проповідниками у далекі та нелегкі 20-30-ті роки минулого століття. Пропонуємо увазі читачів свідчення матері Ярла Пейсті Марти, яке було записане на магнітну плівку і не раз звучало у радіопередачах сина.

Я з дитинства відвідувала недільну школу. В нашу церкву (Марта проживала у Фінляндії — прим. редакції) приїжджали місіонери з різних країн. Мене завжди цікавили деталі про ті країни, про які розповідали місіонери, показуючи певні предмети, привезені звідти. І тоді я часто думала про те, як би я хотіла стати місіонеркою.

На початку Першої світової війни 1914 року я пережила радісний день у своєму житті — Господь відродив мене, і я дізналася, що гріхи мої прощені і що я Його дитя. Мені відразу ж стало зрозуміло, що коли Господь навіртає нас, Він хоче, щоб ми несли вістку про спасіння іншим. Тому й моєму серцю з'явилася думка: «Може, Господь хоче, щоб і я свідчила про Нього, щоб стала місіонеркою в якійсь країні, де ще не знають Бога». І ця думка сповнила мене великою радістю. Раптом я відчула, що Господь хоче послати мене в Росію. Ця думка злякала мене. Тоді я чомусь вважала, що Росія — якась велика,

страшна і загадкова країна. Тому я спробувала відштовхнути цю думку від себе.

На початку 1915 року в нашу церкву приїхав молодий місіонер з Росії. Він розповідав про свою роботу. Його серце палало незгасним вогнем до російського народу, і мені дуже сподобалися його проповіді. Минув певний час, я ближче познайомилася з ним, і у 1916 році Микола Пейсті, так звали молодого місіонера, став моїм чоловіком. Я зрозуміла, що все одно в моєму житті здійсниться те, що передбачив Господь. І якщо я не хотіла їхати в Росію сама, то муситиму їхати туди з чоловіком. Серце чоловіка було сповнене бажання повернутися в Росію.

На початку 1918 року, в розпал Російської революції, чоловік каже мені:

— Ми маємо їхати у Росію. Я відчуваю, що Господь кличе мене туди.

У той час у нас була маленька дитина, і я казала чоловікові:

— Як же нам тепер їхати в Росію у такий страшний час?

Пам'ятаю навіть, коли чоловік висловив думку в нашій церкві, то всі віруючі запротестували, кажучи, що ця думка не від Бога. Вони говорили, що нам все одно не дозволятимуть проповідувати, що нас розстріляють чи ж ми помремо з голоду.

Але мій чоловік, коли він був впевнений, що на щось є воля Божа, не здавався у виконанні цього, і ніхто не міг його відговорити.

Отож, ми спакувалися й поїхали у Петроград. Коли прибули в Росію, то зрозуміли, що чутки про цю країну не перебільшені: неймовірний голод, людей вбивають просто на вулицях. Я своїми очима бачила це. Продукти ми отримували по картках: денна порція — восьма частина фунта хліба на людину, дитина за своєю картою отримувала два яйця і один фунт крупы і місяць. Пам'ятаю, я кілька разів змірювала невеликий шматок хліба, він був не довшим і не товщим від мого пальця, і в той же час неймовірно важчим від різних домішок. Цей шматок я ділила на три частини: на сніданок, обід і вечерю — і це була вся наша їжа. Ні за які гроші не можна було придбати більше нічого. На Пасху нам видавали три фунти мерзлої картоплі — таким був наш пасхальний обід.

Зрозуміло, що наша дитина не могла жити на такій порції, яку вона отримувала, і моє серце страждало від цього. Дитина голодувала, а я не мала нічого, чим би могла годувати її. Звичайно, ми з чоловіком були також постійно голодні й смертельно стомлені, але, попри це, чоловік продовжував виконувати служіння в общині, хоча іноді йому здавалося, що у нього запас сил повністю вичерпався. Та Господь щедро благословляв нас духовно: ми мали великі зібрання, часто чоловік проповідував на вулиці, багато людей у той час віддавало своє серце Господу.

Але моє серце постійно нарікало на Бога. Часто ночами, коли чоловік і дитина спали, я вставала, виходила на кухню, схиляла свої коліна перед Господом і говорила: «Господи, чому ми маємо бути тут? Хіба не було у світі іншого місця, де б ми могли благовістити Твою Євангелію? Чому я маю дивитися на свою дитину, яка помирає від голоду?» Але я завжди чула Його ніжний голос, який казав мені: «Я залишив небесні оселі і прийшов на цю грішну землю, щоб спасти і тебе, бідну грішницю, а ти не хочеш звіщати про спасіння, яке отримала».

Так минуло кілька місяців. Одного разу чоловік сказав, що бачить Божу волю у тому, щоб ми покинули Петроград і поїхали на південь Росії, в Царицини, бо там також потрібні проповідники, але їжі там є трохи більше.

У той час був закон, що ніхто без спеціального дозволу не міг виїхати з Петрограду. І такий дозвіл видавали тільки партійним людям та хворим. Ми не потрапляли ні під жодну з цих категорій. Та ми вірили, що, якщо на це є Божа воля, Він відкриє нам дорогу.

Після молитви чоловік пішов у комісаріат, в якому видавалися дозволи на виїзд. Коли він прийшов туди, то побачив дві довгі черги. Над одним вікном було написано «Для членів партії», а над іншим «Для хворих». У той час він не міг вирішити, в яку чергу має стати, тому звернувся з цим запитанням до Господа. Він відчув спонуку в серці, що потрібно стати біля вікна «Для членів партії». Коли дійшла його черга, і жінка, яка приймала документи, попросила його пред'явити партійну картку, чоловік відповів, що він не належить до партії. Вона подивилася на нього здивованими очима й

запитала:

— Хто ж ви? Як вас звати?

Коли він назвався, жінка ще раз поглянула на нього і сказала:

— О, пасторе Пейсті! Я вас знаю. Я бувала на ваших зібраннях, і вони мені дуже сподобалися. Я спробую зробити все, що зможу, щоб ви отримали цей дозвіл.

Вона вийшла в сусідню кімнату і через певний час повернулася з папером у руках. Це був дозвіл, і там була написана правда. У документі йшлося про те, що ми є місіонерами і нам дозволяється виїхати з Петрограда.

З великою радістю чоловік прийшов додому і сповістив мені про це. За кілька днів ми розпродали все, що мали, попросилися з віруючими і вирушили на вокзал. Ми мали потрапити на поїзд «Петроград-Нижній Новгород», у нас був квиток другого класу. В купе, призначеному для чотирьох людей, було аж 22. Поїзд був переповнений людьми, які намагалися втекти з голодного Петрограда.

Так ми приїхали у Нижній Новгород. Там ми дізналися, що наш пароплав відпливає лише наступного дня, і нам треба десь переночувати. Ще на вокзалі нам стало відомо, що всі готелі і постоялі двори переповнені людьми. Де ж ночувати? І раптом я побачила одну жінку, одягнену у форму Армії спасіння. Вона стояла збоку і розмовляла з якимсь молодим чоловіком. Згодом ми дізналися, що вона шведка і остання з працівників Армії спасіння, яка наступного дня має покинути Росію. Коли ми запитали у неї, чи не знає вона місця, де б ми могли переночувати, її співрозмовник сказав:

— А як ваше прізвище?

Коли мій чоловік назвав своє прізвище, цей чоловік міцно обійняв його і сказав:

— Дорогий брате Пейсті, я такий радий вас бачити! Я тільки недавно отримав вашу літературу і книгу «Пісні», і так щиро мріяв зустрітись з вами. І ось тепер ви тут! Ходіть ночувати до мене! Мій дім дуже бідний, але все, що я маю, я вам дам.

Ми з радістю прийняли це запрошення. І коли увійшли в цей дім, то побачили, що він дійсно бідний. Дім складався з невеличкої кімнати та кухні. У кімнаті жили тато й мама, а він спав у кухні на маленькому вузькому ліжку. Він вказав нам на нього і сказав:

— На цю ніч ви можете зайняти моє ліжко.

Звичайно, ні я, ні чоловік не могли спати цієї ночі, та ми могли вкласти свою дитину на це ліжко і у своїх молитвах дякували Богові і цьому дорогому братові, який віддав нам усе, що мав. Ми не знаємо, де він сам спав тієї ночі, але вранці він прийшов, щоб провести нас на пароплав.

Ми зійшли на переповнений пароплав. Зазвичай переїзд з Нижнього Новгорода до Царицина зайняв би два дні, а того разу ми в жахливих умовах пливли два тижні, але так і не добралися туди. За великі гроші на пароплаві можна було купити якусь їжу. Складність поїздки полягала в тому, що в районі Середньої Волги йшла громадянська війна. Ми чули постріли армії, котра наступала, і не могли пристати до жодного берега. Останні три дні нашої подорожі виявилися найжахливішими: ми не мали ні шматка хліба.

І одного разу о 12 годині ночі ми раптом почули стук у двері нашого купе. Коли чоловік відкрив, то побачив червоноармійця. Солдат сказав, що пароплав далі не піде, оскільки через війну має повернутися назад. Він

запитав, чи ми хочемо повернутися, чи залишимося тут. Він також сказав, що тут немає навіть причалу, бо в окрузі на тридцять верст немає жодних поселень. Але спробували все ж пристати до берега, щоб ті, хто хотів зійти, змогли це зробити. Ми вирішили також зійти з пароплава з твердим наміром, що, якщо нам призначено померти з голоду, то ми помremo тут. Так і зійшли.

Пароплав повернувся, а ми

нам їжу тепер». Коли він підняв голову, то здалека побачив фігуру людини, яка наближалася до нього. Згадуючи цей випадок, мій чоловік завжди казав: «Не знаю, чи це був чоловік, чи жінка». Але, підійшовши ближче, він сказав: «Я знаю, що ти шукаєш їжі для своєї дитини», — залишив пакет у руках мого чоловіка, повернувся і щез.

Коли мій чоловік прийшов до нас з цим пакетом і роз-

Микола Іванович Пейсті з дружиною Мартою Іванівною та дітьми Даниїлом, Ярлом і Мері, 1923 р., м. Усурійськ (фото з особистого архіву Ярла Пейсті, публікується за www.baptist.org.ru).

залишилися серед ночі на березі. Йшов дощ, дув дуже холодний вітер. Я сіла на камінь, намагаючись прикрити свою дитину, наскільки могла, щоб захистити її від холодного вітру та дощу. І в серці своєму я знову нарікала: «Чому ми маємо бути тут?» Мій чоловік не міг дивитися на нас: дитина плаче і я плачу. Він залишив нас і пішов уздовж берега Волги. Пройшов десь з версту, прихилив коліна і став молитися. «Господи, Ти Сам покликав нас у Росію, щоб ми могли проповідувати Твою Євангелію. І Ти у Своєму Слові обіцяв, що потурбуєшся про Своїх дітей. Тепер ми в цій пустелі помираємо з голоду. Я прошу Тебе, пошли їжу моїй дитині, ти ж послав їжу Іллі. Ти можеш послати ангела чи ворона, який міг би принести

повів, як отримав його, то я майже боялася відкрити пакет, бо була впевнена, що це був ангела, посланого з неба. У пакеті була тепла манна каша, загорнена у білосніжний папір. Я дала її дитині, але вона не змогла багато з'їсти, оскільки довго нічого не їла, тому ще залишилося нам з чоловіком, щоб підкріпити наші сили.

Надто багато б часу зайняла розповідь про те, як ми вийшли з цієї пустелі. Зрештою, ми приїхали в Самару, яку тільки що залишили червоні. Туди увійшли білі. Неприбрані мертві тіла лежали на вулицях міста. Через місяць після приїзду в Самару народилася наша друга донька. Їй був лише місяць, коли червоні

повернулися в Самару, і ми змушені були залишити це місто. Ми поїхали в Іркутськ. Там умови життя вже були багатокращими. Їжі було достатньо, але наше малятко, яке так довго страждало від голоду, вже не могло видужати та зміцніти. Донечка пішла від нас до Господа.

Пам'ятаю той день, коли стояла біля її відкритої могилки. Я схилила коліна і сказала Господу: «Я знаю, дорогий Боже, чому Ти забрав цю дитинку від мене. Тому що я не могла погодитися з Твоєю любов'ю. Я й тепер своїми власними силами не можу цього зробити. Але прошу Тебе, наповни моє серце любов'ю до російського народу. Даруй, щоб я завжди була покійна Твоїй волі!» В ту мить один російський брат підійшов до мене, поклав руку на плече і сказав:

— Дорога сестро, не плач, скоро Христос прийде, і тоді ти побачиш свою донечку.

В ту мить Господь наповнив моє серце такою любов'ю! Я побачила у цьому дорогому братові увесь багатостраждальний російський народ і готова була обійняти і поцілувати його.

І з того дня я завжди кажу, що по крові я шведка, але серце в мене російське. І я знаю, що скоро Господь прийде, скоро пролунає остання труба Архангела, — і могили відкриються. Маленька могила там, в далекому Сибіру, відкриється, і дорога могила, яка в мене тут, в Нью-Йорку, в якій покоїться тіло мого дорогого чоловіка, який сорок років трудився для Господа, — і вона відкриється. І я також буду піднята назустріч моему дорогому Спасителю, Який помер за мене. І там я також зустріну всіх тих дорогих росіян, які були спасенні в ті роки, коли ми подорожували по Росії, в Сибіру.

Микола Іванович Пейсті народився 10 грудня 1892 року в Росії, у Санкт-Петербурзі. Батько його швед, а мати російка. Його бабусі і дідусі були віруючими людьми, а батьки, які повірили під час пробудження, керованого лордом Редстоком із Англії і В.А. Пашковим, від дня народження присвятили свого сина Миколу на служіння Господу.

6 жовтня 1907 року, висловлюючись словами ж Миколи Івановича, він вийшов «з гнітючого мороку сумнівів до світлої і радісної віри в Бога». Його навернення, незважаючи на те, що був вихований віруючою матір'ю, було настільки реальним і яскравим, що міг навіть точно сказати день і час свого переходу від смерті в життя.

1911 року Микола Іванович вирушив в Німеччину вчитися в Методистському Богословському інституті, але світова війна змусила його повернутися в Санкт-Петербург.

У Санкт-Петербурзі він в основному поширював євангельську літературу на російських військових кораблях, за що одного разу його арештували, і тільки з милості Господа він уникнув смерті і був висланий у Фінляндію.

У Фінляндії Микола Пейсті зустрів Марту Іванівну Фінкаас, яка була призначена Господом бути йому вірною супутницею на все життя. 1917 року вони поїхали в Петроград. А потім з великими труднощами виїхали з Петрограда, зупинилися на короткий час в м. Самарі, де народилася їхня друга дочка Мері, і вирушили в далекий Сибір. Там їхня, ослаблена від голоду, крихітка Аліса померла і похоронена в Іркутську. У Сибіру протягом трьох років в околицях Нікольськ-Уссурійська М.І. Пейсті організував 22 общини. Також у цей час він працював серед військовополонених. Взимку 1922 року пастор Микола Пейсті їде далі, в Маньчжурію, в м. Харбін. Микола Іванович ніколи не був прив'язаним до церковних назв і всіляко намагався допомагати всім, хто проповідував Христа розп'ятого, незалежно від деномінацій.

У січні 1927 року Микола Пейсті з сім'єю повернувся через Сибір і європейську Росію в Скандинавію. Побувши деякий час у Фінляндії, він поїхав у Швецію, де проповідував у головних містах тієї країни.

Незважаючи на те, що душі скрізь наворачалися через його служіння в Скандинавських країнах, Микола Іванович все-таки вважав своїм обов'язком проповідувати росіянам, що і змусило його ще раз покинути Фінляндію і через Америку поїхати на Далекий Схід. В Америці він приєднався до Російської і Східноєвропейської Місії, отримавши посаду директора Російського відділу Місії, і їде за її дорученням в Харбін. У Харбіні Микола Іванович зі своєю сім'єю прожив п'ять років. Він був пресвітером общини, викладав у Біблійній школі, яку сам організував, і розпочав видання російськомовного журналу «Путь вери».

Помер Микола Пейсті 20 грудня 1947 року і похоронений в Нью-Йорку.

На фото: Микола Пейсті з княгинєю С. Лівен та дочками В. Пашкова, Париж, 1947 рік.

Порятунок

*Блаженні вигнані за правду, бо їхнє
Царство небесне.
Луки 6:22,23*

Так і мене колись не буде,
Як тих, що жили на Землі.
Будуть народжуватись люди
І лікуватись від застуди
Заможні, вбогі й королі.

Хтось буде пити оковиту
І зло чинити повсякчас.
А хтось, мов грушу соковиту,
Роститиме любов відкриту
І нишком згадувати нас.

За те, що мир в душі плекали
І несли слово до людей,
Щоб кращими вони ставали
Від Божих істинних ідей.

Хтось буде слухати й приймати,
Радіти з тих священних слів.
А хтось лукаво зневажати,
Впустивши до своєї хати,
А далі ще й натравить псів.

Так було, є і поки люди
Будуть наповнювати світ,
Завжди в пітьмі світити буде,
Рятуючи нас всіх від блуду,
Новий Господній Заповіт.

Рецепт успіху

Подаруйте дівчинці маленькій
Щиру усмішку — і цього досить,
Хоч одну копійчку старенькій,
Що заради Бога в вас попросить.

Подаруйте квіточку школярці,
Комплімент — студентці за успішність,
Зелені пучечок — куховарці,
Матері подяку за привітність.

Першій вчительці — цікаву книжку,
Ластівці — відкрийте двері дому,
Кішечці не дайте мишку з'їсти,
Не відмовте в допоміч сліпому.

Сироту у гості запросіте,
Праведну вдову візьміть під захист,
До небес молитву піднесіте,
Як це роблять істинні монахи.

Богові подякуйте за Слово,
Що життя дарує з подостатком.
І тоді у вас обов'язково
Буде все, як мовиться, в порядку.

Ліки від депресії

В кінці весни і на початку літа
Співають невгамовні солов'ї
І хоч чужа музична їм освіта,
Вони найкращі співаки землі.

Не кожен чує ту прекрасну пісню,
Ніхто не викликає їх на «біс».
Згадайте про любов свою, колишню,
І помандруйте в гай чи в зелен ліс.

І серцю вже не дасть вона черствіти.
Лиш причастіться тих пташиних мов,
Щоб по-дитячому вам знов радіти
І вірити, й любити знов і знов.

А не зворушить серця пісня гаю,
То Біблія вам душі просвітлить.
Я всіх людей до Бога закликаю,
А Він лікує, що в кого болить.

Дає пориви до життя нового,
Де все співає і радіє все.
Він вже торкнувся серця не одного,
То й вам бажання жити принесе.

* * *

Нікого не тягну я за собою,
Іду один, приборкуючи плоть.
Благословляю, люди, вас любов'ю,
Яку нам заповів Ісус Господь.

Благословляю бідних і багатих,
Усіх смиренних мешканців землі
На те, щоб Слово шанували свято,
Щоб прозрівали праведники всі.

Та сіяли добро по всьому світу.
Хай би воно у душах проросло,
Щоб всі рядки Нового Заповіту
Проголосило місто і село.

Виконуймо Господнє повеління,
Яке нам дарували Небеса.
Згромаджуймо розкидане каміння —
І вкриє землю вранішня роса.

І заспіває пташечка над садом
Найвеселіших, радісних пісень,
І зарясніє пустка виноградом
Та хлібом, що на кожен Божий день.

Нікого не тягну я за собою,
Лише знайомлю з Тим, за Ким пішов.
І вже стаю потрохи сам собою,
Бо милість Божу в серці віднайшов.

Вічні оселі

Прилітають птахи до оселі моєї,
Щовесни прилітають вони.
Під вікном розцвітають біленькі лілеї,
Скоро — літо! А що восени?

Відцвітатимуть айстри, ключами полинуть
У далекі краї журавлі.
Так і ми свого часу домівки покинемо,
Бо не вічне ніщо на землі.

Але в небі чекають нас кращі оселі,
Кращі квіти і кращі сади.
Потішаймо сумних, щоб ставали веселі,
Там надіємось жити завжди.

Поетична сторінка

Василь ПРОЦЮК

Про Господню молитву

Святу молитву «Отче наш»
Можна завчити, як дитина,
Без розуміння й напоказ,
Як фарисеї-лицеміри.

Можна молитися без міри,
Та чи Господь почує нас?
Якщо немає в серці Духа,
Що спонукає всякий раз

До добрих діл, котрі від Слова,
Від Слова Божого, живого,
Що нам нагадає про Сина,
Про жертву і пролиту кров,

Надію, Віру і Любов.
В любові мудрість і терпіння,
І розуміння й благочестя,
Надія на Царя пришестя

У славі Бога і Отця,
Що світ засудить справедливо.
А тим, хто вірить, дасть життя,
Небесного благословіння.

Та щоб отримати спасіння
І збагатити в серці віру,
І радість мати повсякчас,
Потрібно слухати, читати,
Устами Бога прославляти
Й молитись в Дусі: «Отче наш..!»

ДОЛИНОЮ ТІНІ СМЕРТНОЇ

Загравання зі смертю

Той злочасний день Ірина не забуде ніколи. День, коли вона вирішила піти на крок, який на сто вісімдесят градусів поверне її життя. Вона вперше спробувала наркотики. Саме того дня проста і скромна дівчина стала наркоманкою. І спочатку її це зовсім не бентежило. Більше того, їй це подобалося.

Навіть наркомани відговорювали її. Переконували припинити колотись, поки ще не пізно. Та Ірина не зважала, думала, що не стане залежною і в будь-який момент зможе покинути. Вона ж сильна. Не те, що ті наркомани. Та цей день настав. Так швидко, що і не сподівалася. День, коли зрозуміла, що не зможе жити без дози. А настав він через два місяці щоденного колення. І коли Іра зранку прокинулася і відчула себе недобре, спочатку подумала, що захворіла грипом. Та згодом зрозуміла – це ломка. Від болю і відчаю не знаходила собі місця. Крутило руки і ноги, страшенно боліла голова, з'явився сильний нежить. Свідомість переповнювала лише одна думка: потрібно негайно вколотися! Агресія досягала такого рівня, що дівчина ладна була вбити людину. Все заради чергової дози.

А почалося все з рідної домівки...

Ти нікому не потрібна, навіть якщо ти взагалі живеш?

Такі думки неодноразово повторювалися в її свідомості після чергових побоїв батька. За яку ж то провину карав свою тоді ще шістнадцятилітню доньку рідний тато? А ні за яку. Просто, потрібно ж було десь вихлюпнути свій алкогольний адреналін. От і вилився він на бідолашне дівча

мало не щодня, а то й по кілька разів на день. Мама нічого не могла вдіяти супроти п'яного, озвірілого батька. Так дитина залишалась сам на сам зі своїм болем, своєю бідою. «За що?» – постійно запитувала себе дівчина, та не знаходила відповіді. Їй так хотілось схилитися на міцне батьківське плече, вона так потребувала його любові і захисту! А натомість отримувала рани і синці. Та якщо вони з часом сходили і переставали дошкуляти, то зранене серце ятрилось постійно. Ірині дуже хотілося приглушити цей біль і забути. І невдовзі вона змогла це зробити. Вірніше, їй допомогли.

Спочатку знайшла друзів, які навчили її палити. Вони ж її поїли алкоголем. Та спиртне не справляло на неї належних вражень. Їй хотілось чогось іншого.

Коли Іра після чергових сімейних розборок втекла з дому, до неї підійшов хлопець. Він мав приємну зовнішність, чемно розмовляв, тому дівчина йому довірилася і розповіла про свої проблеми. Він заспокоїв її і сказав, що може допомогти. Того вечора він сам приготував дозу і сам зробив їй укол. Ірині враз стало так добре, як ніколи ще не було. Відразу забулись усі проблеми, образи. Лише приємне відчуття спокою і невагомості. Наступний укол робила вже сама. Щоправда, тим самим шприцом. Він не змінювався. Змінювалась тільки доза, щораз зростаючи і зростаючи.

Так тривало доти, доки Іринин добродійник не помер від зараження крові. Разом з тим припинилося його спонсування наркотиками. Оскільки грошей у Іри не було, пішла на ще один відчайдушний крок. Вирішила красти. Вперше

здійснила задумане після того, як батьки знайшли її і привели додому. Батько, як звичайно, сильно побив доньку і коли наступного дня пішов у справах, вона вкрала гроші і втекла. Поступово почала красти з дому все, що тільки могла внести. Крала також і в чужих людей, на базарах та інших громадських місцях. Усім тонкощам цієї справи її навчила подруга. Тож гроші на дозу були постійно. Могла не купувати собі їжі, лиш би вколотись.

Нічого путнього з неї вже не буде!

Так пророкували батькам односельчани, коли її за чергову крадіжку відправили до луцького сізо, а згодом на зону в Дніпродзержинськ. Там вона пройшла крізь справжнісіньке пекло. Жахливі харчі і нелюдське відношення персоналу повністю витиснули з неї сили.

Можна сказати, що їй ще пощастило, бо ув'язнені ставились до неї непогано, адже вона ділилась передачами, що отримувала від рідних. Горе тим, хто не отримував передач. З них знущалися, принижували, били. Жінки там жорстокі й розбещені. Живуть сім'ями: по двоє чи троє, і це незважаючи на те, що в багатьох свої чоловіки на волі.

Часто на зону приходили віруючі. Проводили зібрання, спілкувалися. Але, як зізнається Іра, зовсім не сприймала їх. Сама ж вважала себе щирою православною, свого часу навчалася в духовній семінарії. Щоправда, на зібрання все ж ходила. Але не для того, аби послухати, а щоб подивитися на чоловіків, — тюрма ж жіноча...

Часто мріяла про те, що колись матиме свою сім'ю. Об-

іцяла собі, що більше не повернеться до наркотиків, житиме нормальним життям. Та, відбувши покарання і вдихнувши смак свободи, перше, що зробила, — купила собі горілки і побрела шукати точку, щоб вколотися, але так і не знайшла.

Прокльони замість підтримки

Єдине, чого прагнула колишня ув'язнена, так це підтримки рідних. Їй хотілось почути, що її приймають і люблять такою, якою вона є. Що в неї є шанс почати все заново. Що ще не все втрачено в її житті. Але ні. Ще не встигла відчинити двері рідного дому, як на неї посипався потік батьківських матюків і прокльонів. І це остаточно її вбило. Поїхала до Луцька і стала колотись ще інтенсивніше, ніж раніше. Жила у різних притонах, часто доводилося ночувати на вокзалах. Аби тільки не вдома.

Ніч в автомобільному багажнику

Своєрідні ексекції влаштували підлітки наркоманам. Вони Іру в багажнику автомобіля «прокатили» цілий день, ще й залишили на ніч. Але це ще не вершина їхньої винахідливості. Неодноразово вивозили її за місто і знущалися. Крім фізичної наруги, давили емоційно. Мовляв, ти наркоманка, тобі не потрібно жити. Кілька разів мало не позбулася життя.

У такі хвилини, лежачи побитою на землі й дивлячись у ніжно-голубе небо, вона подумки зверталася до Всевишнього і просила, щоб Він змінив її життя. Щоб підняв з цієї бездонної прірви. Але коли оговтувалася, далі продовжувала свої справи. Так минуло ще два роки поневірянь, принижень, падінь.

Перед днем народження батька вирішила поїхати додому. Пішла до друзів-наркоманів, щоб попроситися і ска-

зати, що більше не колотиметься. Ті відреагували скептично, мовляв, з такої дози ще ніхто не «спригнував». Того дня вона прийняла останню дозу в своєму житті. Приїхавши додому, чекала, коли почнеться ломка. Але вона не почалась ні цього дня, ні наступного...

Наркотик уміє чекати

Ірина ніяк не могла повірити в своє звільнення. Вона шість разів лежала в наркодиспансері, лікарі давно махнули на неї рукою. Статистика свідчила, що навіть ті, які вже десять-п'ятнадцять років не вживали наркотиків, поверталися до своєї залежності.

Відтоді, як Іра покаялася, постійно молиться за всіх наркозалежних. Вона знає: ніхто з них не вірить у своє звільнення. Серед них побутує таке прислів'я: «наркотик уміє чекати». І дійсно, власними силами чи волею людина не в змозі вийти з такої залежності. Звільнити може тільки Бог. Іра пригадує випадок, коли проходила реабілітацію у центрі в Піддубцях і у неї трапився конфлікт з працівницею цього закладу. В результаті вона покинула центр і знову стала відкритою для зовнішніх впливів,

тому що була у відчаї. Тоді вирішила знову вколотись. Але якась невидима сила не дала їй це зробити. І за це вона дякує Господу.

Мрії збуваються!

Найзаповітнішою мрією нашої героїні було те, що настає час — і вона вільно зможе ходити будь-де і ніхто її не буде турбувати. Перестануть впізнавати у ній наркоманку. Припиняться знущання.

Усе це здійснилося і навіть більше. Вона зустріла свою половинку і вперше зрозуміла цінність справжніх і чистих почуттів. І не важливо, що її Василь незрячий, головне, що його духовні очі відкриті. Усю тяжку роботу він виконує сам. Словом, не кожен здоровий чоловік так господарює, як Ірин.

Мають двійко здорових дітей: хлопчика та дівчинку, але на цьому не збираються зупинятися. На запитання, чи не важко їй виховувати дітей, відповіла, що важко бути залежною від наркотиків, діти — це радість і дарунок Бога.

Часто, сидячи вечорами у своїй теплій просторій хаті, Іра згадує, що колись вона лише мріяла про тепло. Тепер згадує про ті часи, мов про страшний сон, який вже ніколи не повториться.

*Ірина БУРА,
м. Луцьк*

Відділ молодіжного служіння налагоджує стосунки з колегами з Європи РЕFY.

19-21 лютого 2010 року в м. Ліоні, Франція, відбулася конференція Молодіжного Форуму Європейської Пятидесятницької Спільноти (Pentecostal European Fellowship Youth Ministries Forum, далі РЕFY). Понад 50 керівників національних молодіжних служб Європи провели щорічну зустріч, що мала на меті аналіз, обмін досвідом та інструментами молодіжного служіння. Завідувач відділу молодіжного служіння ЦХВСУ пастор Левицький Б.П. представляв п'ятидесятницьку молодь України.

РЕFY був ініційований старшими священнослужителями п'ятидесятницьких об'єднань Європи в 2006 році і діє як один із відділів загальноєвропейської діяльності п'ятидесятницьких церков, поряд із Європейською Пятидесятницькою Місією (РЕМ), об'єднанням медійників (ЕРРА), соціального служіння та жіночого служіння (РЕF-W).

Протягом конференції учасники, крім ділових питань порядку, денного вділили багато часу для молитов за потреби молодіжного руху в кожній із представлених країн

та особисті потреби присутніх, а також взяли участь у вичерпній евангелізації на одній із центральних площ Ліону в суботу після обіду. В неділю зранку молодіжні служителі взяли участь у ранковому служінні місцевої церкви, де пастором служить Мішель Чінер.

Повернувшись до Парижу в неділю ввечері, українська делегація в складі Б.П. Левицького, Ю.П. Кулакевича та І.О. Мудрого була люб'язно прийнята членами місцевої громади християн віри євангельської — українцями, що живуть і працюють в Парижі та містах-сателітах.

«Радий, що ми змогли зустрітись з колегами — молодіжними лідерами п'ятидесятницьких об'єднань Європи. Вважаю такий обмін досвідом, засобами та контактами важливою складовою успішного служіння молодому поколінню в теперішній час. Великий жаль і тривогу викликає інформація, що Європа стала постхристиянською — і результати не забарилися: росте кількість самогубств, злочинності, згубних звичок навіть в християнському середовищі. Думаю, що прийшов час Східній Європі надавати посильну допомогу Західній», — сказав пастор Б. Левицький.

Обрано керуючого єпископа Російської церкви ХВС

10 грудня за підсумками виборчої ради Російської Церкви ХВС на посаду керуючого єпископа було обрано єпископа церков ХВС Едуарда Анатолійовича Грабовенка.

«Вибори визнані такими, що відбулися, тому рухаємся

згідно бачення Російської церкви для зміцнення та розширення її меж, для збудування Царства Божого і служіння Богів та Росії, російському народові, — сказав спеціально для CNL-NEWS єпископ Едуард Грабовенко. — Функції керуючого єпископа — представляти Російську Церкву у духовному та юридичному сенсі перед державою, людьми та Богом. Це 1700 церков, це десятки тисяч віруючих людей. Все найкраще збережемо та примножимо. Щось змінимо, можливо, з огляду на те, що змінюється час — змінюються й запити... Я прийняв це як Божий промисел для свого життя, служіння, покликання, оскільки служив Богам та людям усі ці роки».

До своїх повноважень Е. Грабовенко приступить вже найближчим часом, а у травні очікується офіційний з'їзд, на якому буде представлено керуючого єпископа та його команду.

Представники Церков та Міносвіти підтримали впровадження програм духовно-морального виховання у школах та дошкільних закладах

Громадська рада при Міністерстві освіти і науки України з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями схвалила програму духовно-морального виховання дітей дошкільного віку, яка буде викладатися за згодою батьків. У ході засідання, яке відбулося 23 лютого у приміщенні Міносвіти під головуванням народного депутата Володимира Марущенка Громадська рада також затвердила план своєї роботи на 2010 рік, повідомляє Інститут релігійної свободи.

У ході нинішнього засідання члени Громадської ради ознайомились з програмою духовно-морального виховання дітей дошкільного віку, успішно апробовану протягом останніх десяти років у дошкільному навчальному закладу №4 м. Южне Одеської області.

Громадська рада при Міносвіти ухвалила рішення про підтримку представленої програми духовно-морального виховання у дошкільних навчальних закладах, розробленої при підтримці Національного університету «Острозька академія». Учасники засідання також звернулись до Міністерства з проханням присвоїти цій програмі належний гриф та надати сприяння у використанні подібних програм на всеукраїнському рівні.

На продовження цієї тематики Громадська рада розглянула питання про шляхи більш ширшого запровадження предметів духовно-морального спрямування, а саме «Основ християнської етики», за участю обласних та міських управлінь освіти. На засіданні було зазначено, що на сьогодні

викладання цього предмету здійснюється лише у 30% шкіл України, найменше — у Луганській, Харківській, Полтавській, Сумській та кількох інших областях.

Говорячи про предмет «Основи християнської етики» та інші подібні, присутні представники Церков зазначили, що мова йде саме про факультативне викладання за попередньою згодою батьків. Такий підхід дозволяє не допустити нав'язування християнських цінностей дітям з сімей, в яких сповідується інша релігія.

У ході засідання також було порушено питання про зміст та методику викладання програм зі статевого виховання у школах України. Представники Церков висловили занепокоєння тим, що під час таких уроків найчастіше учнів лише закликають користуватись презервативами, проте в основу шкільного виховання не ставляться питання відповідальної поведінки та дошлюбної стриманості. Також була представлена інформація про реакцію подібної Громадської ради при МОЗ України на масову безкоштовну роздачу презервативів студентам столичних вищих навчальних закладів у рамках акції «Життя заради життя».

На думку представника Всеукраїнського союзу Церков п'ятидесятників (ЦХВСУ) Лариси Оніщук, така нова інформація для дітей підліткового віку лише стимулює їх до розпусти, адже вчителі занурюють їх у сферу, з якою вони ще не обізнані. Концентрація уваги учнів на презервативах має негативний вплив на них та найчастіше стимулює до практичних дій, провокуючи ранній початок статевого життя.

Інститут релігійної свободи

Уряд знизив тарифи на комунальні послуги для релігійних організацій до рівня, як для населення

Кабінет Міністрів України 24 лютого прийняв постанову, згідно з якою тарифи на централізоване опалення, постачання гарячої та холодної води для релігійних організацій встановлюються на тому ж рівні, як і для населення. Про це після засідання Уряду повідомив журналістам Міністр з питань житлово-комунального господарства України Олексій Кучеренко, передає Інститут релігійної свободи.

Відповідно до ухваленої постанови, текст якої отримав ІРС, Кабінет Міністрів України вніс зміни до постанови №955 від 10.07.2006 року «Про затвердження Порядку формування тарифів на виробництво, транспортування, постачання теплової енергії та послуги з централізованого опалення і постачання гарячої води» та до постанови №959 від 12.07.2006 року «Про затвердження Порядку формування тарифів на послуги з централізованого водопостачання та водовідведення». До обох із зазначених постанов Кабміну внесено доповнення про те, що «Релігійні організації сплачують надані послуги за тарифами, встановленими для населення».

На думку Держкомнацрелігій, внесення таких доповнень до цих постанов Кабінету Міністрів «відповідає загальній політиці держави щодо релігійних організацій, які сплачують за електроенергію та газ за тими самими тарифами, як і населення».

ІРСУ

Рада Євангельських Протестантських Церков України активізує свою діяльність та співпрацю у духовній і соціальній сферах

У канцелярії Церкви християн віри євангельської України 24 лютого відбулось засідання Ради Євангельських Протестантських Церков України (РЕПЦУ). Учасники засідання висловили думки з приводу стану державно-церковних відносин в Україні та обговорили план діяльності Ради на 2010 рік, який передбачає активізацію співпраці протестантських Церков у духовній та соціальних сферах, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Зі вступним словом до присутніх звернувся Головуючий у РЕПЦУ єпископ Михайло Паночко, який означив орієнтири для роботи Ради протягом поточного року. Після цього керівники протестантських Церков розглянули актуальні питання державно-церковних відносин та міжконфесійного діалогу.

Учасники засідання погодились з тим, що продовження конструктивної співпраці Церков та органів державної влади є необхідним задля вирішення найбільш складних соціальних питань та допомоги малозахищеним верствам населення.

Члени РЕПЦУ ознайомились з проектом Концепції душпастирської опіки військовослужбовців Збройних Сил України, враховуючи те, що Міністерство оборони України відновило роботу над доопрацюванням цього документа. Учасники зустрічі домовились підготувати спільні пропозиції до проекту Концепції та провести для цього спеціальне засідання Секретаріату РЕПЦУ. Напрацьовані зміни будуть спрямовані для врахування до Ради у справах душпастирської опіки військовослужбовців при Міноборони.

Глави протестантських Церков також ознайомились з інформацією про стан нормативного забезпечення умов духовної та соціальної діяль-

ності релігійних організацій в Україні, яку представив запрошений на засідання керівник Інституту релігійної свободи Олександр Заєць. Присутні схвально сприйняли повідомлення про рішення Уряду щодо зменшення для релігійних організацій тарифів на комунальні послуги.

Крім цього, учасники засідання доручили Головуючому у Раді надіслати вітання від імені РЕПЦУ новообраному Президенту України Віктору Януковичу з нагоди його вступу на пост Глави держави.

На завершення учасники засідання запланували подальші зустрічі у форматі Ради та інші спільні заходи у 2010 році. У поточному році планується активізація діяльності РЕПЦУ у сфері подальшого розвитку діалогу з іншими євангельськими протестантськими Церквами в Україні з метою об'єднання зусиль у справі духовного відродження країни та соціального служіння.

Рада Євангельських Протестантських Церков України була створена у квітні 2005 року як міжконфесійний консультативно-дорадчий орган. На сьогодні до складу РЕПЦУ входять 8 найбільших об'єднань: Всеукраїнський Союз Об'єднань євангельських християн-баптистів, Всеукраїнський Союз Церков християн віри євангельської-п'ятидесятників, Українська Уніонна Конференція Церкви адвентистів сьомого дня, Українська Християнська Євангельська Церква, Братство незалежних церков і місій євангельських християн-баптистів України, Союз вільних Церков християн євангельської віри України, Асоціація місіонерських Церков євангельських християн України та Українська Лютеранська Церква.

У сукупності РЕПЦУ об'єднує понад 80% усієї протестантської спільноти України, що становить більше ніж 6000 протестантських громад з 7500 зареєстрованих і тих, що діють поза реєстрацією.

РІСУ

Анонс

Читайте в наступному номері:

**Прости нам...
як і ми прощаємо**

*Якщо Вас зацікавила ця тема,
пишіть нам, запитуйте, пропонуйте*

ЧИТАЙ, ВІДГАДУЙ, МАЙСТРУЙ І РАДІЙ!

НОЇВ КОВЧЕГ

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ СІМЕЙНОГО ЧИТАННЯ

Повноколірний,
виходить шість разів на рік,
українською та російською
мовами

ДІТЯМ

- ◆ цікаві оповідання
- ◆ поезія
- ◆ сценарії
- ◆ пригоди
- ◆ комікси
- ◆ головоломки
- ◆ загадки

БАТЬКАМ

- ◆ мудрі поради
- ◆ інтерв'ю
- ◆ статті

Бланки передплати
Ви можете знайти
на веб-сайті:

www.noyivark.org

Я хочу
ЧИТАТИ
НОЇВ КОВЧЕГ
А ТИ?

contact@noyivark.org

В Україні:
НОЇВ КОВЧЕГ
а/с 35, м. Рівне
Україна, 33010
Тел: 0362-628314
Факс: 0362-631432

В США:
NOYIV ARK
PO Box 190
N Aurora, IL 60542, USA
Тел: (708) 8080-ARK

Коростенський Біблійний коледж

оголошує набір студентів на навчання (стаціонарна та заочна форма) за спеціалізацією «Церковне служіння»

КБК, заснований у травні 1991 року, став першим біблійним навчальним закладом стаціонарного типу Церкви ХВЕ України і є повноправним членом Євразійської Акредитаційної Асоціації.

Чому саме КБК?

1. Добра можливість для вивчення Біблії та духовного зростання
2. Кваліфіковані викладачі з України та з-за кордону
3. Можливість застосовувати здобуті знання на практиці в церквах України
4. Кращі студенти проходять практику в Норвегії
5. Навчання в сучасно обладнаному приміщенні, триразове харчування і гуртожиток
6. Після закінчення 3-річного навчання студенти отримують диплом бакалавра та допомогу в працевлаштуванні
7. Для тих, хто не має змоги присвятити багато часу навчанню, діють тримісячні біблійні курси

www.korostenbc.org.ua

Якщо Ви бажаєте навчатися в КБК, анкету-заяву можете замовити за вказаною адресою чи телефоном. Заповнену анкету можна надіслати поштою або подати особисто.

Наша адреса:

вул. Свердлова, 63а
м.Коростень, Житомирська обл.
Україна, 11500

Тел. (04142)4-79-64, 4-68-03
(097)7041355

е-mail:

college@zt.ukrtel.net
mfasolko@mail.ru